Michel Zévaco

MARIE-ROSE

Volumul II

Marie-Rose răzbunată

ROMANIA INEDIT

Romania Inedit – 2017

Michel Zévaco

MARIE-ROSE

Volumul II

Marie-Rose răzbunată

Traducerea: Romania Inedit

Romania Inedit – 2017

Prezenta ediţie electronică este o traducere originală,
pentru forumul Romania Inedit,
după ediţia în limba franceză:

Michel Zévaco
Marie-Rose vengée

ÉDITIONS JULES TALLANDIER
17, rué Rémy-Dumoncel, PARIS (XIVe)
1er trimestre 1948

NOTA AUTORULUI
CÂTEVA DOCUMENTE

Considerăm că este util să fie publicate aici principalele documente care au constituit geneza istoriei pe care o veţi citi în această carte.

Acestea provin de la persoane a căror bună credinţă nu poate fi contestată.

Se ştie, de asemenea, că multe dintre faptele menţionate au fost povestite pe parcursul romanului, Mary-Rose, Le Mignon du Nord (volumul nr. 1 din colecţia de carte naţională: *Les maitres de la littérature populaire* (Maeştrii literaturii populare).

Michel Zévaco

1. Fragment din *Jurnalul* părintelui l'Abbe D… – preot la capela închisorii din Lille. *(Manuscrisul a fost regăsit cu ocazia unei licitaţii publice a bibliotecii închisorii, de către domnul Charles R… profesor la Facultatea din Nancy, nepotul şi moştenitorul preotului l'Abbé D…)*

În dimineaţa zilei de 13 noiembrie 1895, am fost chemat la infirmeria închisorii la patul unui deţinut. Starea lui nu era de altfel alarmantă, dar dorea să se pregătească pentru mântuirea sufletului şi să se spovedească. Deşi el m-a dezlegat de secretul spovedaniei, eu îmi rezerv pentru jurnalul meu mărturisirea lui Torquato. Acesta este numele acestui ţigan, care mi-a povestit o istorie curioasă.

Lucrurile s-au întâmplat cu mulţi ani înainte, într-o seară de iarnă, pe drumul spre Seclin, unde Torquato a oprit căruţa sa cu coviltir. O femeie, frumoasă şi elegantă, a venit la ţigan şi i-a spus că o fetiţă în vârstă de patru ani îi va fi încredinţată, cu misiunea să fie dusă departe, cât mai departe. Acest lucru, într-adevăr, s-a întâmplat. Tatăl copilului a apărut în acea noapte. El i-a înmânat biata micuţă lui Torquato, împreună cu o sumă de zece mii de franci.

Torquato a luat copilul, în ciuda ţipetelor ei. Bărbatul a dispărut. Mai târziu, eleganta femeie s-a întors şi i-a dat, de asemenea, zece mii de franci. În ceea ce-l priveşte pe ţigan, acesta a făcut întocmai cum i se poruncise. El a plecat în acea noapte şi s-a îndreptat spre Italia.

Soţia sa, Torquata, nu a cruţat-o de loviturile sale pe copila care, sub numele de Zita, nu va înceta să ducă o viaţă mizerabilă de vagabond. Acest lucru a continuat timp de ani şi ani, până când Torquata a vândut-o pe Zita Giovannei, directoare a unui teatru ambulant, numit *„Teatrul Ambulant şi Cosmopolit”*. De acum înainte, Zita, care crescuse şi devenise o frumoasă tânără fată, nu a mai fost nefericită. Asta cu atât mai puţin, cu cât avea ca prieten sincer şi devotat un om care se ataşase trupei. Acest om se numea Jean Morel. El a fost salvat dintr-un naufragiu, după ce evadase din închisoare…

La acest punct din povestirea lui Torquato, am simţit nevoia de a pune câteva întrebări.

— Ce crimă comisese Jean Morel?

— Un furt, cred.

— Spune-mi, de asemenea, Torquato, numele real al micuţei Zita?

— Marie-Rose!

— Şi tatăl său, infamul său tată?

— El se numea Lemercier Champlieu.

— Lemercier Champlieu? am făcut eu cu uimire. Dar nu a fost el magistrat, procuror al Republicii pe lângă Curtea din Douai?

— Da…

— Şi femeia elegantă?

— Era contesa Fanny, o aventurieră, cu care Lemercier s-a căsătorit la a doua nuntă.

— Înseamnă că prima lui soţie a murit?

— Trebuie să crezi. Numele ei era Hélène…

— De ce procurorul şi-a abandonat propriul său copil, pe Marie-Rose?

— Din răzbunare…

— Faţă de cine?

— Nu mai contează! exclamă Torquato. Ceea ce contează, este ceea ce am făcut eu, când, după doisprezece ani de absenţă, m-am întors la Lille. Îmi amintesc încă sosirea mea în acest oraş… şi că rumegam proiecte… să-mi fac rost de bani… bani…

Ţiganul dădea semne de oboseală; mi-a fost milă de el şi l-am lăsat, urmând să revin în ziua următoare. Dar a doua zi am fost

numit într-un alt post. A trebuit să plec imediat. Nu l-am mai văzut pe Torquato. Nu ştiu sfârşitul poveştii sale...

. . . . . .

2. Extras din *Moniteur Lillois*. (numărul din 14 martie 18...).

Mâine va avea loc la Curtea din Douai judecata acelui tânăr pictor despre care noi am relatat la momentul respectiv, trista sa aventură.

Să ne amintim pe scurt faptele: În noaptea de 25 decembrie, anul trecut, domnul Lemercier Champlieu, procuror al Republicii, după o petrecere dată în hotelul său din strada Regală, se pregătea de culcare, atunci când el însuşi s-a găsit în prezenţa unui hoţ înarmat cu un revolver. Domnul Lemercier Champlieu, care este foarte puternic, a reuşit să preia controlul asupra hoţului.

Până aici, cazul este destul de banal. De aici prezintă un interes excepţional: acest hoţ, acest spărgător, este nimeni altul decât domnul Pierre Latour, pictorul care a primit recent medalia de aur la Salon şi căruia municipiul nostru i-a făcut în urmă cu câţiva ani, importante comenzi.

Mărturisirea completă şi detaliată a acuzatului nu lasă nicio îndoială cu privire la vinovăţia lui. Este, din păcate, eterna poveste a celor care cheltuiesc mai mult decât câştigă.

El este încolţit. Aşadar, intenţia de furt a fost prezentată chiar de el însuşi. El ştie foarte bine că este vorba de un jaf armat, încercat noaptea într-o locuinţă, în care a pătruns prin efracţie.

Domnul substitut Picard, va reprezenta ministerul public...

. . . . . .

3. Arhivele Grefei Palatului de Justiţie din Douai.
Procesul-verbal al audierii Curţii cu Juri din 15 martie 18...
(paginile 15 la 17).

PREŞEDINTELE: — Are cuvântul Ministerul Public.

(Substitutul se ridică. Răsfoieşte notele sale şi urmează să vorbească.)

PREŞEDINTELE: — Un minut, domnule substitut. Sunt informat,

dintr-odată, că un martor cere să fie audiat. Cu toate că acest martor n-a fost citat de către acuzare sau de apărare, eu dispun să fie audiat, în conformitate cu drepturile mele nelimitate. Aprod, vă rugăm să o introduceţi pe doamna Lemercier Champlieu!

(Mişcări diverse în sală. Martorul este introdus şi avansează către bară.)

PREŞEDINTELE: — Doamnă, Curtea a admis cererea dumneavoastră. Eu mă abţin de la recomandările obişnuite: sunteţi unul dintre martorii de toată încrederea care a fost la această bară. Vă rugăm să spuneţi domnilor juraţi ceea ce ştii…

(Martorul tace. Preşedintele insistă. Aceeaşi tăcere din partea doamnei Lemercier Champlieu.)

PREŞEDINTELE: — Doamnă, pentru ultima oară, vă rog să spuneţi ce ştiţi!

(Martora îşi suceşte mâinile, plângând în hohote, apoi dintr-odată izbucneşte în râs. Publicul este foarte surprins. Preşedintele este pus în posesia unui bilet din partea procurorului Lemercier, bilet în care acesta din urmă îi spune că, din momentul jafului, soţia sa se află sub efectele unei comoţii.)

PREŞEDINTELE: — Doamnă, vă puteţi retrage.

(Strigăte din public. Acuzatul, Pierre Latour, este tulburat. Audierea se suspendă. Reluarea audierii. Niciun incident n-are loc în timpul rechizitoriului şi pledoariilor. Juriul se retrage pentru a delibera şi a da verdictul de vinovăţie. Acuzatul este condamnat la cincisprezece ani de muncă grea. Sala este evacuată în mijlocul unui mare entuziasm.)

. . . . . .

4. Scrisoarea doamnei Hélène Lemercier Champlieu către doctorul Montigny. *(Document găsit în podul castelului Wahagnies unde Dr. Montigny a trăit timp de mai mulţi ani)*.

Dragul meu, marele meu prieten,

Profit de unul dintre rarele mele momente de luciditate pentru a scrie aceste rânduri, care poate îţi vor servi într-o zi pentru a te disculpa, dacă nu am fost acolo să spun adevăratul tău rol. Jur, că în acest moment am toată raţiunea şi, de asemenea, memoria mea!

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult sunt convinsă că sunt soţia unui monstru. Ce s-a petrecut în noaptea de Crăciun când el a

venit la sărbătorirea celei de-a patra aniversări a dragii mele Marie-Rose? Lucrurile s-au petrecut astfel:

Pierre Latour, care fusese cândva logodnicul meu, a făcut greşeala de a dori să mă vadă. El s-a lăsat încuiat după plecarea celorlalte persoane, din hotelul nostru din strada Regală, din Lille.

Dar a fost surprins de domnul Lemercier, soţul meu. Pierre Latour, care nu a vrut ca să mă dezonoreze, a susţinut că a venit să fure. Soţul meu nu s-a lăsat păcălit şi a jurat să se răzbune pe Pierre şi pe mine. El a hotărât să mă despartă de Marie-Rose, draga mea copilă, pe care n-am mai văzut-o din acea noapte tragică. A adunat împotriva lui Pierre Latour probele cele mai zdrobitoare. Şi Pierre a fost în faţa Curţii cu Juri. Am vrut să merg să-l apăr. Ştii, toată lumea ştie, că am devenit nebună la audiere. Pierre Latour a fost condamnat.

Ai fost chemat, bunul meu doctor, să-mi acorzi îngrijire. Într-o zi s-a răspândit zvonul că doamna Hélène Lemercier Champlieu a murit! Corpul său a fost depus să se odihnească în cavoul familiei. Dar cineva a deschis acest mormânt, de asemenea, a întrerupt presupusa moarte care nu era decât o stare cataleptică. Aceasta a fost opera dumitale, prietene. Ţi-ai dat seama că eram o victimă, încă o dată, a uneltirilor soţului meu, care, în timp ce urmărea răzbunarea sa, îşi pregătea un viitor în care nu mai exista niciun loc pentru mine.

E corect aşa? Nu mă înşel, nu-i aşa?

Şi, din moment ce m-ai scos din neant, m-ai ascuns acasă la dumneata.

Pentru mine, pentru mântuirea mea, ai înfruntat toate pericolele, ţi-ai asumat toate riscurile. Alţii te-ar putea condamna pentru asta. Eu te binecuvântez!

Dar iată că acum mintea mea se pierde din nou… Nu ştiu ce să mai scriu… Voi ascunde această scrisoare… Eu… eu…

. . . . . .

5. Raportul Brigadierului de la Vama din Vintimille. *(Dată ilizibilă).*

…Ne-a fost semnalată trecerea frontierei în această dimineaţă de către trupa *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit*. Directoarea, pe nume Giovanna, venea de la Livorno, prezentând documentele în ordine, mai puţin în ceea ce priveşte pe unul dintre rezidenţii săi, tânăra

dansatoare Zita. Giovanna a spus că a adăpostit-o pe Zita din milă şi că garantează pentru ea. La scurt timp după ce a trecut trupa *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit*, un om, un pieton, s-a prezentat la biroul nostru. El a pretins că a pierdut actele. A spus că este pictor şi că se numeşte George, pur şi simplu. Înainte de a se putea aplica ordinele Direcţiei, acest om a profitat de un moment de neglijenţă pentru a dispărea. Avem toate motivele să credem că el era interesat de *Teatrul Ambulant şi Cosmopolit*, deoarece, potrivit anchetei pe care am realizat-o, George a fost văzut şi auzit că întreba despre direcţia în care a luat-o Giovanna şi trupa ei.

MARIE-ROSE RĂZBUNATĂ

Capitolul I – PORTRETUL

Când trupa *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit* trecea graniţa franceză, se împlinea o lună din seara în care Jean Morel, fusese găsit aruncat pe ţărm de furtună şi se angajase în trupa Giovannei.

Pe parcursul acestei luni, un fel de intimitate s-a stabilit treptat între Jean Morel şi Zita. Tânăra ţigăncuşă, cu un caracter sălbatic şi taciturn, aprecia sălbăticia şi tăcerea întunecată a noului venit. A fost un început de îmblânzire. În diferite momente au avut discuţii în care fiecare încerca să străpungă tristeţea celuilalt…

Într-o zi, Zita a fost aplaudată mai mult ca oricând, Giovanna a avut o idee de mare comerciant: să o fotografieze pe Zita în costumul ei de dansatoare, să pregătească filmul fotografic pentru imprimare, apoi să obţină o matriţă cu care să se poată tipări un număr mare de exemplare, urmând ca aceste portrete să fie puse la vânzare, după fiecare spectacol.

Această mică *combinaţie*, i-ar fi adus beneficii semnificative: mai mult decât atât, Zita era norocoasă.

Din păcate, Zita a refuzat această operaţiune.

Giovanna nu a insistat nici ea.

Jean Morel a asistat la această scenă.

Atunci când şi-au reluat drumul, el mergea în apropierea Zitei.

— De ce nu ai vrut să fii fotografiată? o întrebă el.

— Pentru că nu vreau să mă vând, spuse ea brusc. M-aş lăsa mai degrabă bătută ca şi mai înainte, decât să ştiu că portretul meu va ajunge în tot felul de mâini străine. Şi totuşi, a adăugat Zita cu un zâmbet, aş vrea să am portretul meu, dar pentru mine… sau… pentru a-l da… cuiva…

Aceste ultime cuvinte au fost spuse în şoaptă, cu o voce atât de slabă, încât Jean Morel nu le-a auzit.

În timp ce le pronunţa, Zita s-a întors, şi a examinat cu o privire lungă drumul parcurs…

În depărtare, un pieton mergea cu un pas vioi, cu ochii fixaţi pe rulotă[1]…

Zita a surâs din nou.

— Deci, a reluat Jean Morel, care nu văzuse nimic din această mişcare, ai fi bucuroasă să ai un portret?…

— Da! oh! da…

— Ei bine… eu ţi-l voi face, eu…

— Dumneata?… Sunteţi, deci, fotograf?…

— Nu, spuse Jean Morel după o scurtă ezitare, dar îţi pot face portretul folosind culori…

— Un tablou? Unul adevărat?…

— Da, dragă Zita.

— Oh! Voi fi atât de fericită!…

— Şi eu de asemenea, spuse Jean Morel. Vreau să las o amintire, celei căreia îi datorez… viaţa! Voi face tot posibilul…

. . . . . .

În următorul oraş în care s-au oprit, Giovanna, luând la cunoştinţă de noul capriciu al Zitei, a cumpărat, la indicaţiile lui Jean Morel, toate materialele necesare pentru pictură.

Sesiunile de lucru au început imediat.

De câte ori trupa se oprea pentru popas, după un lung drum, Zita poza şi Jean Morel picta – spre marea uimire a celorlalţi artişti ai teatrului ambulant.

Giovanna nu s-a arătat surprinsă, dar cu toate acestea nu-i venea a crede.

Când au sosit în Genova, portretul era deja terminat. Zita era în extaz şi repeta:

— Ce frumos este!… Cum se pot face lucruri atât de frumoase, cu o pensulă şi câteva culori?

Jean Morel a remarcat că ţigăncuşa admira mai ales frumuseţea picturii şi că uitase că ea însăşi era cea care pozase.

Seara, Giovanna a spus că va face o ramă pentru portret, generozitate care i-a surprins pe toţi artiştii.

Zita bătea din palme. Jean Morel zâmbi la această naivă fericire.

Prin urmare, Giovanna a plecat cu pictura; dar, în loc de a merge la o persoană care înrămează, ea a intrat într-un magazin de tablouri, la un bătrân comerciant.

---

[1] Este vorba de rulota de circ, practic o căruţă mare cu coviltir.

— Am un tablou de vânzare, spuse ea brusc.

— Este semnat?

— Nu, dar va fi uşor de rezolvat acest neajuns, pentru că pictorul…

— Nu asta te-am întrebat, zise comerciantul; vreau să spun: este un artist celebru?

— Nu ştiu, făcu Giovanna, de asemenea subtil; la urma urmei poţi vedea dumneata însuţi…

Bătrânul aruncă o privire dispreţuitoare spre pânză. Dar abia o văzu, că se cutremură şi începu s-o examineze în detaliu.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

— Nu ştiu.

— De unde ai această pictură?

— Un prieten de-al meu din Mantouc, mi-a făcut-o cadou…

— Şi vrei s-o vinzi?…

— Da. Ce valoare are?…

— O să-ţi dau o sută de franci; nu este semnat…

— Asta e tot ce am vrut să ştiu, murmură Giovanna; nu are nicio valoare…

În acelaşi timp, ea îşi luă haina şi se făcu că se retrage.

Celălalt o apucă de braţ. Se uită la ea cu o privire ascuţită, încercând să vadă dacă are de-a face cu un cunoscător care îşi face jocul.

— Ascultă, spuse el dintr-o dată, vă voi spune preţul real al acestui tablou; vă dau cinci sute de franci.

Giovanna, de data asta tresări uimită, dar nu răspunse.

— O mie! spuse comerciantul.

— Dar din moment ce nu este semnat!… făcu Giovanna pentru a-şi ascunde emoţia.

Bătrânul zâmbi.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Semnăturile… am mai întâlnit cazuri când nu exista niciuna. Uite, am pus în partea de jos a acestui portret o semnătură similară cu aceasta…

Şi comerciantul arătă o pânză mare, care reprezenta o femeie foarte frumoasă şi foarte elegantă, în momentul în care era gata îmbrăcată pentru a merge la o petrecere.

Giovanna descifră semnătura.

Iar semnătura era: „Pierre Latour“…

— Da, continuă el, voi pune aceste câteva litere în partea de jos a acestui portret al dansatoarei… şi proprietarul semnăturii, adăugă el,

rânjind, nu va pretinde… Haide, femeie, nu vei mai găsi o astfel de ocazie… o mie de franci!…

— Nu, hotărât lucru, nu o voi vinde, spuse Giovanna.

Bărbatul ridică din umeri. Giovanna părăsi magazinul. Dar nu făcu nici douăzeci de paşi că o voce gâfâită îi răsună în urechi:

— Acum, nu mă jecmăniţi. Aveţi un frumos Pierre Latour… dar în cele din urmă, la naiba… aşteptaţi, vă ofer trei mii…

Giovanna clătină din cap, şi fugi precipitată ca să reziste tentaţiei care o încerca.

Trei mii de franci!… Era un mister care o strangula. Dar prea inteligentă pentru a-şi lăsa descoperite emoţia şi suspiciunile sale, ea intră în rulotă spunând că nu a găsit o ramă demnă de portret şi că această operaţiune o va face în Franţa.

Şi spunând acestea, se uită la Jean Morel, care nu părea deranjat.

— Cine este omul acesta? se gândi ea. Vom vedea!…

După opt zile părăseau Genova şi se îndreptau spre Franţa. Caravana era întotdeauna urmată la distanţă de un pieton care mergea când caravana mergea şi se oprea când ea se oprea.

Pe acest pieton, Giovanna, îl observase de mai mult timp. Jean Morel, în cele din urmă l-a observat, la rândul său.

În timpul călătoriei, în timp ce mergea aproape de Zita, vorbind şi stând la taclale cu ea, ca de obicei, el o întrebă deodată:

— N-ai observat că e cineva care ne urmăreşte?…

Zita se întoarse rapid, văzu pietonul în depărtare, roşi şi nu răspunse nimic. Dar Jean Morel văzu că frumoasa ei faţă se lumină de un zâmbet furişat.

— Când vom ajunge la Marsilia, întrebă ea pentru a devia conversaţia, ne veţi părăsi?

— Ar trebui, copilă, spus Jean Morel, care nu mai vru să insiste în legătură cu misteriosul pieton.

— De ce nu rămâneţi cu noi? întrebă ea repede.

Şi cum Jean Morel clătina din cap:

— Oh! iertare, spuse Zita. Eu vă spun acestea ca şi cum aţi fi un nomad, un ţigan precum Paolo, Gennaro… sau cum sunt eu… Am văzut foarte bine, mergând împreună, că nu faceţi parte din lumea noastră…

— Fără îndoială, zise Jean Morel, zâmbind, din moment ce eu sunt marinar…

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, şi, îi zise pe un ton serios:

— Nu sunteţi marinar mai mult decât artist… Asta se vede…

Jean Morel tresări. O umbră de îngrijorare îi umbri fruntea. El nu-şi putu reţine un oftat.

— Vedeţi, spuse Zita, sunteţi atât de trist... Trebuie să existe o mare durere în viaţa dumneavoastră... Dacă rămâneţi cu noi, aş putea găsi calea de a vă consola!... Cine sunteţi? Nu ştiu. Dar se pare că am mai multă încredere în dumneavoastră decât în oricine... Şi aş dori, mai ales, să ştiu cauza acestei tristeţi de care sunteţi absorbit atât de des...

— Nu sunt trist, copila mea, declară Jean Morel, abia mascând emoţia lui. Dar uite, să nu mai vorbim despre mine... mai bine să vorbim despre tine... Femeia asta... această Giovanna... îţi este rudă?...

— Nu... nu e ruda mea, dar e stăpâna mea; eu îi aparţin.

— Cum îi aparţii!... Vrei să spui că eşti angajată în trupa ei?...

— Nu, nu: eu îi aparţin ei. Ea m-a cumpărat!...

— Cumpărat?...

— Cu bani gheaţă, daţi în prezenţa mea!...

— Cumpărat!... Aceste lucruri sunt ele posibile?... Dar, copila mea, nu crezi că nu trebuie să rămâi victima unei astfel de înţelegeri odioase!? Există legi care...

— Legi? făcu Zita, izbucnind într-un râs amar, care-ţi făcea rău să-l auzi. Hm! cunoaştem legile, noi ceilalţi?... Dacă aş fugi, ştiu bine că m-ar prinde. Ori aş recădea în mâinile acelei vrăjitoare hidoase care m-ar ucide în bătaie... Nu, nu... prefer să rămân cu Giovanna!... Fără îmbrăţişări, fără zâmbete, gheaţă în jurul meu, da, e adevărat. Dar cel puţin mă lasă să trăiesc aşa cum îmi place, nu mă biciuieşte...

— Bietul copil! Cât de mult trebuie să suferit în copilărie!...

— Ah! Da, Doamne!... Pot spune că am primit lovituri de bici, zgârieturi, lovituri cu pumnii... De mai multe ori, am rămas căzută la podea, ca moartă...

Zita tremura în timp ce vorbea.

— Dar cine te-a bătut în aşa hal?... şi de ce? întrebă Jean Morel supărat.

— Pentru ce eram bătută? N-am ştiut niciodată. Pentru o privire sau pentru că n-am privit, pentru un cuvânt pe care l-am spus sau pe care nu l-am spus, fioroasa femeie se arunca asupra mea, sucindu-mi încheietura... Cădeam în genunchi... uneori, ea mă călca în picioare... Cine era această femeie?... Poate că una dintre rudele mele... Fără îndoială, aceeaşi, pentru că în măsura în care mă duc

înapoi în viaţa mea, mă văd cu ea… Mă văd în ţări îndepărtate, unde erau câmpii, un mare oraş, cu un soare mai blând decât acesta… Asta e tot ce-mi amintesc… apoi călătorii, lungi călătorii… apoi lovituri… foame, sete, mizerie!… Cât de des am vrut să mor!

— Săraca micuţă! Cum putea această rudă să fie atât de barbară… dar, era într-adevăr ruda ta?…

— Cine ştie? spuse Zita. S-au terminat toate astea… Dar, vedeţi, chiar dacă am devenit fericită, simt că nu pot uita atât de multă suferinţă… Chiar şi astăzi, sunt momente, când mă tem că, dintr-odată, ea se întoarce, mă ia de mână, mă duce cu ea pentru a-mi rupe inima, aşa cum îmi spunea… Şi asta se va întâmpla!

— Nu, nu… nu crede nimic… te vom apăra… Giovanna, ea însăşi, are mult interes să te păzească!…

— Nu contează! Mi se pare că cineva e ascuns în apropierea mea, şi dintr-odată mă va apuca… Dacă acesta nu este ea… dacă nu e cea care m-a bătut atât, atunci acesta este un bărbat… cel care a căzut în prăpastie…

Zita păli deodată şi se uită în jurul ei ca să vadă dacă, într-adevăr, omul evocat îşi făcuse apariţia.

Jean Morel îi luă mâna şi simţi că această micuţă mână a Zitei era rece.

— Linişteşte-te! Atâta timp cât sunt aici, cel puţin, jur că nu ai niciun motiv de teamă…

— Da! atât timp cât sunteţi aici! Dar după asta?… Mi-e teamă! oh! Mi-e teamă!…

Jean Morel îşi stăpâni puternica tulburare. Apoi, încercă să îndrepte gândurile Zitei spre alte teme şi o întrebă:

— Dar cum se face că vorbeşti ceva franceză?…

— Oh… cine ştie? răspunse Zita. Poate că am trăit o lungă perioadă de timp în Franţa. Noi aceştia, nomazii, suntem acum într-o ţară, peste puţin timp în alta. Şi apoi vorbim un pic toate limbile. Eu înţeleg germana, vorbesc italiana, ştiu un pic spaniolă…

Această explicaţie era foarte plauzibilă. Şi Zita, în plus, spunea adevărul. Deşi se exprimase foarte uşor în limba italiană, amestecase mai multe dialecte în această conversaţie.

Zita se uită la el cu un fel de curiozitate.

— Cine va învăţat să pictaţi? întrebă ea brusc.

Jean Morel păli.

— Dar eu nu pot picta, spuse el, încercând să glumească. Ei bine… Am avut la bord un englez bogat, care, să se amuze, făcea

portrete de marinari. Şi cum a observat că eram foarte interesat de munca lui, a vrut să mă înveţe arta sa. În cel mai bun caz, dacă ştiu să zugrăvesc o pânză…

— Nu, făcu grav Zita, portretul pe care mi l-aţi făcut este foarte frumos. Nu sunteţi marinar, nu sunteţi nomad…

— Taci, copil nefericit! spuse în şoaptă Jean Morel.

— Ah! V-am supărat?…

— Nu, copila mea… doar că mi-ai amintit de lucruri pe care vreau să le uit… încerc, aşa cum tu cauţi să uiţi mizeriile care te-au torturat… Ei bine! ascultă… e adevărat… nu sunt marinar…

— Oh! V-am făcut necazuri!… Nu-mi spuneţi nimic… tăceţi…

— Dacă! prefer să-ţi spun… E adevărat, am primit o anumită educaţie în tinereţea mea… Şi apoi, după multe necazuri, am vrut să plec din ţara mea…

— Franţa?…

— Da! Franţa. Am călătorit mult. În aceste călătorii am pierdut puţinul noroc pe care l-am avut, şi, în cele din urmă, m-am găsit fără resurse şi a trebuit să mă angajeze ca marinar. Asta e povestea mea, Zita… dar…

— Oh! Nu voi spune nimic nimănui, staţi liniştit… Vă iubesc prea mult pentru a vă face necazuri…

— Drag copil… Tu mă iubeşti deci un pic?… zise Jean Morel cu emoţie profundă.

— Da, spuse ea. Vreau să fiţi fericit, foarte fericit…

— Şi eu, dacă aş avea o fiică, aş dori să fie ca tine… să-ţi semene la inimă, dacă nu în frumuseţe… pentru că ar fi dificil să fie la fel de frumoasă ca tine… Îţi pot spune acest lucru, copilul meu… aş putea fi tatăl tău.

— Deci e adevărat că sunt frumoasă? întrebă Zita cu naivitate.

— Da, răspunse Jean Morel, privind-o cu ochi de artist.

Zita se întoarse încă o dată spre pietonul, care mergea acolo pe drum, păstrând întotdeauna distanţa.

Şi zâmbi la gândul că era într-adevăr frumoasă. Din moment ce Jean Morel o afirmase, ea nu mai avea nicio îndoială.

A doua zi, caravana a ajuns la frontieră.

Agenţii vamali s-au prezentat pentru a verifica interiorul rulotelor. Împreună cu vameşii, doi sau trei jandarmi din brigada Menton examinau cu ochi severi pe nomazii care intrau în Franţa.

În timp ce Gennaro şi Paolo se grăbeau să deschidă lăzi şi coşuri pentru vameşi, Giovanna avea privirea fixată pe Jean Morel.

— Să vedem dacă el se va uita la jandarmi, îşi şopti ea.

Jean Morel se ocupa cu un fel de activitate liniştită, reparând o frânghie.

Era întors cu spatele la jandarmi.

Verificarea s-a încheiat, iar caravana a putut să-i continue drumul.

— El nu i-a privit! îşi spuse Giovanna cu un zâmbet ciudat.

Şi, apropiindu-se de Jean Morel:

— Cât de palid sunteţi! spuse ea dintr-odată.

— Eu?... făcu Jean Morel, încercând să râdă.

— Da, dumneata. Şi transpiri abundent. Acum, intra în rulotă şi bea un pahar de lichior puternic. Asta îţi va scădea emoţiile...

Jean Morel, agitat de un tremur convulsiv, îi aruncă o privire disperată.

— Şi apoi, adăugă Giovanna cu o voce liniştită, noi doi avem de vorbit... Veniţi mai aproape...

Capitolul II – CĂLĂTORUL

Giovanna şi Jean Morel au urcat în rulotă.

Toţi „artiştii“ mărşăluiau pe jos, râzând, stând de vorbă, cântând şi fumând.

— Cred, spuse Giovanna aşezându-se, că nu vă este neplăcut să avem o explicaţie?

— Nici plăcut, nici neplăcut, spuse cu răceală Jean Morel.

— Asta e tot ce voiam să aud. Am să vă pun câteva întrebări. După aceea, am să vă fac o propunere. Răspundeţi la întrebări dacă vă convine. Veţi accepta propunerea, dacă doriţi. Dar mai întâi vreau să vă spun un singur lucru: că, dacă nu-mi răspundeţi, dacă de asemenea, puneţi la îndoială intervenţia mea, ei bine, părăsiţi-mă imediat! Puteţi fi liniştit pentru viitor. Odată plecat, vă voi uita. Dacă rămâneţi şi nu-mi răspundeţi, odată coborât din această rulotă, voi uita că am avut întrebări pentru dumneata. Cine sunt eu? O comerciantă. Nici mai mult, nici mai puţin. Eu vorbesc şi acţionez în interesul afacerii mele. Restul nu mă interesează.

— Să vedem întrebările! zise Jean Morel. Voi răspunde dacă pot.

— Bine. De unde veneaţi cu nava care s-a zdrobit de stâncile din Livorno?

— De la Buenos-Aires.

— Pe marinarul care vă însoţea şi care a dispărut dintr-odată, îl cunoşteaţi?

— Cu siguranţă! Era marinar ca şi mine.

— Eu vreau să spun: îi cunoşteaţi trecutul?

Jean Morel tresări, dar rămase calm.

— Nu, spuse el, l-am cunoscut în Buenos-Aires, unde am fost angajat…

— Deci nu ştiţi de unde venea acest om?

— Nu. El era unul dintre acei marinari fără angajament cum se văd pe ţărmurile tuturor marilor porturi ale lumii.

— Ei bine! Eu pot să vă spun de unde venea.

— Ah! făcu Jean Morel, pălind uşor.

— Venea din Guyana, colonia penală…

Jean Morel îşi lărgi un pic cravata care era prea strânsă, şi cu o voce calmă, răspunse:

— Este posibil…

— Vă repet, continuă Giovanna, după un moment de tăcere, că nu trebuie să vă alarmeze întrebările mele. Să trecem la altceva… De ce, atunci când am trecut graniţa, v-aţi întors cu spatele la jandarmi?

— N-am fost atent. S-ar fi putut ca aceşti oameni să-mi vadă faţa.

Nu era niciun tremur în vocea lui Jean Morel. Numai mâinile se încleştaseră pe genunchi.

— Eu, spuse Giovanna, m-am gândit că nu doriţi să fiţi văzut.

— La ce bun?… Mi-era indiferent.

— Eu văd bine. Acum, o ultimă întrebare. Aţi făcut portretul Zitei. Unde aţi învăţat să pictaţi, dumneata, un marinar fără importanţă! Spuneţi-mi doar, dacă puteţi, ce valoare are acest portret după dumneata.

— Dar… nu ştiu. Poate, cu pânza… şi culorile… douăzeci de franci…

— Bine! Ei bine, ascultă-mă! Am fost, sub pretextul de a-i face o ramă, şi am arătat pictura unui negustor de artă din Genova. El mi-a oferit un preţ. Vreţi să vi-l spun?

— Dacă vreţi, zise Jean Morel, ştergându-şi fruntea.

— Trei mii de franci!?…

— Acest negustor s-a păcălit…

— Sunt de acord cu dumneata. Sau, mai degrabă, cred că el a încercat să mă înşele pe mine. Cred că portretul dumitale valorează de două ori această sumă…

Jean Morel rămase nemişcat, ca şi cum n-ar fi auzit.

Apoi, Giovanna, cu o voce joasă şi grăbită, continuă:

— Nu vreau să ştiu cine sunteţi. V-am spus acum suficient pentru a vă face să înţelegeţi că v-am ghicit. Că veniţi din Guyana sau din Buenos-Aires, nu contează pentru mine. Că vă temeţi sau nu să arătaţi faţa jandarmilor, nici asta nu înseamnă nimic. Ceea ce este sigur este că aveţi nevoie să vă ascundeţi; este clar că nu sunteţi mai marinar decât mine; ce mai este sigur, este aceea că va fi extrem de dificil să scăpaţi de cei care vă caută... dacă sunteţi căutat!... Ei bine... întrebările s-au terminat. Iată propunerile...

— Spuneţi! zise Jean Morel cu ochii întredeschişi.

— Vă propun să rămâneţi cu noi în următoarele condiţii: vom merge unde doriţi, pentru că nu contează dacă mergem spre nord sau spre sud. Noi suntem nomazi. Deci, în cazul în care există un loc în Franţa spre care vreţi să vă îndreptaţi în condiţii de siguranţă, acolo vom merge. Vă veţi stabili o stare civilă. Eu am hârtii. Răspund pentru dumneata. Nici o altă metodă de călătorie nu vă va oferi garanţiile de securitate pe care vi le pot asigura eu. Vă convin aceste condiţii?

— Da, spuse Jean Morel.

— Bine! spuse Giovanna cu satisfacţie evidentă. Aş adăuga că ne puteţi părăsi oricând doriţi, chiar şi fără să-mi spuneţi. Şi repet că, începând din acea zi, voi uita că v-am cunoscut vreodată. Vă convin toate acestea?

— Îmi convin...

— Sunteţi sărac. Nu aveţi niciun ban. Când veţi ajunge la finalul călătoriei vă gândiţi, fără îndoială, că veţi avea nevoie. Eu vă voi da. Vă voi pune la dispoziţie o sumă de opt mii de franci. Suntem în continuare de acord?

— Suntem...

— Rămâne să punem la punct ceea ce îmi veţi da în schimbul celor opt mii de franci, care, probabil, sunt nimic în ochii dumitale, dar în schimbul securităţii pe care v-o garantez, valorează cât o sută de mii de franci... În ochii tuturor angajaţilor mei, veţi continua să rămâneţi un om necăjit care e angajat pentru mâncare şi ceva mărunţiş.

— Bine! declară Jean Morel, scoţând un oftat de uşurare.

— Acest lucru, de altfel, este necesar pentru a linişti curiozitatea oamenilor. Pe timpul drumului, vă veţi amuza făcând picturi care nu au nicio valoare... Îmi veţi face şase... portrete, peisaje, ce veţi dori: aceasta va fi plata mea. Acceptaţi tot acest aranjament, pe care cred că şi-l va trece fiecare în contul lui?

— Îl accept, spuse simplu, Jean Morel.

— În final am o ultimă întrebare de pus: spre care punct din Franţa doriţi să mergem?

Aici, Jean Morel păli.

— Vă rog să reţineţi, spuse liniştită Giovanna, întrebarea mea nu are niciun fel de interes pentru mine… Eu nu mă duc nicăieri în interes personal… Eu merg, asta-i tot… Eu, vezi dumneata, că merg spre sud, sau spre nord! mi-e totuna. Lyon sau Bordeaux, Marsilia sau Lille…

— Lille! spuse încet Jean Morel şi se ridică.

Giovanna, de asemenea, se ridică şi zise:

— La Lille mergeţi?

— Da! Răspunse, în şoaptă, Jean Morel.

— Bine! spuse Giovanna. La Lille, prin urmare. Vă previn că va dura două sau trei luni, pentru că noi nu urmăm drumul direct. Şi, în plus, avem reprezentaţiile noastre. Niciun cuvânt despre asta. Pentru mine, sunteţi şi rămâneţi Jean Morel, angajat al *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit*…

În urma acestor cuvinte, Giovanna coborî din rulotă.

După câteva minute, Jean Morel cobora la rândul său şi se amesteca cu ceilalţi membri ai trupei ambulante.

Zita se învârti îndelung în jurul lui şi, în cele din urmă, i se alătură.

— Ce v-a zis Giovanna? îl întrebă ea. Dacă e un secret, nu-mi spuneţi!

— Mi-a cerut să rămână alături de trupă timp de câteva luni. Vezi tu, copila mea, că nu e un secret teribil.

— Şi aţi acceptat?

— Da. Această existenţă nu-mi displace. Voi rămâne.

Ea bătu din palme, apoi fugi dincolo de marginea drumului pentru a face un buchet de flori sălbatice sau pentru a-şi ascunde emoţia.

Jean Morel o contempla cu un ochi tulbure.

Inconştient, în acel moment, se întoarse şi văzu în depărtare pe pietonul care venea.

Zita îl privi, de asemenea, pe acest străin… şi surâse cu surâsul ei enigmatic.

— Trebuie să aflu cine este! îşi spuse Jean Morel.

Fără să ezite, se îndepărtă de trupă, într-un moment în care nu era observat, părăsi drumul fugind în câmp şi se adăposti sub un boschet de smochin.

Caravana îşi continuă liniştită marşul său pe drumul spre Nisa. Curând ea dispăru.

După vreo zece minute, pietonul trecu, în mers vioi.

Jean Morel mai aşteptă câteva minute; apoi se întoarse la drum şi începu să meargă grăbit în urma pietonului. Acesta se oprise pe un pod, peste un torent care mergea să se piardă în Marea Mediterană.

Străinul era aşezat pe parapetul podului. La un kilometru dincolo de pod, caravana se oprise şi ea.

El îşi pusese un genunchi peste celălalt, pentru a sprijini o chitară.

Şi se acompania cu această chitară, cu care părea să se joace cu o infinită precizie de exprimare, cântând o melodie populară franceză – una dintre aceste cântece excesiv de sentimentale, romanţe ale străzii, pe care cântăreţii ambulanţi din marile oraşe, le transformă în şlagăre pentru câteva ore…

Iată cum suna:

Când va reveni sezonul binecuvântat
Inima ta, oh! drăguţă, se va întoarce la mine?

Versuri palide, muzică de flaşnetă.

Dar vocea era atât de pură, atât de caldă şi atât de dreaptă, acompaniamentul atât de emoţionant, că aceste lucruri insignifiante căpătau un sens profund sentimental de tinerească şi vibrantă iubire…

Era un spectacol ciudat, fantastic şi fermecător: sub soarele strălucitor, în această singurătate, pe acest pod, unde nu era nici ţipenie de om, un tânăr care se juca la chitară şi cânta… ca şi când ar fi vrut să trezească în sufletul iubitei toate firele dragostei…

Jean Morel se opri, uimit.

Tânărul, fără să pară a-l vedea, fără a avea grija acestui străin, continua cântarea lui cu acel accent de ciudată sensibilitate, în care se amesteca totuşi o ironie voalată, ca şi cum şi-ar fi bătut un pic joc de el însuşi şi de muzica sa.

Noi îi vom spune tânărul…

Acest necunoscut, într-adevăr, părea de vreo douăzeci şi doi de ani. Era înalt, zvelt, cu un spate frumos construit şi o talie armonioasă. El purta cu graţie un costum de catifea. Avea o faţă fină, distinsă, ochi foarte blânzi, gura delicată şi tandră, un foarte frumos păr şaten.

În sfârşit, după ce făcu să răsune câteva acorduri pe instrumentul

său, îşi lăsă chitara să cadă pe genunchi şi se uită pe furiş în direcţia caravanei.

— Bravo, prietene! îl felicită apoi Jean Morel. Se pare că iubeşti muzica atât de mult, încât nu-ţi faci griji cu privire la insolaţie…

— Hm! făcu vesel necunoscutul, soarele este prietenul întregii lumi, în general, şi al meu, în special. Îmi place. Şi cred că şi el mă iubeşte suficient pentru a nu-mi face rău.

— Şi cum aşa, te plimbi prin lume, jucându-te cu chitara?…

— După cum spui, prietene! Mă plimb prin lume!… Cât despre chitara mea, adăugă el, mângâind instrumentul cu mâinile sale fine, este încă un prieten… ea mă distrează, mă linişteşte şi mă amuză…

— Poate că aşa îţi câştigi pâinea?…

Tânărul scutură din cap şi avu un râs sincer şi puternic.

— Nu, zise el; chitara este doar prietena mea… În ceea ce priveşte pâinea de zi cu zi, este asigurată de o mică rentă pe care o primesc în fiecare lună…

Jean Morel se aşeză lângă necunoscut.

— Îmi permiţi? întrebă el zâmbind.

— Dumnezeule, da, prietene. Ai o figură care mă însănătoşeşte. Şi, atâta timp cât vă place, vom merge împreună. Pentru că uneori obosesc să trăncănesc cu mine însumi…

— Deci, zise Jean Morel, fără a accepta invitaţia, nu faci nimic? Călătoreşti doar din plăcere?

— Nu e chiar aşa, spuse străinul, râzând; călătoresc pentru a studia.

— Să studiezi, ce?…

— Natura.

— Natura!… făcu Jean Morel. Eşti cumva botanist? ori geolog?…

— Nu! declară tânărul, râzând mai tare. Vreau să fiu pictor.

— Pictor!… exclamă Jean Morel, cu cea mai profundă simpatie.

— Dumnezeule, da… Tu poate-mi vei spune că ar trebui să merg la Şcoala de Arte Plastice sau în studioul unui maestru oarecare… dar eu iubesc libertatea…

— Nu, nu, nu voi spune aşa ceva… Ai pornit pe calea cea bună: a vedea, a simţi, a încerca să traduci o senzaţie, aici este toată arta pictorului!

— Dar spune-mi prietene, vorbeşti în cunoştinţă de cauză, spunând asta, sau?…

Jean Morel evită răspunsul la această întrebare şi spuse:

— Numele meu este Jean Morel. Vrei să-mi spui numele tău?

— George.

Şi când Jean Morel păru surprins:

— Da: George şi-atât. Nu am niciun nume de familie. Tatăl meu a uitat să mi-l lase pe-al său, iar mama a murit înainte de a putea să mă declare sub numele său.

Ciudatul călător spuse aceste lucruri foarte simplu. Nu era nicio ruşine sau amărăciune în cuvintele sale; un pic de tristeţe doar, ascunsă în ochii lui, când vorbea despre mama sa.

— Bietul copil! murmură Jean Morel.

— Mă compătimiţi? întrebă cel ce se numea George. N-aveţi dreptate. Nu mă plâng, şi chiar cred că puţini oameni sunt la fel de fericiţi ca mine... Şi, dacă este cineva de plâns în povestea mea, e biata femeie care mi-a dat naştere... Eu n-am cunoscut-o, pentru că aveam doar trei luni când a murit, şi apoi am fost dus la casa de copii... dar am ştiut că ea a suferit mult... mult... din cauză că a fost părăsită... din moment ce a murit!...

Un minut de linişte urmă după această confidenţă.

— Şi n-ai căutat niciodată să-l revezi pe tatăl tău, să-l regăseşti?...

— La ce bun? întrebă George, ridicând din umeri. Dacă l-aş găsi, ce-aş putea vorbi cu acest om, care este pentru mine un străin? Reproşuri? Presupun că şi le face el singur. Şi atunci ale mele ar fi inutile. Ori, într-adevăr nu are remuşcări, şi atunci reproşurile mele l-ar înduioşa şi mai puţin... În plus, tatăl meu adevărat este omul care m-a adoptat, m-a crescut, care m-a făcut ceea ce sunt...

Tânărul călător se înmuie brusc şi cu vârful degetului şterse o lacrimă care strălucea în ochi.

— Iartă-mă... zise Jean Morel. Văd că tocmai am trezit amintiri dureroase, fără să ştiu!...

— Este într-adevăr o amintire tristă. Căci acel acest om de mare cinste a murit acum patru ani. Dar acest lucru nu are nimic dureros. Îmi place să vorbesc despre el ori de câte ori pot... Era englez, un tip de o tandreţe originală şi morocănos. Se numea William Jonhson. Detesta femeile şi iubea copiii. A avea un copil a fost visul lui. Cu toate acestea, el n-a vrut să se căsătorească. Stabilit în Franţa, a făcut nenumărate demersuri pentru a obţine custodia unuia dintre copiii asistaţi. M-a văzut. I s-a părut că sunt cel mai nimerit. M-a crescut, m-a instruit, m-a lăsat să mă simt liber, nu mi-a impus nicio obligaţie, şi când a murit, mi-a lăsat o rentă viageră, fiind atent ca aceasta să nu poată fi înstrăinată sau cedată. În acest fel viaţa mea este asigurată în permanenţă. Eu profit pentru a face ce-mi place.

Întotdeauna am iubit desenul şi pictura; m-am făcut pictor. Şi, după cum am spus, călătoresc prin lume, pe picioare, pentru a vedea mai bine şi a înţelege mai bine.

În acel moment, George, – pentru că acesta era numele acestui călător ciudat – George se ridică în picioare, se uită la caravană, se asigură că ea era încă în acelaşi loc, şi aşezându-se, îşi aprinse o ţigară, şi se uită la Jean Morel, zâmbind ca şi în cazul în care ar fi spus:

— Iată povestea mea, prietene. Vezi că nu ascund nimic. În ceea ce priveşte povestea ta, eu nu-ţi cer s-o spui, dar aş fi bucuros s-o ştiu…

Jean Morel a înţeles fără îndoială această privire, dar el a spus doar:

— Cât despre mine, eu sunt angajat în trupa ambulantă pe care o vezi la caravana oprită acolo.

O emoţie bruscă se manifestată în atitudinea tânărului.

Se ridică brusc şi Jean Morel îl examină cu atenţie, dar fără cea mai mică suspiciune.

— S-ar zice că ceea ce tocmai am spus te-a supărat? îl întrebă Jean Morel cu zâmbetul lui trist şi puţin amar.

— Eu? Nu. Dar… este faptul că eu nu te-am mai văzut.

— Cum… Dar îi cunoşti pe angajaţii *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit?*

— Ascultă… sunt trei luni de când eu urmăresc pas cu pas această caravană. Am întâlnit-o la Roma, unde studiam muzeele antice…

— Excelent exerciţiu pentru un adevărat artist.

— Da. Şi începând de la Roma, oriunde se duce această caravană, merg şi eu. Unde mă duce ea? Nu vreau să ştiu. Şi nu poţi să crezi cât este de fermecător să te laşi să mergi aşa, fără a şti spre ce oraş te îndrepţi… Când caravana se opreşte, mă opresc şi eu. Când porneşte din nou la drum, pornesc şi eu pe jos. Asta e!…

George păstră o tăcere jenată pentru un moment, apoi continuă:

— Imaginaţi-vă că eu găsesc foarte interesante exerciţiile acestor artişti ambulanţi. De îndată ce ei pregătesc scena pentru un spectacol în aer liber, mă apropii şi sunt cu siguranţă spectatorul lor cel mai loial şi cel mai perseverent…

El râse cu jumătate de gură.

Apoi, o idee bruscă părea că-l lovise. O preocupare umbri privirea lui sinceră.

— Ah, aici! exclamă el, este adevărat că oamenii din caravană au băgat de seamă stăruinţa mea?... Au ei oare suspiciuni împotriva mea?... Nu te-au trimis să-mi spui?...

— Nu, nu, fii sigur, declară puternic Jean Morel. În primul rând, drumul este liber pentru toţi, şi fiecare, aşa cum îi place, se poate apropia de un spectacol ambulant. Apoi, nu am fost făcut responsabil cu o astfel de însărcinare. Şi, în sfârşit, chiar dacă aş fi fost însărcinat, acum că te-am văzut, acum că ştiu că eşti sincer, loial, de încredere... foarte de încredere chiar... îmi doresc să nu-ţi provoc nici cea mai mică supărare...

George întinse ambele mâini. Jean Morel i le strânse.

Gheaţa era spartă între cei doi bărbaţi.

— Lasă-mă să-ţi spun, cu toate acestea, reluă apoi Jean Morel, că acolo, în trupă, este o persoană care a văzut stăruinţa ta...

— Care dintre ei? întrebă George cu nerăbdare.

— Chiar vedeta trupei: domnişoara Zita! zise Jean Morel nepăsător.

George pălea şi roşea, una după alta.

— Ah! răspunse el fără putere. Şi fără îndoială... domnişoara Zita a fost uimită şi deranjată?...

— Nu, răspunse serios Jean Morel. Şi uite, am să-ţi spun adevărul.

— Spune-l! îl rugă George înfiorat.

— Ei bine! Zita nu este o fiică de nomad, ca ceilalţi... Ea nu este remarcabilă doar pentru frumuseţea sa, care ca şi pe tine, fără îndoială, m-a lovit la prima vedere... Mintea ei este necultivată, dar mai mult ca sigur, o domnişoară bogată crescută în cele mai bune şcoli i-ar putea invidia inteligenţa. Dar asta nu contează. Ceea ce m-a fermecat cel mai mult la ea, ceea ce m-a făcut ca imediat s-o iubesc ca pe o soră mai mică sau ca pe o fiică, este ciudata delicateţe a inimii sale, sunt manierele sale, care, sub graţia studiată de balerină, par pline de o reală nobleţe. Această copilă, vezi tu, are o inimă de aur, posedă în cel mai înalt grad distincţia de spirit care nu poate fi dobândită... o avem din naştere. Deci, înţelegi că eu sunt profund ataşat de această copilă. Mai mult decât atât, trebuie să declar că nu sunt nici părintele, nici tutorele său, nu am drepturi asupra sa, şi am cunoscut-o de foarte puţin timp... Dar mi se pare acum că o cunosc şi că o iubesc din totdeauna... şi aş fi foarte nefericit dacă i s-ar întâmpla vreo supărare serioasă...

— O supărare? strigă George. Oh! sper... sper din toată inima

mea… dar continuă, te rog…

— Voiam doar să-ţi spun că nu a durat mult, doar de la Livorno până aici, ca să înţeleg un lucru…

— Ce lucru? întrebă George emoţionat.

— Acela că Zita priveşte de mai multe în spatele ei pe drum, până când vede un călător…

— Şi ce face atunci? întrebă George cu o voce sugrumată.

— Zâmbeşte, cântă, culege flori… în timp ce devine destul de capricioasă când călătorul este prea departe pentru ca ea să-l vadă…

George scoase un strigăt. Faţa lui sinceră şi încântătoare se-mpurpură. Bâlbâi câteva cuvinte confuze, pe care Morel nu le înţelese.

— Calmează-te, îi zise Jean Morel, zâmbind. Eu pur şi simplu deduc din toate acestea că Zita te-a observat, că este preocupată de tine… Şi după ce am ajuns la această concluzie, am vrut să-l cunosc pe călătorul tenace… Am făcut un salt în câmp, te-am lăsat să treci pe drum, m-am alăturat ţie… am venit să te studiez… şi…

George, tremurând, incapabil să-şi stăpânească emoţia, apucă mâna lui Jean Morel.

— Opriţi-vă! Vă implor! spuse el cu voce slabă.

— Şi dacă Zita trebuie să iubească, continuă Jean Morel, ei bine… sper din toată inima că este cineva care îţi seamănă! Căci n-am mai văzut doi copii atât de demni unul de altul prin frumuseţea, inteligenţa şi inima lor…

George nu spuse nimic. Îşi plecă doar capul şi două lacrimi alunecară din ochi.

— O iubeşti atât de mult? îl întrebă Jean Morel cu o profundă simpatie.

George îşi ridică frumoasa privire care radia de iubire pură.

— O ador, spuse el. Simt că viaţa mea este legată de a ei. Cred că dacă ea nu mă iubeşte, voi muri…

— Nu ai încercat niciodată să-i vorbeşti?

— Oh! Nu! răspunse George cu naivitatea sublimă a iubirii adevărate. Cum aş putea îndrăzni?… O dată, doar o dată, am crezut că voi îndrăzni… Vrei să-ţi povestesc?…

— Da, copilul meu… Lasă-mă să-ţi spun astfel… pentru că totul, în cuvintele tale, în atitudinile şi gândurile tale, îmi reîmprospătează mintea şi îmi linişteşte inima… Povesteşte, deci… şi să fii sigur că destăinuirea ta ajunge la o inimă pe care ai impresionat-o…

— Pe legea mea! exclamă George revenind la acea fermecătoare

voioşie care se afla la baza caracterului său, lăsă-mă să-ţi spun că, de asemenea, îmi placi foarte mult!... Cât de ciudat, nu-i aşa?... E mai puţin de o oră de când ne cunoaştem...

— Şi, deci, suntem prieteni?...

— Da, prieteni. Nu ştiu de ce văd în tine un fel de frate mai mare.

— Hai, povesteşte... vezi bine că aştept cu nerăbdare.

— Oh! dar e foarte simplu... Pornind de la Roma, caravana Zitei a încercat să traverseze Apeninii, apoi nu ştiu pentru ce capriciu, a revenit şi a urmat coasta de vest până la Livorno... În ziua despre care e vorba, am urmat-o păstrând distanţa, ca de obicei, fericit că văd la un kilometru în faţa mea această caravană... Ne găseam apoi de-a lungul unui fel de prăpastie, destul de adâncă, şi eu mergeam grăbit, când deodată o văd pe Zita la zece paşi de mine... Când şi pentru ce coborâse din rulotă?... Nu ştiu...

Jean Morel avu un zâmbet pe care George nu-l observă.

— Am rămas ca un idiot, continuă acesta, nici mai mult nici mai puţin, ca şi când aş fi avut o crimă să-mi reproşez. Am îngheţat pe loc şi, privind în jos, am aşteptat... Ah! da, cred că i-am părut de-a dreptul idiot...

— Şi ea... Ce-a spus ea... Ce-a făcut?...

— Ea era pe jumătate aplecată spre această prăpastie despre care am vorbit. Nu părea să mă fi văzut. Sunt sigur că nu m-a văzut. Dar cum tremuram văzând-o atât de aproape de mine, am auzit-o spunând cu voce tare: „Oh! ce floare frumoasă!... Dar cum s-o atingi?...” Deci, continuă George, m-am apropiat mult de marginea prăpastiei şi am văzut o margaretă mare, da, o simplă margaretă, frumoasă, e adevărat... Am pus bagajele jos, şi am început să cobor spre floare... Sunt convins că am riscat un pic să-mi rup gâtul... Totuşi, m-am întors în stare bună, şi i-am întins delicata floare... Ea era un pic palidă şi nu şi-a ridicat ochii spre mine... a luat margareta... am simţit că tremuram, căutam câteva cuvinte să i le spun... şi când le-am găsit în sfârşit, am văzut că plecase... alerga uşor pentru a prinde caravana... cred că am plâns de prostia mea... asta e singura ocazie pe care am avut-o ca să-i vorbesc...

— Şi după aceea?...

— După aceea, nici o altă ocazie n-a mai apărut... dar...

— Dar... Hai, spune-mi durerea ta până la sfârşit.

— Ah! Asta nu este o durere. Am vrut să spun că mă consolez făcându-i portretul din memorie...

— Să vedem... vrei să mi-l dai să-l văd? Îţi voi spune părerea mea

sinceră.

Jean Morel era, într-adevăr, deosebit de curios să vadă ce se pricepe să facă acest străin, care îi câştigase prietenia atât de repede.

George avu un moment de ezitare. Apoi se scotoci, scoase de la piept un medalion mare pe care i-l întinse lui Jean Morel. Medalionul era de aur şi încrustat cu pietre preţioase.

— Este o amintire de la săracul William Johnson, tatăl meu adoptiv, spuse George, crezând că Morel examina montura.

— Ah! exclamă Jean Morel, este o miniatură…

El o examină cu deosebită atenţie. Chipul i se lumină. Grijile omului dispărură. El personal nu poseda mai mult ca artist. Sub greşelile de detaliu pe care ochiul său le sesizase, recunoscu cu o bucurie de nedescris mâna unui pictor talentat de la natură. Cu toate acestea, spuse pur şi simplu:

— E foarte frumos, şi foarte asemănător.

Apoi, mecanic, îi înapoie medalionul, şi apoi văzu o fotografie sub sticlă.

Era portretul unei tinere femei de douăzeci de ani, blondă, fragilă, delicată, una dintre acele flori fragile ce cresc pe străzile pariziene.

— Mama, spuse George. Asta e tot ce am de la ea…

Jean Morel dădu din cap şi îi înmână medalionul lui George care îl puse din nou în sân.

— Vezi tu, zise tânărul, acest medalion conţine tot ceea ce am iubit pe lume: mama mea… şi cea pe care o ador… Şi cum în acest moment cunoşti adâncul inimii mele, adăugă el, copleşit de emoţie, nu-mi spui un cuvânt de speranţă?… din moment ce ai fericirea să o cunoşti… şi să vorbeşti cu ea în fiecare zi?…

— După cât o cunosc, spuse Jean Morel, după un moment de gândire, cred că Zita nu-şi va oferi dragostea decât unui om de la care aşteaptă un devotament pur… Este extrem de serioasă… dar trebuie să-ţi spun gândurile mele… eu cred… da, cred că am dreptate atunci când spune că acest om… vei fi tu!

La aceste cuvinte, Jean Morel strânse călduros mâna lui George, care respira greu, surprins.

Apoi se întoarse cu paşi mari la caravana care, terminându-şi popasul, se pornise la drum.

Capitolul III – PACTUL BANDIŢILOR

Într-o seară de noiembrie, un om ce părea a avea vreo patruzeci şi cinci de ani, prost îmbrăcat, cu un aer obosit, ca după o lungă călătorie, intra în Lille pe jos.

Era ora opt seara, era frig, cădea o ploaie măruntă şi rece.

Omul era destul de atent la străzi şi, în cele din urmă, reuşi să găsească strada Regală.

Acolo păru să ezite şi se opri, sprijinindu-se în baston, în faţa unui vechi hotel în stil flamand, care era locuinţa domnului de Champlieu.

Străinul părea angajat într-o reflecţie profundă. Apoi, făcu o mişcare ca şi când ar fi luat o decizie supremă, traversă strada şi întinse mâna spre ciocănelul clopotului de la poartă.

Dar se opri… Nu bătu…

Şi scuturându-şi capul, ca şi când şi-ar fi semnalat lui însuşi că un demers îndrăzneţ în acest moment ar fi inutil sau periculos, îşi reluă hoinăreala, rătăcind prin cartierele populate ale marelui oraş.

Observă o tavernă cu podea joasă, cu o faţadă sumbră, cu o firmă pe care scria: *La calul roşu – Adăpost pentru călător şi cal*.

Şi el intră. Hangiul se ridică grăbit să-l întâmpine:

— Ce doriţi domnule? O cameră bună? O cină excelentă?… aşa cum n-aţi mai mâncat demult o porţie? întrebă hangiul grăbit.

— Dacă face… Mi-e foame. Brânză şi o halbă, ca domnul. Şi mă veţi servi la masa dumnealui, dacă totuşi domnul permite… Din partea mea, nu-mi place să fiu singur la masă…

Consumatorul solitar făcu semn că acceptă de bunăvoie compania ce i se oferă.

Acesta era o sinistră figură de bandit, ochi negri înfundaţi în orbite, barbă încărunţită şi stufoasă, umeri scurţi şi îndesaţi.

Acest consumator era Torquato…

Şi omul care tocmai se aşezase în faţa lui era Jean Lannoy… o veche cunoştinţă… servitor şi complice al lui Lemercier.

— Deci, îmi permiteţi, domnule? întrebă Jean Lannoy, aşezându-se şi începând să mănânce.

— Dacă vă face plăcere, zise Torquato, examinând cu atenţie această companie neaşteptată.

— Eşti străin?… Am înţeles după accent…

— Străin, într-adevăr.

— În trecere prin Lille?

— Am fost acolo mai mult de trei luni… dar sunt forţat ca mâine

să plec…

— Forţat să pleci din Lille? strigă Jean Lannoy. Şi cine naiba te forţează?…

— Nevoia de a-mi câştiga existenţa.

— Ah! Ah… înţeleg… eşti în căutarea unui loc muncă, nu?…

— După cum spuneţi. Cu toate acestea, am căutat, vă jur… dar nu am găsit nimic…

— Şi în ce branşă lucraţi? întrebă Jean Lannoy, holbându-se la Torquato.

— Fac un pic din tot ceea ce se iveşte, spuse Torquato, întorcându-i aceeaşi privire. Aveţi ceva să-mi oferiţi, din întâmplare?…

— E posibil… depinde… de ceea ce poţi face.

— Ştiu să fac orice, răspunse Torquato.

Şi cu nepăsare începu să se joace cu briceagul său, cu o lată lamă, ascuţită şi solidă…

Jean Lannoy remarcă perfect mişcarea şi, fără îndoială, îi înţelese sensul, căci el zâmbi…

— Voi vedea, răspunse el. Am venit la Lille doar pentru a încerca să câştig cinstit nişte bani… sau mai degrabă pentru a-i recâştiga. Pentru că aşa cum mă vezi, domnule, am fost bogat cu timp în urmă…

Jean Lannoy oftă adânc. Torquato crezu că e dator să ofteze la rândul său şi spuse:

— Ca şi mine, domnule, am fost bogat… nu pentru mult timp, de fapt!

— Ai fost bogat, ai? făcu Jean Lannoy cu vechiul său surâs de valet.

— Da, zise Torquato. Am avut în mână douăzeci de mii, în bancnote, pe care i-am pierdut în modul cel mai idiot…

— Oh, dar asta mi s-a întâmplat şi mie! strigă Jean Lannoy. Şi eu mi-am pierdut averea în modul cel mai prostesc… Numai că există o diferenţă între tine şi mine, căci am fost cu adevărat bogat… Am avut trei sute de mii de franci.

Torquato aruncă o privire rapidă însoţitorul său şi văzu că vorbea serios.

— Trei sute de mii de franci!?… murmură el cu respect.

— Da, trei sute de mii, câştigaţi cinstit, în cele mai bune afaceri…

— Care? făcu Torquato cu nerăbdare.

Jean Lannoy văzu că a venit timpul pentru a-şi dezvălui

identitatea. Se aplecă spre Torquato şi-i şopti rapid:

— Am făcut *cântări*[2] unui prostănac bun de jumulit…

Torquato căscă ochii de uimire.

— Ah! Da, aşa e! răspunse Jean Lannoy, nu înţelegi… ei bine, adăugă el, râzând, pune că am fost profesor… la cântări… în muzică, dacă vrei…

Torquato înţelegea din ce în ce mai puţin. Ceea ce ştia foarte bine, ceea ce el prezicea, era aceea că noul său prieten trebuie să fi furat această mare sumă de bani.

Prin urmare, respectul pentru Jean Lannoy devenea vizibil.

— Da, trei sute de mii câştigaţi puţin câte puţin, cu eforturi dure… şi irosiţi până la ultimul bănuţ… În primele zile ale norocului meu, am vrut să merg şi să mă stabilesc ca om cinstit şi rentier, la mine, în satul meu. Dar, la capătul a trei luni, mi-am dat seama că niciodată n-aş putea trăi printre acei oameni simpli… Cunoscusem marea viaţă, nu puteam deloc să mă debarasez de obiceiurile de bunăstare, şi mai cu seamă de relaţia cu oamenii din înalta societate… Am mers la Paris. Şi acolo, eu, care totdeauna am fost sfidat de femei ca şi când aş fi avut ciumă, eu care nu am cheltuit nicio lescaie pentru ele, eu care mă credeam atât de tare… acum, când mă gândesc, îmi vine să mă dau cu capul de pereţi…

— Nu face asta, spus Torquato, cu răceală.

— Nu, nu o voi face, fii liniştit. Dar când mă gândesc la acea prostituată care m-a vrăjit… Ah! ea a plătit scump, ca exemplu!… În sfârşit, pe scurt, după trei ani de existenţă cu Emma… numele ei era Emma, hoaţa!… o viaţă de domn, în fiecare seară la Folies-Bergère sau la un mare teatru, călătorie lunar, bijuterii, cine complete… Îţi spun că am fost un idiot… În cele din urmă, într-o bună zi, aşadar, mi-am dat seama că două sute de mii de franci se scurseseră în acest fel de viaţă… M-am revenit în fire. Într-o noapte, am făcut un pachet cu toate bijuteriile pe care i le dădusem Emmei şi am plecat. În momentul în care deschideam uşa, iată că se trezeşte şi începe să ţipe. Am sărit pe ea, am strâns-o de gât, şi când am văzut că nu mai zice nimic, am fugit… Dar cred că am strâns un pic prea tare.

— Ai făcut bine! spuse Torquato.

— Nu-i aşa?… Ei bine… Crezi că am păstrat tăcerea? crezi că am plecat de la Paris? Nicidecum: am vrut să mă refac dintr-odată. Bursa era acolo pentru asta. După multe cercetări, în cele din urmă,

---

[2] A face cântări (argou) – a şantaja. (n.tr.).

am dat peste un agent de bursă, care mi-a jurat că în şase luni, el va tripla banii mei: după două luni, nu mai aveam niciun ban.

— Şi ce ai făcut?…

— Mai întâi mi-am reglat conturile cu brokerul meu, care s-a alăturat Emmei.

Torquato îl privea pe Jean Lannoy cu admiraţie.

— Din moment ce am terminat acolo, am încercat un pic din toate meseriile. Şi cum muream de foame, am hotărât să reiau vechile mele afaceri…

— Ah! da… *muzica?* făcu Torquato care, prea puţin informat despre metaforele autentice ale borfaşilor de rând, căscă ochii speriat.

— Exact, spuse Jean Lannoy clipind din ochi. Elevul pe care l-am învăţat cântecul trăieşte în Lille… şi eu am revenit la Lille… Dacă vrei să m-ajuţi… este aur de câştigat.

Torquato înţelese apoi că acest aşa-zis comerţ cu muzică ascunde un alt comerţ, mult mai la îndemână.

— Într-adevăr, spuse el, eu nu cer mai mult decât să-mi fac o viaţă în muzică. Eu cânt un pic la toate instrumentele… şi în special cel mai bine la asta…

Şi îşi arătă briceagul, iar ochii îi sclipiră.

Jean Lannoy se asigură că hangiul era pe jumătate adormit lângă sobă, apoi se aplecă şi-i şopti lui Torquato:

— Hai, prietene, încredere pentru încredere: ce ai venit să faci în Lille?… Vorbeşte sincer, şi eu te pot face să câştigi aur…

Torquato se cutremură.

— Ţi-am spus, prietene, spuse el. Am avut odată douăzeci de mii de franci. I-am pierdut…

— La fel ca mine?

— Nu! chiar mai prosteşte! Tu cel puţin te-ai bucurat de bani. Eu, i-am pierdut pe-ai mei, în ceea ce s-ar chema pur şi simplu *pierdere*… au zburat, bancnotele au dispărut…

— Înţeleg: ai fost furat…

— Nu! Am căzut într-o prăpastie, departe în munţi, iar săculeţul cu banii a rămas acolo…

Şi Torquato scoase o nouă înjurătură de furie şi durere.

— Aşadar, continuă el, am revenit la Lille pentru a-i găsi pe oamenii care mi-au dat cele douăzeci de mii de franci…

— Dat?… Tu spui, dat?…

— Da, pe toţi dracii, şi asta e ceea ce mă face să mă oftic, când mă

gândesc. Aceşti bani nu m-au costat nimic. Nimic! Niciun gest! Niciun risc!... Aşa că mi-am spus că poate i-aş găsi pe bărbatul şi pe femeia...

— Ah! a existat un bărbat şi o femeie?

— Da... Şi pe care i-aş ameninţa cu divulgarea unor anumite lucruri...

— Şi ei ţi-ar da cei douăzeci de mii de franci?

— Da! spuse Torquato.

Jean Lannoy izbucni în râs.

— Dar spune-mi deci, prietene, pentru a-i face să cânte, nu ai nevoie de lecţiile mele?...

— E posibil, spuse Torquato, fără să înţeleagă. În orice caz, iată sunt mai mult de patru luni de când sunt aici în Lille, de când patrulez, de când merg în toate colţurile... Bărbatul şi femeia au dispărut... Şi iată-mă forţat să plec, căci tocmai ce am mâncat şi ultimul meu bănuţ...

— Poate ai că n-ai căutat bine... Eu cunosc Lille, şi-l cunosc ca-n palmă... te voi ajuta!...

— Oh! dacă vreodată aş pune mâinile pe ei!... Ascultă, îţi dau jumătate!

— Şi eu la fel, dacă mă ajuţi...

— Facem târgul!

— Bine! răspunse Jean Lannoy. Vezi tu, prietene, pe amândoi ne atrag afacerile. Să vedem, unde stai?

— Din această seară, pe stradă.

Jean Lannoy chemă hangiul, care se trezi cu un tresărit şi care se apropie.

— Am greşit adineauri, spuse el. Am nevoie de o cameră cu două paturi. Condu-ne, căci cad de somn. Şi iată că domnului căruia i-am oferit ospitalitate şi care şi-a dat acordul, ochii i se închid singuri...

Hangiul luă o cheie, un sfeşnic stricat în care ardea o jumătate de lumânare, deschise o uşă care dădea într-o alee împuţită, urcă o scară de lemn, şi în cele din urmă deschise o cămăruţă strâmtă, umedă, dezgustătoare, unde se găseau două paturi de fier.

— Aici este camera, spuse el, punând sfeşnicul pe o masă.

Jean Lannoy şi Torquato se aşezară şi îşi reluară conversaţia.

— Să vedem, acum că suntem numai noi singuri şi că putem vorbi în largul nostru, spuse Jean Lannoy, să ne dăm osteneala să ne explicăm mai bine pentru a ne înţelege mai bine. Eu cred că întâlnirea noastră este de bun augur pentru amândoi.

— Asta cred şi eu, spuse Torquato.

— În primul rând, spune-mi cine eşti. Eu mă numesc Jean Lannoy.

— Şi eu, Torquato.

— Un nume dificil de reţinut. Dar asta nu contează. Să vedem, cât timp este de când ai primit cele douăzeci de mii de franci, de care vorbeai adineauri?…

— Unsprezece ani în urmă, zise Torquato, care îşi regretă imediat mărturisirea.

— Unsprezece ani? Într-adevăr? strigă Jean Lannoy, şi deci, după unsprezece ani ai venit înapoi?…

— Am călătorit…

— Unde asta?… întrebă Jean Lannoy, cu un început de suspiciune?

— Departe… dincolo de mări, răspunse evaziv Torquato.

— Bine! Eu m-am hotărât acum. Mai mult decât atât, îmi este indiferent că ai revenit de acolo sau de altundeva… Ce este teribil din ceea ce mi-ai zis, este că au trecut unsprezece ani, şi că cei doi donatori au dispărut. Nu mă mir că nu i-ai mai găsit. Cum se numesc?…

— Dacă aş şti numele lor, nu aş fi aici! spuse Torquato posomorât.

— Ah! Ah… Dar asta devine interesant. Oameni care plătesc douăzeci de mii de franci şi care nu-şi spun numele… Cred că este absolut necesar să fie găsiţi aceşti doi şmecheri… Dar tu ştii… împărţim pe din două?

— Asta jur, răspunse Torquato.

— Să vedem, nu ai nici cel mai mic indiciu? Nu poţi să-mi descrii un pic bărbatul… sau femeia?

— Nu i-am văzut pentru că era noapte, sau mai degrabă, eu nu i-am văzut deloc, aşa era de întuneric…

— Mai mult decât interesant, observă Jean Lannoy atent.

— Ştiu doar un singur lucru. Şi femeia este cea care m-a pregătit… Nu ştiu deloc ce interes avea…

— Spune în continuare, zise repede Jean Lannoy. Femeile, atunci când scapă un cuvânt, uneori, spun mai mult decât crezi…

— Ei bine! Deci, de la femeie, am aflat că omul era ceva magistrat… procuror…

— Procuror! strigă Jean Lannoy tresărind. Eşti sigur de acest detaliu?

— Sunt sigur!

— Omul era procuror al Republicii?

— Exact asta era… Acum ai înţeles de ce nu am îndrăznit să-ţi spun… Procurorii şi eu, nu suntem prieteni… Şi mai apoi, un cerşetor ca mine, care întreabă despre un procuror căruia nu-i ştie numele… Pe scurt, mi-era frică… şi apoi în cele din urmă, femeia ar fi putut minţi.

Jean Lannoy, pentru câteva momente, studie mai profund fizionomia lui Torquato.

Dacă era tulburat, dacă un gând brusc îi trecea prin cap, el nu lăsa să se vadă nimic…

— Ascultă, spuse el dintr-odată, explică-mi într-un mod clar pentru ce ai primit douăzeci de mii de franci, şi cred că îţi pot spune numele bărbatului şi al femeii…

— Dacă asta ar fi posibil!… mârâi Torquato.

— Sigur… Sau poate că tu m-ai minţit.

— Nu, nu te-am minţit deloc. Din moment ce cunoşti Lille de o lungă perioadă de timp, ai putea, în sfârşit, să găseşti aceste nume. Cu acest nume, aş găsi bărbatul… Şi apoi…

Torquato spuse povestea răpirii Zitei.

Jean Lannoy asculta povestea, fără a arăta nicio emoţie.

— Te avertizez, spuse el, că fără mine nu poţi face nimic. Ascultă acum. Omul care ţi-a dat copilul se numea Lemercier Champlieu. Femeia se numea contesa Fanny. Numele copilului era Marie-Rose. Omul se numeşte domnul de Champlieu şi nu mai este procuror. Femeia s-a căsătorit. Era noaptea din 25 decembrie, când copilul ţi s-a dat pe drumul de Seclin. Procurorul a venit cu trăsura. Era un vizitiu care conducea trăsura. Şi acel vizitiu, eram eu!…

— Ah! Ah!… Tu!…

— Eu! De asemenea, trebuie să ştii că domnul şi doamna Champlieu locuiesc în strada Regală. Am golit sacul meu până la fund. E rândul tău!

— Voi fi la fel de sincer ca tine. Mai mult ca oricând am nevoie de tine. Ca şi tine, am înţeles cât de important ar fi să se ştie ce s-a întâmplat cu copilul… dar…

— Dar? răcni Jean Lannoy.

— Nu ştiu!…

— Tu minţi!…

— Nu mint. Şi poţi vedea…

Jean Lannoy, în consecinţă, nu se putea înşela: Torquato nu era prea sincer; el se făcea că nu ştie ce s-a întâmplat cu Marie-Rose.

— Dar atunci, continuă Lannoy, ce veneai să faci în Lille?

— Ceea ce vom face împreună: mă duceam la Champlieu şi să-i vorbesc exact ca şi când aş fi ştiut foarte bine ce s-a întâmplat cu micuţa…

Jean Lannoy se ridică brusc în picioare şi întinse mâna lui Torquato.

— Bate aici, spuse el, tu eşti un om… Eşti mai tare decât mine…

— Când mergem acolo? întrebă Torquato fără să se mişte.

— Mâine…

— De ce nu acum?…

— Chiar acum? întrebă Jean Lannoy gânditor. Chiar… de ce nu?

— Să mergem, răspunse cu asprime Torquato. Mie îmi plac situaţiile clare şi afacerile rezolvate rapid.

Jean Lannoy făcu un semn de aprobare şi mârâi:

— Mai mult decât atât, domnul Lemercier de Champlieu ar putea afla despre prezenţa mea în Lille… Da, cu siguranţă, este mai bine să dăm lovitura imediat.

Cei doi bandiţi plecară numaidecât din mizerabilul han şi ajunseră în strada Regală tocmai când bătea de ora zece seara.

Capitolul IV – ÎNTREVEDEREA

Jean Lannoy lovi ciocănelul clopotului de la poartă. Nu simţea nicio emoţie. Sigur de triumf, se întreba cum ar putea scăpa de Torquato pentru noua extorcare.

Un servitor împodobit deschise uşa şi, măsurând din priviri pe cei doi nefericiţii, murmură brusc:

— Nu dăm de pomană la ora asta. Mergeţi mai departe!

Şi împinse uşa.

— Pardon! Scuze! zise Jean Lannoy care bloca uşa cu piciorul, nu suntem cerşetori. Am venit pentru a face o mică vizită de prietenie domnului Lemercier de Champlieu… Anunţă-l pur şi simplu pe domnul Jean Lannoy… Du-te, viteazule!… Şi cred că ţi-ar putea ieşi pe nas dacă nu-mi faci acest serviciu.

— Bine! făcu servitorul şi închise uşa.

Jean Lannoy şi Torquato începură să se plimbe prin faţa casei. Trecuse o jumătate de oră.

— Nu ne primeşte, spuse Torquato.

— Nu-ţi fie teamă. Cunosc pasărea. El reflectă pur şi simplu la

suma ce trebuie să-mi ofere.

Într-adevăr, de-abia terminase Jean Lannoy de vorbit, că uşa se deschise şi acelaşi servitor le făcu semn să intre. Jean Lannoy intra ca o veche cunoştinţă şi părea să recunoască perfect casa. În ceea ce-l priveşte pe Torquato, el era orbit şi arunca priviri fulgerătoare asupra acestei toate bogăţii ce se întindea în faţa lui.

— Dacă domnii sunt amabili să aştepte un moment? spuse valetul, introducându-i într-un salon somptuos, unde îi lăsă singuri.

Ei se aşezară.

În acel moment, uşa se deschise. Cei doi bandiţi tresăriră. Cineva intra. Dar acel cineva, nu era cel aşteptat de ei... Era o femeie... o frumuseţe stranie, frumos îmbrăcat într-un costum de interior.

Aceasta era Fanny... era doamna Lemercier de Champlieu!

Ea înainta zâmbind către cele două puşlamale înmărmurite şi le spuse:

— Soţul meu va fi dezolat, domnilor... el lipseşte... dar dacă ar fi ştiut că va avea onoarea vizitei dumneavoastră, ar fi rămas cu siguranţă acasă... aşa că vă rugăm să ne scuzaţi...

— Doamnă... bâlbâi Jean Lannoy, care automat luase o atitudine rigidă şi adecvată unui servitor bine pregătit.

— Luaţi loc, dragă domnule Lannoy, spuse Fanny, care se aşeză ea însăşi într-un fotoliu; şi dumneavoastră, dragul meu domn Torquato, daţi-vă osteneala şi luaţi loc, de asemenea... Şi cum aşa, reluă Fanny, aţi revenit amândoi la Lille?... Şi prima dumneavoastră vizită a fost la noi, nu-i aşa?...

— Dumnezeule, da, doamnă, declară Jean Lannoy, aşa cum aţi spus, prima noastră vizită...

— Asta este o amintire frumoasă... Ei bine! Ce voiam să spun? Această vizită, o aşteptam...

— Drace! mormăi Jean Lannoy. Dumneavoastră ne aşteptaţi, doamnă?... Vreau să zic, ne-aţi făcut onoarea...

— De a vă aştepta? Da. I-am spus de multe ori soţului meu. El era convins că ne-aţi uitat. Dar eu am susţinut că nu aţi putut uita vechii prietenii, şi că-ntr-o zi sau alta, vă vom vedea apărând aici... Dar nu speram să vă văd împreună... Este prea multă bucurie în acest moment...

— Noi regretăm chiar mai mult absenţa domnului de Lemercier, prietenul meu avea o ştire de cea mai mare importanţă pentru el.

— Şi ce anume? făcu Fanny manevrându-şi evantaiul ca şi cum s-ar fi găsit printre membrii din înalta societate. Vorbiţi, dragă domnule

Torquato... nu spuneţi nimic?...

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Jean Lannoy, Torquato se exprimă greu...

— Şi dumneata eşti purtătorul său de cuvânt?

— Da, doamnă. Şi iată ce voia să-i spună domnului Lemercier: Marie-Rose, fata sa, se află în Lille.

— Care fată? Care Marie-Rose? întrebă Fanny, zâmbind.

— Cea pe care a înmânat-o pe vremuri lui Torquato pentru a o ucide, declară Jean Lannoy.

— Oh! Doamne... ce poveste e asta?...

— Mica fetiţă despre care dumneavoastră personal, doamnă, doreaţi să primiţi veşti, deoarece, pe drumul spre Seclin, i-aţi dat zece mii de franci lui Torquato.

Fanny izbucni într-un râs zgomotos.

Jean Lannoy păli. El crezuse că-şi va zdrobi adversarul... Şi adversarul era cel care-l zdrobise pe el!...

Fanny, încă râzând, lovi un clopoţel: o servitoare apăru.

— Doamna a sunat?...

— Da, micuţo... vezi dacă Marie-Rose s-a culcat...

— Nu, doamnă. Ştiu, pentru că sunt mai puţin de cinci minute, de când domnişoara mi-a cerut tapiseria la care lucrează...

— Ei bine! Atunci, spune-i să vină să spună noapte bună...

Menajera ieşi.

Jean Lannoy şi Torquato rămăseseră înţepeniţi.

— Cum, reluă apoi Fanny, aţi putut crede că domnul Lemercier Champlieu şi-a dat propria sa fiică?

— Fiica doamnei Hélène... bâlbâi Jean Lannoy.

— Dar acesta este o închipuire! Ah! aveţi imaginaţie!... Adevărul este că domnul Lemercier a condus-o pe fiica sa în Cambrai, la rude, în aceeaşi noapte din 25 decembrie... Aceşti demni părinţi sunt încă în viaţă, în altă parte, şi ar fi fericiţi să depună mărturie... Sunt câţiva ani, de când domnul Lemercier readus-o pe draga noastră Marie-Rose, căreia eu însumi i-am definitivat educaţia... dar iat-o!...

O frumoasă fată de vreo şaisprezece ani, aproximativ, intră repede...

— Bună seara, draga mea Marie-Rose, îi spuse Fanny.

— Bună seara, mamă, spuse tânăra fată, toată numai un zâmbet şi salutând cu graţie pe cei doi bandiţi ameţiţi de uimire. Ştii dacă tata se va întoarce în seara asta?...

— Nu, copilul meu...

— Oh! Eu voiam să-l îmbrăţişez înainte de culcare!…

— Acest lucru îţi face rău, copilul meu… Fugi repede la culcare, domnişoară! Mai ales că mâine vom pleca mai devreme, ştii…

Tânăra fată o îmbrăţişă pe Fanny de mai multe ori şi se retrase uşor.

— Ce spuneaţi? reluă apoi Fanny, adresându-se lui Jean Lannoy, spuneaţi aşadar că un om rău a predat-o cândva pe fiica lui acestui demn Torquato, şi care avea intenţia să-l denunţe?… Spuneţi-mi asta, ador poveştile triste.

— Noi plecăm! mormăi Jean Lannoy.

Dar, dintr-odată un fulger îi luminã ochii.

— Nu, doamnă, nu am spus deloc asta. Eu nu cunosc deloc povestea acelei fete…

— Ah! şi ce spuneai atunci?…

— Spuneam, doamnă, că există un cadavru în pădurea Wahagnies. Şi că eu voi dezgropa acest cadavru şi, după ce am să-l dezgrop, îl voi căuta pe procurorul Republicii… Vino, Torquato!

Torquato se ridică şi-l urmă pe partenerul său, care făcu câţiva paşi.

Ajuns la uşa salonului, Jean Lannoy se adresă lui Fanny.

— Deci, spuse el, doamna n-are niciun inconvenient dacă merg la o plimbare în pădurea Wahagnies?

— De ce-mi vorbiţi la persoana a treia, domnule dragă? Nu sunteţi slujitor.

Jean Lannoy ascunse un gest de furie… Fanny nu se deranja deloc să răspundă la ameninţările sale!

— Am onoarea să vă salut, doamnă, spuse el.

— Şi eu, de asemenea, crezu că e dator să spună Torquato.

— Domnilor, soţul meu va fi întotdeauna încântat să vă vadă, spuse Fanny cu zâmbetul ei teribil.

Jean Lannoy deschise uşa şi văzu în anticameră o jumătate de duzină de slujitori, băieţi puternici, care păreau să fie în aşteptarea unui cuvânt, a unui semnal, pentru a năvăli în salon.

— M-aşteptam… este bine păzită! bombăni el.

Ajunşi în stradă, cei doi bandiţi se îndepărtară repede.

— Vom reveni, spuse Torquato.

— Nu este nevoie. Vom călători… Nu avem decât o singură posibilitate, şi am să-ţi spun.

— Dar cum există o Marie-Rose în casă? mârâi Torquato, încă ameţit de această primire.

— E adevărat, drace, că această femeie aştepta de mult timp vizita ta şi pe a mea. Oh! este puternică, mai puternică decât bărbatul! Este adevărat că a anticipat vizita ta, ea a inventat o falsă Marie-Rose… Şi acum, tu ai putea striga de sus toată povestea întâmplată pe drumul de Seclin şi nimeni nu te-ar crede, din moment ce o Marie-Rose există în carne şi oase în hotelul Champlieu!…

— Atunci, sunt pierduţi!…

— Într-adevăr. Dar te pot scoate din asta. Şi, după cum tu ţi-ai împărtăşit secretul cu mine, ţi-l voi împărtăşi şi eu pe-al meu…

— Spune pur şi simplu că ai nevoie de mine, spuse în mod grosolan Torquato.

— Este posibil. În tot cazul, iată: Există un cadavru în pădurea Wahagnies. Şi cu acel cadavru acolo, putem doborî bărbatul şi femeia, şi sparge seiful!… La muncă, Torquato! Trebuie să mă ajuţi.

— Hai să mergem numaidecât…

— Da, pentru că am făcut greşeala de a vorbi femeii despre pădurea Wahagnies care, fără îndoială, îi va repeta asta soţului ei. Să mergem! Aceasta este o noapte proastă să facem asta, dar trebuie.

Au ajuns în pădurea Wahagnies în jurul orei cinci dimineaţa.

Jean Lannoy a intrat în pădure fără ezitare. Curând, au ajuns la colibă. Acolo, în sfârşit, au găsit câteva unelte prea puţin folositoare.

Jean Lannoy apucă o cazma încă solidă.

— Aici suntem! spuse el cu un glas răguşit.

Şi tot timpul urmat de Torquato, el merse la fagul sub care Jeanne Maing era îngropată.

— Cred că aici e! spuse el.

Torquato se puse pe muncă.

La fiecare zece minute, Jean Lannoy aprindea un chibrit de parafină, şi inspecta cu nerăbdare groapa.

O sudoare rece, atunci, aluneca pe faţa lui.

— Nimic! murmura el.

— Ei bine? întreba Torquato.

— Cred în continuare!…

Torquato îşi relua munca. A venit momentul când şi-au dat seama că au săpat o groapă mult mai adâncă decât cea în care era îngropat cadavrul…

În acel moment, ziua se revărsa, tristă, palidă, într-un cer încărcat cu zăpadă.

— Ei bine? întrebă Torquato.

Jean Lannoy lăsă să-i scape o înjurătură.

— Ne-au tras clapa... mârâi el! Nu mai există nimic!... Au scos cadavrul!

— Blestem! zise Torquato, care zvârli cazmaua şi ieşi din groapă.

Capitolul V – DRUMUL DE SECLIN

Cei doi parteneri au revenit în linişte la drumul de Wahagnies. Erau frânţi de oboseală. În sat, au găsit o cârciumă care tocmai se deschidea şi au mâncat o bucată de pâine şi au băut un pahar de rachiu de tescovină. Apoi, după o pauză de două ore în care au dormit, sprijinindu-se pe o masă fără a se nelinişti de uimirea cârciumarului, au plecat.

— Adio, spuse apoi Torquato. O să mă întorc la planul meu. O să merg încetişor până ajung la Paris. Acolo, voi vedea. Am prieteni care să mă ajute.

— Te înşeli, spuse Jean Lannoy. Eşti puternic, eu de asemenea. Eu sunt deştept, tu eşti viclean. Împreună putem ieşi din încurcătură. Rămâi cu mine...

— Este aşadar o asociere pe care mi-o propui?

— Da. Se poate lucra în Lille ca şi în Paris. Şi tot nu este încheiată chestia din strada Regală.

— Ce vrei să spui?...

— Nu înţelegi?

— Ba da... Acel salon... Acele bogăţii... asta e, nu?

— Da. Din moment ce ei nu au fost dispuşi să dea de bună voie...

— Vom pune stăpânire cu forţa! spuse Torquato.

Înaintea lor, cam la un kilometru distanţă, mergea o rulotă de bâlci.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră din urmă, pe o colină, rulota, pe lângă care înaintau încet un tânăr şi o tânără fată. Torquato se uită la ei.

— Nu-i cunosc pe aceşti oameni, mormăi el.

Tânăra, foarte ocupată să se întreţină cu însoţitorul său nu dădu nicio atenţie lui Torquato şi lui Jean Lannoy.

Cei doi bandiţii trecură pe lângă caravană şi-şi continuară drumul spre Lille.

— Ei bine? zise Jean Lannoy, asta este una dintre vechile tale căruţe hodorogite?

Torquato ridică din umeri.

— Zita! strigă în acel moment vocea unei femei din interiorul rulotei, Zita, întoarce-te… e prea frig să te plimbi afară.

— Iată pe Giovanna, care se teme ca bunurile sale să nu se deterioreze, spuse fata râzând.

Şi se întoarse repede în rulotă.

Torquato se opri.

Era palid…

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Jean Lannoy.

Torquato îl luă de mână.

— Vezi rulota asta?…

— Da… dar ai spus…

— Ştii cine e fata pe lângă care am trecut?

— Aştept să-mi spui!…

— Ei bine, asta e fata pe care Lemercier mi-a dat-o!

— Marie-Rose?…

— Ea însăşi!…

— Eşti sigur? mârâi Jean Lannoy şi pălind la rândul său cu speranţă.

— Atât de sigur pe cât se poate… dar în zece minute, voi avea certitudinea absolută. Mergi înainte. Ne întâlnim la cârciuma *La calul roşu*.

— Nu, spuse cu fermitate Jean Lannoy; nu te voi lăsa singur.

— Din neîncredere?

— Ca şi ieri.

— Idiotule! dacă voiai să lucrezi singur, de ce n-ai spus nimic?

— Ai dreptate…

— Am nevoie de tine, aşa cum tu ai nevoie de mine. Suntem asociaţi. Du-te, îţi spun. Aşteaptă-mă acolo, pentru că aici mă incomodezi. Şi voi veni să-ţi spun dacă m-am înşelat sau dacă, într-adevăr, fiica lui Lemercier, este cea din această rulotă.

De data aceasta, Jean Lannoy nu mai obiectă şi porni în direcţia oraşului Lille.

Torquato încetini paşii.

Când rulota ajunse în dreptul său, începu să rămână un pic în urmă.

În timp ce mergea destul de jalnic, regretând gestul de bucurie nejustificată, o femeie coborî din rulotă şi începu s-o urmeze pe jos, ca o persoană care vrea să facă mişcare.

Torquato o privea cu lăcomie.

— Unde am mai văzut această femeie? se întrebă el. În Italia? Poate. E mult timp de-atunci. Este ceva vag în mintea mea. Dar, de văzut sunt sigur că am mai văzut-o!

Banditul cugeta astfel, în timp ce continua să meargă.

— Doamna Giovanna, strigă dintr-odată din interiorul rulotei, vocea unui bărbat, s-a pregătit materialul?... Iată, ne apropiem de un mare oraş?

— Vom vedea când ajungem, răspunse cea numită doamna Giovanna.

— Giovanna! mârâi încet Torquato. Sunt aici!... A făcut avere drăcoaica!... rulota sa este minunată...

Apoi, se apropie de femeie, făcu câţiva paşi alături cu ea, şi în cele din urmă, spuse:

— Dar... nu mă înşel?... Sunteţi buna Giovanna?

— Da, spuse Giovanna cu răceală, aruncând un ochi ascuţit spre acest străin. Şi dumneata?

— Ce întâlnire!... strigă Torquato cu gesturi largi, nu mă recunoaşteţi?... Bartolo... vecinul din Napoli... Am dansat împreună de o sută de ori!...

— Este posibil. Şi ce e cu asta?...

— Ce e cu asta? făcu Torquato uimit de această primire.

— Da. Ce vreţi de la mine?

— Nimic, pe credinţa mea... Eu călătoresc de plăcere, şi sunt încântat să întâlnesc un vechi prieten, asta-i tot. Dar cineva mi-a vorbit despre dumneata când am plecat din Napoli...

— Ah! aha! făcu Giovanna redevenind sfidătoare.

— Da... Cine naiba era?... O femeie, o femeie săracă... încerc să-mi amintesc numele ei... Oh! Sunt sigur... că ea se numea Torquata!...

Giovanna tresări. Torquato remarcă tresărirea şi continuă:

— A locuit în aceeaşi casă cu mine. Şi era atât de amărâtă, încât uneori, îi duceam câte ceva de mâncare... Da, ea a fost cea care mi-a vorbit despre dumneata...

— Aha! şi cum îi mai merge, acestei curajoase Torquata? Era foarte bolnavă când am plecat din Napoli...

Banditul aproape că sări de bucurie...

Giovanna o cunoştea pe Torquata!

— Am lăsat-o foarte bolnavă, spuse el. Cred că trebuie să fie moartă la această oră. Biata femeie, este mai bine pentru ea.

— Şi spui că ţi-a spus despre mine?

— Da... Ea ştia că voi traversa Italia şi toată Franţa, pe jos...

pentru plăcerea mea, aşa cum v-am spus. N-am nicio grabă să ajung...

— Şi atunci?...

— Atunci, staţi, ce naiba? Ea a presupus că vă voi întâlni, probabil, în timp ce călătoriţi, şi vedeţi, nu s-a înşelat, pentru că într-adevăr v-am întâlnit!...

— Aşa e... Şi apoi?

— Ea m-a însărcinat să vă spun... să vă întreb... aşteptaţi să-mi amintesc bine... să vă întreb cum o mai duce copilul pe care vi l-a vândut în trecut.

— Copilul face bine, mulţumesc lui Dumnezeu! făcu Giovanna. Mult mai bine decât făcea cu ea. Dacă încă trăieşte la întoarcerea ta la Napoli, spune-i că... amabilitatea Torquatei vine cam târziu! Biata Zita ar fi murit demult, dacă nu aş fi luat-o cu mine.

Torquato se reţinu cu mare greutate să nu urle de bucuria care îi bubuia în piept.

Zita Giovannei, era chiar Zita Torquatei... adică, Marie-Rose!...

. . . . . .

Torquato, revenind în Lille, se duse imediat la cârciuma *La Calul Roşu*.

— Ea e, nu-i aşa? strigă Jean Lannoy.

— Ea e! răspunse Torquato.

— Eşti sigur? întrebă Jean Lannoy, aproape pălind bucurie.

— Foarte sigur... Marie-Rose, care se afla în hotel era o falsă Marie-Rose!. Acum ştim unde se află cea adevărată, şi nu bănuieşte deloc că o vom răpi.

— Asta este important, declară Jean Lannoy. Foarte important. Noi posedăm, probabil, o avere. Nu trebuie să ne pierdem capul, şi să organizăm serios acest lucru. Mai întâi să vedem: se opreşte ea în Lille?

— Da, pentru câteva zile.

— Bine! Înainte de a pregăti răpirea trebuie să facem rost de nişte bani. Torquato, vom da lovitura la sigur, ai să vezi... Să socotim. Avem aerul a doi hoţi. Trebuie să ne transformăm în oameni cumsecade.

Fără întârziere, el scrise:

„Domnule,

Cel ce vă scrie este unul dintre slujitorii dumneavoastră. Am avut

onoarea de a fi primit de către Doamna. Dar nu am îndrăznit să formulez cererea mea. Eliberat de dumneavoastră aproape bogat, sau cel puţin confortabil, datorită generozităţii dumneavoastră, mă găsesc astăzi în mizerie. Nevoia mă face să am curajul de a cere. Aş avea nevoie de o mie de franci pentru a-mi face un mic fond de negustor ambulant, cu care sper ca în Lille să-mi refac viaţa. Fiind în vârstă, descurajat, nu mai simt puterea de a întreprinde alte lucrări. Fără îndoială, domnule, suma vă va părea un pic cam mare. Dar am încredere în generozitatea voastră, şi sper că cererea mea va fi primită favorabil de dumneavoastră.

Am onoarea să-mi spun întotdeauna slujitorul cel mai umil şi credincios."

Şi semnă cu aceste cuvinte:
„Jean Lannoy, hanul La Calul Roşu."

— Ai pus numele tău? întrebă Torquato. Asta nu e prudent de-acum înainte.

— Trebuie să risc ceva şi să inspir încredere. Vei merge tu însuţi cu scrisoare şi vei aştepta banii. Eu te aştept aici.

Torquato plecă, destul de uimit de încrederea pe care i-o acorda asociatul său.

A mers direct la hotelul din strada Regală, unde a fost imediat primit – probabil ordinele erau date de Fanny. Dar, de data aceasta, în loc să fie primit în salon, el a trebuit să aştepte în anticameră, unde trei uriaşi lachei stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, ca nişte valeţi de casă bine întreţinută.

Doar unul dintre ei, la un moment dat, s-a scotocit prin buzunare, iar în mişcarea pe care a făcut-o, fără să-şi dea seama, a permis să se observe patul unui solid revolver.

„Bun! se gândea Torquato, căruia nu-i scăpa nimic. M-am prins! se pare că eram deja aşteptaţi, aici!"

El a înmânat scrisoarea care a fost dusă imediat.

A trecut un sfert de oră, iar banditul a început să-şi spună că se va întoarce fără a primi nimic, când tocmai atunci un bărbat a intrat, a făcut un semn şi lacheii au dispărut. Bărbatul părea de vreo treizeci şi opt de ani; avea chipul, costumul şi aspectul unui secretar sau un fel de superintendent general. Faţa lui era dură, mişcările bruşte.

Acest om era Jacques Maing.

— Sunteţi, întrebă el, cel care a adus scrisoarea lui Jean, fostul nostru valet?

— Da, domnule.

— Şi dumitale trebuie să ţi se dea răspunsul?

— Da, domnule, eu sunt prietenul şi partenerul său. Pentru că ne-am alăturat pentru a face comerţ ambulant.

— Intenţionaţi, deci, să plecaţi din Lille împreună?

— Cât de curând.

— Asta este varianta cea mai bună. Mai ales că poliţia s-ar putea să-şi facă griji, probabil, despre ceea ce faceţi în Lille... dacă vă prelungiţi şederea.

— Domnule, zise Torquato cu fermitate, noi nu cerem decât să plecăm...

Jacques Maing păstră tăcerea o clipă, studiind faţa banditului. Fără îndoială, el crezu că citeşte o sinceritatea absolută, pentru că apoi spuse:

— Domnul de Champlieu, stăpânul meu, este foarte interesat de fostul său valet, din cauza devotamentului său. El a făcut atunci tot ce se putea face, şi Jean nu s-a putut plânge de generozitatea domnului de Champlieu. Poate că această generozitate a fost excesivă, asta poate îl face să creadă pe Jean Lannoy că va fi întotdeauna dispus spre aceleaşi slăbiciuni. Spuneţi-i că a greşit, domnul de Champlieu nu poate şi nu vrea să facă nimic pentru el. Cu toate acestea, pentru încă o dată, şi aceasta este ultima, domnul de Champlieu este de acord să ajute pe fostul său valet, dat fiind devotamentul pe care l-a arătat cândva...

Jacques Maing se căută în buzunar şi scoase două bancnote de câte o mie de franci şi i le întinse lui Torquato care rămase uimit.

Banditul se înclină, înhăţă biletele albastre şi se îndepărtă imediat.

— Dă-i-le lui Jean Lannoy, spuse Jacques Maing, şi spune-i despre confirmarea primirii de către domnul de Champlieu. Fă-l să înţeleagă că nu mai trebuie, mai presus de toate, să conteze pe nimic... aici.

— Jean Lannoy şi cu mine vom pleca în această seară la Paris. Acolo ne vom aproviziona cu marfă pentru comerţ ambulant, şi ne vom îndrepta spre sud. Deci, vă pot spune că domnul de Champlieu nu va mai auzi de noi.

Secretarul făcu un gest de satisfacţie şi Torquato se retrase.

Capitolul VI – APARIŢIA

Rulota Giovannei era oprită pe drumul de Seclin. Pierre Latour, pe care cititorii noştri l-au recunoscut de mult timp în personajul Jean Morel, ceruse clar acest lucru Giovannei. El voia să meargă singur în Lille.

Giovanna, după plecarea din Marsilia, avea să observe foarte bine că cu cât avansa mai mult spre nord, cu atât misteriosul Morel devenea mai posomorât.

De la Marsilia la Paris, niciun incident nu a fost semnalat în călătoria nomazilor: aceleaşi opriri în sate şi oraşe de orice importanţă, aceleaşi reprezentaţii în locuri publice, în care Zita obţinea aceleaşi succese.

În acest timp, Jean Morel nu a executat şase tablouri aşa cum i-a cerut Giovanna în ignoranţa sa, ci o singură pictură care reprezenta tabăra de odihnă, întreaga trupă, Zita, Giovanna, Juanna, Gennaro, în atitudini diverse, rulota, oala suspendată deasupra unui foc strălucitor…

Această pânză semnată iniţial P. L., a fost vândută cu optsprezece mii de franci unui comerciant de tablouri din strada Laffitte.

Din momentul acela, Giovanna a început să caute în mintea sa cum şi-ar putea apropia pentru totdeauna un astfel de om ale cărui lucrări se vindeau cu un asemenea preţ.

Între timp, Jean Morel devenise un zeu pentru ea.

Un pic mai sus de Paris, el se îndepărtase într-o zi de rulotă împreună cu Zita, ei rămânând absenţi timp de trei ore.

Giovanna, serios alarmată, începea să se întrebe dacă n-a pierdut în acelaşi timp, pictorul şi dansatoarea sa şi îşi reproşa cu amărăciune că nu i-a supravegheat.

Într-adevăr, în cele două luni, s-a întâmplat destul de des ca Jean Morel şi Zita să se îndepărteze, astfel, împreună.

Unde mergeau? Ce puneau ei la cale?

Deseori, de asemenea, ei aveau singuri lungi discuţii în şoaptă.

— Pun la cale plecarea lor, îşi spunea Giovanna, în ziua despre care vorbim.

Dintr-odată i-a văzut venind înapoi şi scoase un strigăt de bucurie. Nu că ar fi simţit pentru ei cea mai mică afecţiune; pur şi simplu: problemă de comerţ.

Jean Morel şi Zita erau însoţiţi de o a treia persoană, un tânăr cu o mină zâmbitoare, care o ţinea de mână pe Zita.

— Giovanna, spuse Zita sosind, acesta este logodnicul meu.

— Logodnicul tău? întrebă Giovanna uimită.

— Da, spuse Zita natural. Numele lui este George. Ne iubim de la Roma. Şi ne-am decis să ne căsătorim. Asta e... Oh! dar avem timp. Nunta va fi atunci când ne vom întoarce la Paris.

— George, adăugă Jean Morel, este un băiat cinstit. Răspund pentru el. Şi apoi, adăugă el, este pictor. La fel ca mine!

Acesta a fost modul în care tânărul a fost admis în mod oficial în intimitatea trupei ambulante.

El continua să trăiască ca şi mai înainte. Când caravana se oprea pentru înnoptat, ajungea în cel mai apropiat sat şi dormea la han. Dar zilele sale le petrecea alături de Zita.

El era încântat. Zita era foarte fericită. Şi Pierre Latour spunea că, dacă s-ar întâmpla ceva cu el, fata ar avea în George un protector natural.

Acestea erau condiţiile, când au ajuns la Arras, apoi la Douai, şi în cele din urmă, mergând la Lille.

Pe acest drum de Seclin, cunoscut fără îndoială, Jean Morel era stăpânit de nelinişte, pe care încerca în zadar s-o ascundă. În cele din urmă, el reuşi să devină stăpân pe emoţiile sale şi-i ceru Giovannei să oprească drumul caravanei.

Era în acel moment ora trei după-amiază.

În restul zilei, Pierre Latour rămase închis în rulotă.

Ce gânduri negre îi frământau mintea în acele momente?

Îşi cerceta propria conştiinţă, întrebându-se, şi resimţi în inima lui aceeaşi dragoste ca altădată.

Da, el iubea în continuare!...

Imaginea Hélènei de Champlieu nu-l părăsise nicio clipă pe parcursul lungilor ani de absenţă, în timpul acestei teribile suferinţe pe care o suportase cu sacrificiul său eroic.

Dar, o dată, când mii de leghe îl separau de cea adorată, imaginea ei îi apăruse confuză, aproape ştearsă... În acest moment, printr-un fenomen bine cunoscut, imaginea peisajelor familiare reda cu toată claritatea şi puterea imaginea celei dragi...

Suferea cumplit.

Îşi repeta că în aceşti ani de închisoare, ani de iad acceptaţi în mod voluntar, niciun cuvânt, nicio amintire de la Hélène n-a venit pentru a-l consola.

El voia să ştie... să ştie cu orice preţ... Chiar dacă ar trebui să moară!

Seara veni, el se îndepărtă grăbit spunându-i Zitei şi lui George că se va întoarce în curând.

— Te însoţesc, spuse George, voi căuta un culcuş în Lille…

Dar Pierre Latour îl rugă să rămână, pe un ton atât de stins şi aşa de ciudat, că George se înfioră şi îşi spuse:

„Am să-l las să plece… şi apoi îl voi urmări… Chiar dacă ar fi mers la moarte, nu mi-ar fi vorbit altfel.”

Pierre Latour plecă foarte grăbit.

George făcu un semn Zitei să nu-şi facă griji, şi porni de îndată pe urmele lui.

La periferia oraşului Lille, Pierre se opri.

Îi tremurau picioarele, iar el era palid ca un mort.

— Destinul meu se va împlini, murmură el. Într-o oră, voi cunoaşte adevărul…

După ce naufragiase la Livorno, de mai multe ori se gândise ce ar face în prezenţa lui Lemercier şi a Hélènei… dacă Hélène i-a rămas credincioasă…

Se hotărî să intre în oraş.

Acolo, fiecare pas trezea în el vechi amintiri plăcute, care deveneau greu de stăpânit.

Umbla pe străzi fără a fi conştient pe unde trecea. Dintr-odată se cutremură îndelung. Se afla în faţa hotelului lui Champlieu!

Pierre, cu ochii umflaţi de durere şi, probabil, de o groază secretă, contempla acum acest hotel, unde doar trei sau patru ferestre erau luminate…

La un moment dat, o umbră apăru în dosul perdelelor…

O umbră de femeie!…

Palpitaţii puternice puseră stăpânire pe inima acestui nefericit…

Dacă era ea… Hélène!… oh! Hélène!…

Îşi apăsă o mână pe frunte şi, după un mare efort, reuşi să-şi recapete o parte din calmul său.

O femeie din popor, trecea în acel moment pe lângă el.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise Pierre, o informaţie…

— Cu plăcere, domnule. Ce doriţi?

— Ştiţi cine locuieşte acolo… întrebă Pierre, arătând spre hotel.

— Dar… este domnul de Champlieu…

— Vreţi să spuneţi Lemercier de Champlieu, nu-i aşa? întrebă el gâtuit.

— Da, domnule, este adevărat; domnul Lemercier de Champlieu…

— Care este procuror, nu-i aşa?

— Care a fost… spuse femeia surprinsă de aceste întrebări şi de tonul cu care erau puse.

Şi văzând că străinul nu mai zicea nimic, ea vru să plece.

— Încă un cuvânt, gemu Pierre cu o voce rugătoare, prinzând-o de braţ.

Femeia, de data aceasta, era speriată şi începu să tremure.

— Spuneţi, bâlbâi ea, privind în jur.

— Iertaţi-mă, făcu Pierre dându-i drumul, v-am speriat… oh! nu vă temeţi… eu sunt de plâns… nu vă fie teamă…

— Vă cred, spuse femeia emoţionată… Ce doriţi să mai aflaţi?…

— Ştiţi… dacă… doamna Lemercier de Champlieu… locuieşte în hotel?…

— Cu siguranţă, domnule! Sunt spălătoreasa ei, răspunse femeia. Am văzut-o chiar alaltăieri, mergând să iau lenjeria de la camerista sa.

— Ai văzut-o? mormăi Pierre.

— Bineînţeles!

— Şi… spuneţi-mi… aţi remarcat… în sfârşit… are ea probleme?… puteţi să-mi spuneţi?…

— Oh! de ce nu! spuse spălătoreasa. Doamna este foarte veselă, foarte sănătoasă, şi…

Pierre nu mai auzi mai departe. O luă la fugă ca un nebun…

Rătăci mult timp după această întâmplare şi în cele din urmă căzu epuizat pe o bancă.

Apoi, cineva veni şi se aşeză lângă el şi îi luă mâna, spunând cu o voce moale:

— Haide, Jean, vino, întoarce-te cu mine… Tu suferi, nu-i aşa, prietene!…

— Tu? făcu Pierre Latour, recunoscându-l pe George.

— Da, eu… eu care te-am urmărit, pentru că vocea şi paloarea ta m-au speriat, eu care aş da tot din lume pentru a împărtăşi durerea ta, pentru că ţie îţi datorez toată fericirea mea… Haide, Jean Morel…

— Nu mă numesc Jean Morel, zise nefericitul, aruncând în jurul lui priviri de sânge, ca şi cum ar fi vrut să se denunţe, numele meu este Pierre Latour!

Şi, foarte tare, ca şi când ar fi blestemat, îşi striga numele lui:

— Pierre Latour! Pierre Latour!…

— Tu? strigă George cu emoţie profundă. Tu căruia i-am văzut la Luxemburg o pictură admirabil! Ce vei face? Ah! De câte ori te-am văzut pictând, acest nume îmi venea pe buze!…

Pierre căzu cu capul în mâini.

Acum el suspina…

Timp de o oră, pe această bancă, în noaptea ceţoasă, se zbătu în strânsoarea acestei crize de disperare…

Atunci, în cuvinte scurte şi sacadate, îşi spuse povestea în timp ce tânărul asculta tremurând. După asta căzu într-un fel de prostraţie de care George profită pentru a-l duce într-un han din apropiere.

Apoi, îl ajută să se dezbrace, să urce în pat şi-i dădu să bea o ceaşcă de ceai fierbinte.

Aproape imediat reacţia îşi făcu efectul în trupul obosit al lui Pierre; el căzu într-un somn greu…

George se aşează pe o canapea, care se afla în apropierea patului, când Pierre pronunţă un cuvânt.

— Asta este o boală gravă care începe, gândi tânărul disperat.

El se înşela…

Acea criză de suspine şi lacrimi de pe bancă, acest somn profund în care căzuse, acestea l-au salvat pe Pierre.

El nu se trezi până a doua zi după-amiaza, târziu.

Se ridică imediat şi se îmbrăcă…

Faţa lui avea un fel de imobilitate feroce.

În plus, părea la fel de puternic ca şi în zilele precedente.

Luă mâna lui George în mâinile sale şi zise:

— Prietene, întoarce-te la Zita.

— Nu te voi părăsi!

— Trebuie să fiu singur, zise Pierre cu o voce foarte calmă. Am câteva demersuri de făcut în Lille. Apoi, te voi reîntâlni. Şi vom merge împreună… Hai prietene… Aş dori… Aş vrea!…

— Fie aşa cum doreşti! spuse George.

Pierre îl strânse în braţe.

George plecă.

Dar, la douăzeci de paşi de han, el se ascunse sub arcada unei porţi şi aşteptă.

Pierre nu întârzie să apară.

Mergea foarte liniştit în aparenţă.

Se poate că în acel moment să fi fost ora patru, şi era deja noapte…

Pierre mergea la întâmplare, sau cel puţin aşa părea.

La primul armurier pe care-l găsi, se opri, ezită o clipă, apoi intră şi îşi luă un revolver de calibru mare, îl încărcă, plăti şi plecă.

— Iată un om care va ucide pe cineva, murmură armurierul. Vom

avea mâine o frumoasă poveste în ziare.

Pierre îşi reluă marşul spre aventură. Din când în când, la un colţ de stradă făcea brusc o curbă; simţi că a intrat în strada Regală... şi făcu un efort violent pentru a se îndepărta.

Îşi simţea capul în flăcări. Tâmplele îi pulsau puternic. O sete mistuitoare îl ardea.

Intră într-o berărie în apropierea teatrului, iar băiatului care se grăbea, îi spuse:

— Apă...

Băiatul, surprins, aduse o carafă, un pahar, zahăr şi o sticlă de lichior de portocale. Pierre scoase o piesă albă şi, cu un gest, împinse moneda.

Într-o succesiune rapidă, bău două sau trei pahare de apă.

Şi el porni să se ridice pentru a-şi continua jalnica plimbare, tocmai în momentul în care aceste vorbe, care erau spuse în apropierea sa, îl ţintuiră pe locul lui:

— Va fi o sărbătoare minunată...

— Numai la Champlieu se dă ceva asemănător...

Erau doi consumatori, care, aşezaţi în faţa unei table de şah, schimbau reflecţii rare în timp ce ciocneau cupele şi trăgeau fumuri lungi din pipele lor.

— Ah! declară unul dintre jucători, după zece minute de gândire, ce admirabilă punere în scenă a doamnei Champlieu!

— Da, răspunse celălalt, frumoasa contesă Fanny cheltuieşte regeşte averea familiei...

Ambii jucători aveau un zâmbet discret.

Pierre rămase ca şi când ar fi fost lovit de moarte. Aceste două nume, „doamna Champlieu" şi „contesa Fanny" se uneau în mod groaznic în mintea sa.

Nu înţelegea. Idei succesive, care păreau săgeţi de foc, îi treceau una după alta prin creier...

De ce vorbeau în acelaşi timp de această Fanny, cauza primei lui nenorociri, şi de doamna de Champlieu?... Voia să-i întrebe pe aceşti jucători indiferenţi... dar simţi că nu putea vorbi...

Trecu un sfert de oră, timp în care îşi reveni încet.

Unul dintre jucătorii, fără îndoială, care reflectase în tot acest timp la ceea ce se numeşte o măgărie, deoarece acesta surâdea cu un surâs ironic, răspunse:

— Desigur, averea bătrânului marchiz este regeşte cheltuită... din moment ce fiica lui nu mai este acolo s-o apere.

Pierre simţi că-i explodează capul… Şi dintr-odată întinse mâna şi atinse braţul jucătorului care tocmai vorbise.

Omul se uită la el cu un fel de uimire teribilă, la acest cap buimăcit care se înclina spre el.

— Domnule, spuse Pierre cu o voce atât de slabă, care abia putea fi auzită, tocmai aţi spus…

Se opri… se sufoca…

— …că fiica marchizului de Champlieu nu mai este acolo, încheie el.

— Fără îndoială! spuse jucătorul mişcat de un fel de milă neclară.

— Aţi vorbit de contesa Fanny… bombăni Pierre.

— Da: a doua soţie a domnului Lemercier de Champlieu…

— A doua soţie? bâlbâi Pierre atât de slab încât cu greu se putea înţelege ce spune… Dar atunci… fiica marchizului de Champlieu… este… separată, divorţată?…

— Nu, domnule, a murit acum zece ani.

. . . . . .

Cum a revenit Pierre pe picioare?… cum a mers… plecând din această berărie?… El n-a ştiut niciodată…

Afară, a inspirat cu putere aerul rece şi umed al serii.

Era incapabil să-şi adune gândurile şi, împleticindu-se, porni să meargă la întâmplare.

Această întâmplare, sau mai degrabă conştiinţa care era adormită sub această letargie îngrozitoare de gândire, l-a condus în strada Regală în faţa hotelului de Champlieu.

Acolo a aşteptat… Ce?… Nu ştia.

Vag, îşi spunea că cei doi nepăsători necunoscuţi, era posibil să fi minţit. Idei nebuneşti îi umblau prin cap. Se întreba dacă aceşti oameni nu l-au recunoscut cumva şi, în acest caz, n-au vrut să-i producă o astfel de durere acută, care-i zbuciuma mintea…

Trecuse o oră de când Pierre aştepta în faţa uşii. Dintr-odată o femeie ieşi – era o servitoare.

El merse repede la femeie, şi-i spuse:

— Un cuvânt!…

Femeia încremeni pe loc, înfricoşată de această fizionomie…

— Spuneţi-mi dacă este adevărat că Hélène de Champlieu este moartă!

De data aceasta femeia fugi îngrozită de vocea lui Pierre.

— Blestem! mârâi nefericit.

— Vă pot lămuri eu, zise dintr-odată cineva, care apăru din umbră.

— Dumneata… Cine eşti?…

— Puţin contează: un fost valet al procurorului Lemercier, şi vă pot informa…

Acest om era Jean Lannoy, care se învârtea în jurul hotelului.

El văzuse ce se întâmpla cu Pierre Latour, observase încăpăţânarea cu care acesta examina hotelul, îi văzuse faţa supărată, îi auzise vocea sugrumată punând întrebarea, şi îşi spuse că acest om ar putea fi cel care fusese cândva amantul Hélènei de Champlieu…

Cu ce intenţie ar fi venit, dacă nu pentru răzbunare?…

Acesta era aşadar, cu totul întâmplător, un om care trebuie să fie scos din minţi împotriva lui Lemercier.

Dacă el greşea, nu era nimic de făcut, asta e tot.

— Pot să vă informez, spuse el, apucându-l de braţ pe Pierre: Hélène de Champlieu a murit în aceeaşi zi în care Curtea cu Juri de la Douai, l-a condamnat la muncă forţată pe un anume Pierre Latour.

Pierre Latour nu fremătă prin niciun gest, prin niciun sunet.

„Am greşit!” gândi banditul care mai spuse:

— Ea a murit nefericită, blestemând pe soţul ei, care era grăbit să se căsătorească cu o destrăbălată, o adevărată destrăbălată, domnule…

Pierre rămase nemişcat.

S-ar zice că el nu auzea…

Jean Lannoy îi dădu drumul.

Apoi, cu o voce foarte liniştită şi foarte caldă, Pierre întrebă:

— Ştiţi unde a fost îngropată?…

— În cripta familiei din cimitirul Wahagnies…

Jean Lannoy se îndepărtă, fiind convins că a făcut o confuzie… după douăzeci de paşi, se întoarse şi văzu că omul era încă în acelaşi loc…

Cât de mult timp a rămas Pierre în acel loc, unde se părea că a fost lovit de trăsnet? Mult timp, fără îndoială. Căci, atunci când a privit în jur, şi-a dat seama că strada era complet pustie.

Un oftat lung, teribil, scoase din piept.

Şi apoi, cu un pas ferm, începu să meargă.

El luase o hotărâre.

O jumătate de oră mai târziu, Pierre ieşea din Lille pe drumul de Seclin.

Mergea fără grabă şi fără a încetini, cu acelaşi pas automat. Nu plângea… În depărtare, suna de miezul nopţii…

La treizeci de paşi în urma lui, fără a-l pierde din vedere, aluneca o umbră… Acesta era George, care-l urmărise tot timpul, în toate marşurile şi întoarcerile sale.

— Bine! îşi zise tânărul, el revine la rulotă. Zita şi cu mine îl vom consola, noi îl vom salva!

În sfârşit, Pierre ajunse în curând la locul unde staţiona caravana Giovannei. Dar nu se opri. Cu acelaşi pas egal şi ţeapăn, el trecu înainte, ca şi cum n-ar fi văzut caravana…

— Unde se duce?… se întrebă George cu nerăbdare.

Pierre continuă să meargă mult timp, încă mult timp…

O indescriptibilă compasiune înlocuia acea disperare crâncenă din timpul serii.

Vai! Omul este astfel făcut. Cei mai buni sunt supuşi legilor orgoliului şi egoismului care guvernează lumea morală.

Pierre, acest om cinstit, curajos care a pus devotamentul din dragoste mai presus decât sacrificiul cel mai teribil, Pierre, care a acceptat închisoare pentru a o salva pe femeia pe care o iubea, Pierre era mai puţin disperat de moartea lui Hélène, de care uitase!

Toată dragostea omului este aceasta! Pentru a fi iubit el însuşi, nu trebuie să fie uitat… asta e ceea ce oamenii numesc iubire.

Eroul nostru, care s-a ridicat deasupra omenirii atât timp cât s-a crezut iubit, a reintrat în omenire în momentul în care s-a crezut uitat.

Dacă noi evocam o vulgară poveste romantică în care el se frământa, mai presus de toate, pentru a satisface frumuseţea convenţională, am fi ascuns această stare de spirit. Dar noi relatăm o istorie care a fost trăită…

Deci, atunci când Pierre a aflat că Hélène era moartă, a ieşit din disperare pentru a intra în compasiune.

Faptul că Hélène a murit în ziua în care el a fost condamnat, i-a transformat mândria în durere, care este atât de dulce în inima îndrăgostiţilor.

Deci, ea a murit pentru el!… moartă din iubire!…

Durerea lui Pierre era imensă.

În timpul acestei etape prin care trecu fără a vărsa o lacrimă, doar scuturat de rapide frisoane convulsive, el se examină, se ascultă – ca să spunem aşa – şi văzu că dacă Hélène era moartă, el nu mai putea trăi.

Ideea de a continua să respire, să gândească, în sfârşit – să trăiască, iar ea să rămână închisă pentru totdeauna în mormânt, era de nesuportat pentru el; hotărî să se sinucidă.

Era încă noapte când a ajuns la Wahagnies.

Cunoştea la perfecţie satul şi, traversându-l, suferea cumplit din cauza amintirilor care fiecare dintre ele se trezeau în el.

Venise aici de douăzeci de ori cu Hélène…

La acea vreme ea era în viaţă, în timp ce, tânără fată, fericită, frumoasă în tinereţea ei, frumoasă în fericirea ei, frumoasă în dragostea ei, mergea în zonă, intrând în casele săracilor, consolând câte o văduvă, lăsând acolo câteva piese de aur, care salvau o situaţie, în timp ce el o însoţea peste tot.

În deplină libertate, aşadar, Hélène şi Pierre nu şi-au spus niciun cuvânt de dragoste la acel moment.

Dar iubirea strălucea în gesturile lor, în atitudinile lor, în vocile lor.

Fiecare dintre ei se ştia adorat: era de ajuns…

Acestea amintiri erau evocate de Pierre la trecerea prin Wahagnies.

În apropierea cimitirului, retrăi o scenă pe care o retrăise de o mie de ori fiind în închisoare.

Într-o zi se instalase într-un colţ al vechiului şi liniştitului cimitir, sedus de calmul melancolic pe care îl degaja; şi s-a pus să schiţeze rapid un studiu în acuarelă pentru a-l transforma apoi într-un tablou.

Era la apus de soare, bătrânii stejari crescuţi acolo din întâmplare, mormintele cu pietre acoperite de muşchi, marea cruce de fier care îşi întindea braţele pentru binecuvântare, toate erau roşii ca de rugină…

Hélène, în rochie albă, toată roz sub umbrela ei roz, era aşezată în colţul unui zid vechi, prăbuşit pe jumătate, punând în acel peisaj umil nota atât de elegantă a rochiei şi a frumuseţii sale…

Şi când studiul a fost finalizat, ea a spus:

— Mi-ar plăcea să trăiesc în acest colţ liniştit din Wahagnies… şi atunci când voi adormi pentru totdeauna în liniştea unei bătrâneţi fericite, mi-ar plăcea să ştiu că mă voi odihni sub această umbră… Nu găseşti, dragul meu, că cimitirele de la oraşe, cu aleile lor, cu monumentele lor unde etalează neruşinarea reclamelor chiar şi în moarte, cu busturile, statuile şi coloane lor, sunt într-adevăr hidoase? Ele trebuie să producă frica de moarte… Aceste cimitire de la sate, din contră, apar ca o ultimă grădină a vieţii, şi unde, atunci când e clar de lună, morţii care au murit din iubire, par că se ridică

din mormintele lor pentru a culege flori de câmp…

Aceste cuvinte, Pierre le avea încă în urechi…

Ultima dorinţă a Hélènei, cel puţin, fusese îndeplinită… Într-adevăr, în acest cimitir se odihnea…

La intrare, el avu senzaţia că avea, în sfârşit, puterea de a plânge şi că lacrimile colectate în pieptul său vor izbucni… dar aceasta n-a fost decât o iluzie…

Teribila febră a durerii fără speranţă a continuat să ardă în ochii lui şi nicio lacrimă nu a venit să-i răcorească.

Atunci, începu să rătăcească de la un mormânt la altul…

Un monument de o copleşitoare simplitate sfârşi prin a-i atrage privirea.

Totul era din marmură.

Pierre aprinse un chibrit de parafină pentru a citi inscripţia de pe marea dală.

Şi, pentru cine ar fi intrat în acest moment în cimitir ar fi fost o privelişte ciudată şi înfricoşătoare a acestui om livid, cu trăsături înţepenite, care, la lumina pâlpâitoare de ceară, era aplecat peste monumentul funerar.

Dintr-o suflare, el a citit două inscripţii:

„Jean Hugues, marchiz de Champlieu,
decedat la şaptezeci şi patru de ani.”

şi mai jos:

„Hélène Lemercier de Champlieu,
moartă la douăzeci şi patru de ani.”

Pierre era scuturat de un lung fior.

Şi rămase concentrat pe această inscripţie, rigid, nemişcat, în timp ce mica lumină continua să pâlpâie trist.

Flacăra îi ardea degetele… dar el nu observa.

Însă atunci când chibritul se stinse pe neaşteptate, când bezna nopţii îl acoperi din nou, se lăsă pe spate, cu un fel de geamăt.

I se părea că Hélène, tocmai ce murise.

Până în acest moment avusese dubii. Ceva ca o vagă speranţă rămânea în adâncul inimii sale, ca plăpânda sclipire a chibritului de ceară… şi speranţa începea să se stingă în acelaşi timp cu micuţa licărire palidă…

— Moartă! moartă! răcni el înăbuşit, trăgându-se de păr cu ambele mâini. Nu o voi mai vedea niciodată! S-a terminat… De ce nu sunt eu mort acolo… cu suprema consolarea că ea ar trăi fericită…

Cine a încercat aceste frământări înfricoşătoare ale neputinţei în faţa absolutului, de disperare în faţa faptului irevocabil, de durere faţă de moartea iubitei, pierdută pentru totdeauna, poate singur să-şi facă o idee despre suferinţa nefericitului în aceste minute sinistre.

Se întâmpla să uite că putea dintr-o mişcare de deget să apese pe trăgaci şi să-şi încheie această suferinţă.

Când îşi reveni la simţământul realităţii, se făcuse ziuă. Apoi, scoase revolverul din buzunar.

Nu se găsea într-un acces de nebunie ca să se sinucidă.

Se gândea că după durerea care venea din această încercare, se vedea obligat să admită că viaţa fără Hélène devenea o imposibilitate.

El armă revolverul.

— La revedere, draga mea, murmură el atunci, adio, prietenă credincioasă… Ţi-am dedicat viaţa mea… tu ai fost prima… eu te voi urma…

Spunând aceste cuvinte, ridică arma şi o apăsă pe tâmplă.

În aceeaşi clipă arma era violent smulsă din mâinile sale.

Şi el îl văzu pe George ascunzând revolverul în unul dintre buzunarele sale.

Primul gest al lui Pierre a fost un fel de mânie împotriva celui care stătea între el şi moarte.

Dar îl văzu pe tânărul bărbat atât de trist încât inima i se topi.

El îi întinse mâna:

— Prietene, spuse el fără reproş, fără furie, fără durere, de ce încerci să-mi prelungeşti agonia? Crezi tu că eu voi trăi, pentru că ai venit tu să-mi îndepărtezi mijlocul de a mă ucide în acest moment? Mâine, deseară, într-o oră poate, voi scăpa de supravegherea ta fraternă. Prin urmare, nu faci decât să-mi prelungeşti cu o oră sau cu o zi insuportabila suferinţă. Şi dacă ţi-ai da seama cât de mult sufăr, ai pune din nou arma aia în mâinile mele…

— Nu vei muri, spuse George, plângând cu lacrimi fierbinţi.

— Imaginează-ţi că Zita ar muri… spuse Pierre.

Tânărul se întoarse palid şi tremurând.

— Imaginează-ţi că ea nu mai este, ea, cea care te iubeşte… Te cunosc destul de bine ca să ştiu că viaţa ta ar fi de nesuportat, iar tu n-ai fi mâniat împotriva celui care ar veni să-ţi spună: „Tu nu vei muri, vei continua să suferi!” Eu, prietene, nu te condamn… Vezi, eu sunt liniştit şi resemnat… Dacă am hotărât să mă omor este că moartea este, într-adevăr, singura ieşire din situaţia în care sunt…

— Vino, vino… bâlbâi George consternat de această calamitate. Nu

mai sta aici…

Şi, supunându-se unui impuls brusc al inimii sale, se aruncă în braţele lui Pierre suspinând:

— Oh, prietenul meu, fratele meu, tatăl meu… oh, tu, care eşti familia mea… tu care m-ai unit cu cea pe care o iubesc, tu, care ai aranjat fericirea vieţii mele… nu mă părăsi!

— George! copilul meu!

— Oh! nu mă abandona! Nu o abandona pe Zita! Ce vrei să devenim fără tine? Nu, dragă prietene, eu nu vreau să-ţi prelungesc agonia, vreau să înţelegeţi că ai început o lucrare… un frumos tablou, dacă vrei… şi că nu trebuie să mergi mai departe, înainte de a-l finaliza…

— George! George! am de gând să fac ceea ce-mi ceri!…

— Îţi cer un sacrificiu, ţie, omul de devotament, omul de sacrificiu eroic… Îţi cer să mai trăieşti câteva zile încă… Acuză-mă de egoism… dar nu mă părăsi înainte de a completa lucrarea ta… o lună… te rog o lună…

— O lună? făcu Pierre cu o voce maşinală.

— Doar o lună! strigă George, ca şi cum ar fi avut într-adevăr acest egoism inconştient de a-i cere prietenului său să-şi prelungească agonia, astfel încât fericirea lui să fie asigurată.

Pierre îşi apăsă faţa, acea faţă răvăşită.

Acest om generos se înduioşa şi se tulbura.

— În definitiv, se gândea el, am eu dreptul să dispar înainte de căsătoria celor doi copii?

Şi cum motivul de interes personal se amestecă întotdeauna cu judecata cea mai delicată:

— Voi muri poate mai liniştit, dacă înainte de a mă scufunda în neant, aş lăsa puţină fericire în urma mea. Fie! adăugă el cu voce tare. Pentru tine şi pentru Zita voi trăi, prietene… nu o lună, ci atât timp cât natura mă va lăsa în viaţă.

George cunoştea foarte bine că Pierre se înşela crezând că sinuciderea sa era doar amânată.

— Ah! prietene generos, se gândi el, tu vezi doar o lună, dar mă voi îngriji eu bine, să te realipeşti la viaţă!

La răspunsul lui Pierre, el scoase un strigăt de bucurie, prefăcându-se a crede că a renunţat la sinucidere, şi că se străduia să-l însoţească.

Pierre se aplecă deasupra monumentului funerar.

— Pe curând! murmură el în adâncul sufletului.

Şi îl urmă pe George, care îl luă de braţ.

Părăsind cimitirul, tânărul voia să se întoarcă imediat la drumul spre Lille.

Dar Pierre merse până la capătul satului, în direcţia pădurii din Wahagnies.

Unde se ducea? Ce voia el?…

Pur şi simplu pentru a revedea fosta cabană de vânătoare a marchizului de Champlieu, acea casă unde a avut iluzia fericirii, unde Hélène a trăit… această grădină, în care, împreună, au cules flori!…

George îl urma, cu atenţie, pas cu pas…

Curând micul castel era vizibil.

Pierre se opri, cu mâna încleştată pe inimă…

— Prietene, zise George încet, eu înţeleg… revezi locurile pe care le-ai plăcut… dar la ce bun să refaci paşi din calvarul tău?…

— George, răspunse Pierre încet, întreabă acest ţăran care trece… dacă acea casă, de acolo, nu este locuită…

George îl întrebă pe ţăran:

— Cine locuieşte acolo?

— Nimeni…

— Ce! casa este nelocuita?

— Da, de peste zece ani…

Şi ţăranul îşi continuă drumul său.

— Ai auzit, prietene? zise George.

Pierre, fără să răspundă, continuă să meargă spre micul castel, şi în curând, se apropie de poartă.

Grădina era abandonată, invadată de buruieni.

Ferestrele erau închise.

Asta era singurătatea, devastarea şi moartea…

În lumina palidă a dimineţii, acel colţ arăta ca un cimitir. Era de o tristeţe infinită.

După o privire îndelungă şi pierdută, Pierre îmbrăţişă cu privirea grădina, unde adeseori, se plimbase cu Hélène.

George, fără a se nelinişti de ceea ce era în spatele acestui gard, nu-l pierdea din ochi.

Pierre, după ce privi mult timp grădina, unde tot felul de mărăcini creşteau la întâmplare, se întoarse cu ochii spre verandă. De pe verandă îşi mută privirea la ultimul etaj…

Dintr-odată un şoc îl cutremură…

Se ţinea cu ambele mâini de poartă…

Voia să strige, dar gâtul nu-i permise să scoată decât un sunet răguşit…

Acolo!… O fereastră se deschidea!… Cineva întredeschise obloanele!… Şi acel cineva, aceea era o femeie!…

O femeie!…

Oh! O fantomă, fără niciun fel de îndoială!…

O creaţie a creierului suprasolicitat al lui Pierre!…

O halucinaţie…

Căci această femeie… era Hélène!…

Hélène în viaţă!… Hélène la fel de tânără ca altădată!… Mai frumoasă ca oricând!…

Apariţia a durat numai câteva secunde… obloanele au fost imediat închise, ca şi când fantomei i-ar fi făcut rău lumina zilei, chiar aşa palidă!… sau ca şi când femeia ar fi fost surprinsă să vadă acest chip palid lipit de gratiile porţii!…

— Pierre! Pierre! ce ai? strigă George, îngrozit de groaznica suferinţă de pe faţa prietenului său.

— Acolo… Acolo… Fereastra aceea… Nu vezi nimic?… bombăni Pierre.

— Eu văd numai obloane care trebuie să fie închise de o lungă perioadă de timp…

— N-ai văzut?…

— Nu… Nimic!…

— O femeie… Ea… Ea, îţi spun eu!…

— Prietene… oh! revino!… mintea ta rătăceşte…

Pierre îşi puse mâinile pe frunte.

El bâlbâia cuvinte confuze.

— Vino, vino… fugi, strigă George, cu o voce înfierbântată.

— Da, da… eu simt, în sfârşit, nebunia mă învăluie… Am avut o teribilă halucinaţie… am crezut că o revăd la această fereastră… unde ieşea pe vremuri… pentru a mă saluta cu zâmbetul ei… când ajungeam…

George îl apucă pe Pierre de braţ şi-l târî violent.

. . . . . .

— Doctore… Domnule… Repede… Doamna se simte rău!…

Acest strigăt era al bătrânei Gertrude, şi se auzea din interiorul misterioasei case, cam în acelaşi moment când George susţinându-l pe Pierre cu braţele sale musculoase, se îndepărta în grabă.

Buna doamnă, ca în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră, doar ce

intrase în camera lui Hélène.

Ea o văzu lipsită de viaţă în faţa ferestrei.

La strigătele sale, doctorul Montigny, care tocmai se sculase, se grăbi spre dormitorul Hélènei.

— Ce? Ce este? Leşină?... Ce s-a întâmplat?... Caută-mi eterul... pe al treilea raft din stânga, în cabinetul meu...

Şi îngenunche în timp ce Gertrude alerga să caute sticla cerută.

Hélène, îmbrăcată într-un halat din flanelă albă, era întinsă şi ţeapănă, având dinţii puternic încleştaţi.

Gertrude reapăru. Doctorul o făcu să respire eter pe bolnavă.

Aceasta deschise ochii, scoase un suspin, şi căuta să se ridice cu o grabă ciudat...

Doctorul îi dădu ajutor, o sprijini...

Hélène se grăbi spre geam şi deschise obloanele.

— Dispărut!... murmură ea.

— Dispărut? Cine?... întrebă Montigny. Vino, linişteşte-te...

— El, doctore... El! El!

— El... Oh! Asta e nebunia care îi revine? gândi doctorul îndurerat. Calmează-te, spuse el cu voce tare, să vedem, te rog!... Ce dracu'! nu suntem un copil nervos.

Dinţii lui Hélène clănţăneau.

Agăţându-se de fereastră, ea ţinea ochii fixaţi pe gard.

Montigny închise brusc obloanele, şi o forţă pe Hélène să se aşeze pe un scaun.

— Îl iubesc! bâlbâi ea. Era el! Sunt sigură!...

— Care, el?...

— Pierre... Pierre... Logodnicul meu care mă caută!...

— L-aţi văzut pe domnul Latour?...

— Da, doctore, de o mie de ori, da! Am citit în ochii tăi că te temi de o recidivă a bolii mele... Nu, nu sunt nebună!... L-am văzut, îţi spun!...

— Calmează-te, draga mea... trebuie, îţi cer... Gertrude, adu-mi sticla albastră de pe al doilea raft... Şi tu, Hélène, fără niciun cuvânt... fără niciun gând, dacă se poate!... Într-o oră, vom vedea...

Deja Gertrude se întorsese cu sticla albastră.

Doctorul vărsă zece picături din conţinutul său într-o jumătate de pahar de apă.

Hélène bău, şi aproape imediat adormi...

Acest somn forţat dură două ore, la sfârşitul cărora se trezi un pic mai liniştită.

— Hai să vedem, spuse doctorul, spune-mi viziunea, dar în liniştе…

— Aceasta nu este o viziune, doctore… eu chiar l-am văzut!…

— Pierre Latour?…

— Da! Cât de slab şi palid era, săracul prieten!… Oh! El era! N-am avut nevoie decât de o privire pentru a-l recunoaşte… Se sprijinea pe grilaj… Am vrut să deschid obloanele un pic… l-am văzut… atunci m-a apucat un fel de chin, am închis instinctiv obloanele… capul meu zumzăia… Apoi, când am vrut să le redeschid, să ţip, să-l strig, am simţit că pământul îmi fuge de sub picioare, am căzut pe spate, şi m-am trezit mulţumită îngrijirilor tale…

— Eşti destul de sigură?… Uneori visele se extind şi în primele minute de după trezire…

— Sunt sigură, doctore… Şi dovada este că am văzut, de asemenea, pe cineva care îl însoţea, un tânăr care este necunoscut pentru mine… El e… el e!… Doctore, trebuie să-l găseşti!…

— Ei bine! da, îl voi găsi!… sau… dacă e el, el va veni înapoi, poţi fi destul de sigură…

Încet, Hélène începu să plângă…

Capitolul VII – BANDIŢI ÎN NOAPTE

Zita a avut o apăsare de inimă când l-a văzut pe George depărtându-se de rulotă pentru a-l urmări pe cel ce se numea Jean Morel… Dar ea a înţeles că marele său prieten suferea de o misterioasă durere. Cu un semn din cap, George a făcut-o să înţeleagă că el nu trebuie să-l lase pe Jean Morel să meargă singur…

Şi ea s-a supus. Noaptea a petrecut-o liniştită în rulotă.

— Vor fi aici mâine dimineaţă, şi-a spus Zita adormind.

Dar, dimineaţa a venit, iar ea a cercetat în zadar drumul: nici George, nici Jean Morel n-au apărut.

Şi a trecut toată ziua, fără a se înapoia vreunul.

Zita avea o frică de moarte şi sumbre presentimente o asaltau.

Giovanna nu-şi îngăduia să fie îngrijorată. Dar, cum calculului comercial i-a luat locul inima şi raţiunea, ea a început să se consoleze repede cu următorul raţionament simplu:

— Sau Jean Morel a mers împreună ce George; şi în acest caz, am pierdut câştigul din picturile pe care urma să le facă… dar, am scăpat de prietenul enervant ce a căzut din nori, şi Zita îmi va

rămâne mie… Sau vor veni înapoi şi o voi pierde pe Zita, mai devreme sau mai târziu… dar, atunci îl voi obliga pe Jean Morel să mă îmbogăţească cu picturile sale. Ştiu destul despre el, ca să mă asculte…

În timp ce seara se lăsa, Giovanna era aşadar consolată.

Ceilalţi membri ai trupei erau destul de indiferenţi în legătură cu aceste probleme.

Dar Zita a început să fie speriată atunci când noaptea se lăsă, fără ca George sau Jean Morel să fi reapărut.

Ce s-a petrecut? Ce li s-a întâmplat? Ea îşi imagina tot felul de drame…

Orele se scurgeau una după alta.

Zita sfârşi moţăind pe un scaun.

Nu voia să doarmă; dar era într-o stare de semi-veghe care precede somnul.

Dintr-odată crezu că aude paşi pe drum. Ascultă. Inima îi bătea mai repede.

— Aceştia sunt paşii lui George, gândi ea.

Alergă la mica scară, şi, într-adevăr, întrevăzu o siluetă, care venea de la Lille, trecu prin apropierea rulotei şi se îndepărtă în direcţia Seclin…

Se uită foarte atentă şi i se păru că-l recunoaşte bine pe George.

— Dar nu! şopti ea. Nu poate fi el! El s-ar fi oprit… Unde s-ar duce astfel?

Era, totuşi, George!…

Dar, după cum am văzut, foarte atent la toate faptele şi gesturile lui Pierre, care mergea înaintea lui, tânărul nu s-a oprit nicio clipă în apropierea rulotei…

— Nu! aceasta nu era el! gândi Zita. Şi totuşi…

În acelaşi timp, ea coborî repede şi făcu câţiva paşi în direcţia confuzei siluete, care deja se ştergea în fundalul întunecat al nopţii.

La un moment dat, Zita vru să strige, pentru a-l chema…

Dar credinţa că s-ar putea să nu fie George, o făcu să tacă.

Oftă şi porni înapoi spre rulotă…

În acel moment, două umbre se ridicară brusc lângă ea.

. . . . . .

Odată ajunşi în posesia a două mii de franci, „ultima generozitate a domnului de Champlieu” Jean Lannoy şi Torquato au început prin a pune mâna pe o locuinţă situată fundul unei curţi, într-o casă care

se compunea din patru camere, cu un hol şi un pod.

Această locuinţă era mobilată mai mult decât sumar.

Pentru ce trei paturi de fier, din moment ce sunt doar doi?

Pentru ce ustensile de bucătărie, de vreme ce ei merg să mănânce într-o tavernă?

Cei doi escroci duseseră la bun sfârşit achiziţiile, cumpărând dintr-un talcioc, Torquato îmbrăcăminte simplă de muncitor, Jean Lannoy un costum pe care-l considera distins şi care-l făcea să arate ca un portărel proaspăt sosit de la Casa Centrală.

Astfel aranjaţi şi echipaţi, cei doi înfiorători asociaţi aşteptau momentul potrivit şi Torquato, care preluase conducerea operaţiunii, a decis că aceasta va avea loc după miezul nopţii.

Jean Lannoy a profitat de răgaz pentru a da târcoale hotelului, un pic la voia întâmplării.

El n-a văzut şi n-a auzit nicio noutate.

În acest timp a dat informaţii unui om care întrebase…

Acest om, aşa cum am văzut, era Pierre Latour.

După miezul nopţii, cei doi bandiţi din Lille se îndreptară spre caravana Giovannei.

N-aveau intenţia să acţioneze imediat, ci să supravegheze tabăra pentru a pândi momentul favorabil.

— Într-adevăr, spuse Torquato, răspunzând unei întrebări adresate de Jean Lannoy, nu trebuie să ne gândim la un atac prin forţă: există acolo doi voinici destul de capabili să o apere…

— Atunci, spuse Jean Lannoy, eu nu văd cum putem…

— Răbdare. Cunosc obiceiurile acestor alergători de curse… Cu siguranţă, mâine dimineaţă, vom găsi o ocazie favorabilă de a acţiona fără riscuri…

Ei nu întârziară să ajungă în locul în care era staţionată caravana Giovannei. Se strecurară de-a lungul şanţului de la marginea drumului şi se culcară pe burtă.

— Micuţa! şopti încet Torquato, care se chirci, gata de atac.

Jean Lannoy examină cu nerăbdare fata… dar nu-i putea vedea faţa…

În plus, la acel moment, Zita, care pentru a o suta oară inspecta drumul, reintră în rulotă şi închise uşa.

— Zici, murmură Jean Lannoy, că e aceeaşi micuţă pe care am ţinut-o în braţe, în timp ce tatăl ei vorbea cu tine? Uite, trăsura lui Lemercier era oprită acolo, unde vezi ceva negru, care trebuie să fie o grămadă de pietre…

— Îmi amintesc, spuse Torquato. El tremura când îmi vorbea; am văzut trăsura perfect…

— Mă jur că micuţa tremura, chiar în braţele mele…

Cei doi bandiţi au tăcut, meditativ… Crima, de asemenea, are reveria sa…

Trecuse o jumătate de oră. Torquato şi Jean Lannoy, tăcuţi, nemişcaţi, fixau acea lumină slabă care strălucea în spatele careului de rulote.

Dintr-odată se auziră paşi pe drum…

— Vin! mormăi Jean Lannoy.

Torquato nu spuse nimic, dar se ridică în coate şi încercă să distingă cine venea la ora asta pe drumul pustiu, pe un asemenea frig…

Curând, îl distinse pe cel ce mergea pe jos, cu un pas egal în direcţia de Seclin.

Apoi, un pic mai târziu, un alt bărbat îl urma…

Erau ca două fantome…

Şi ideea care-i veni lui Torquato era că aceşti doi străini se duceau, probabil, pentru a săvârşi o crimă…

În acel moment, uşa rulotei se deschise, încă o dată, şi Zita apăru.

Ea ezită o clipă. Apoi, începu să coboare…

Torquato se cutremură şi-i dădu lui Jean Lannoy un ghiont.

— O văd! suflă Jean Lannoy. Atenţie!…

— Dacă înaintează, sărim pe ea…

Zita, în sfârşit, începu să meargă în aceeaşi direcţie ca şi cei doi străini care treceau pe drum.

Depăşi cu câţiva paşi locul unde stăteau întinşi cei doi bandiţi.

Atunci, cu aceleaşi mişcări de felină, ei de ridicară, târându-se spre ea…

Dintr-odată săriră…

Zita nu mai avu timp să strige: cu un mare fular i-au înfăşurat capul şi un căluş i-au băgat în gură.

În acel moment, ea se simţi ridicată şi purtată!…

. . . . . .

Cei doi bandiţi o luaseră pe tânăra fată fiecare de câte un braţ, şi se aruncară în câmp deschis, iute drept înainte, perpendicular pe direcţia drumului. Ei o târau, mai mult pe sus, pe Zita. Nefericita, înnebunită de frică, era, de altfel, pe jumătate leşinată…

După cinci sute de paşi într-o cursă furioasă, se opriră să respire

pentru un moment.

— Am avut noroc, spuse Jean Lannoy, cu răceală.

— Da, spuse Torquato, partea cea mai grea s-a făcut.

Atunci, sprijinind fata, au început să meargă astfel pentru a reveni la drum la un kilometru cel puţin în faţa caravanei.

Ei au ascultau din timp în timp. Torquato ţinea în mână un briceag mare, deschis. Dar nimeni nu era în urmărirea lor. În rulote, nu se observase încă dispariţia Zitei.

Curând, au revenit la drum şi s-au îndreptat spre Lille, cât de repede au putut.

La porţile oraşului, s-au oprit şi s-au sfătuit. Rezultatul acestei scurte consultări a fost că Torquato a scos fularul care acoperea capul Zitei.

Biata fată se uita la cei doi bandiţi cu o inexprimabilă groază.

— Poţi să mergi, domnişoară? întrebă Jean Lannoy.

Zita nu putu răspunde niciun cuvânt. Dinţii îi clănţăneau, un tremur convulsiv o zgâlţâia.

— Ascultă… spuse banditul. Nu-ţi vom face niciun rău. Asta, îţi jur. Nu asta vrem. Dar fii foarte atentă la ce vreau să-ţi spun. Vom traversa Lille, vom întâlni trecători, agenţi de pază. Vei merge foarte liniştită între noi. Nu vei scoate niciun strigăt. Nu vei striga pe nimeni. Nu vei face niciun gest… Este clar?…

— Altfel… eu te ucid! spuse Torquato, arătându-i briceagul.

Zita nu putu rosti nici măcar un cuvânt. Săraca micuţă era îngrozită. Se văzu separată de George pentru totdeauna; avea impresia că cei doi care inspirau teamă, erau grosolani, josnici, o ţineau pentru a o duce s-o facă să rabde vreun martiriu îngrozitor, precum altădată proceda Torquata.

Dar pentru ce? Cine erau ei? Care le era scopul?

Ah! fără îndoială că nu va şti niciodată!…

Poate că urma să fie ucisă…

— Adio, George! murmură ea pentru sine însăşi.

Deja Torquato şi Jean Lannoy o târau. Ea mergea fără să opună nicio rezistenţă…

Traversau străzi, pieţe pustii…

În sfârşit, au ajuns la o stradă îngustă şi murdară, au intrat într-o alee, au traversat o curte şi au intrat în clădire.

Câteva momente mai târziu, Zita se văzu într-o cămăruţă fără ferestre, unde era un pat de fier, un scaun şi o masă. Zita fugi în colţul îndepărtat al cămăruţei.

Cei doi schimbară o privire rapidă.

— Nu trebuie totuşi ca ea să moară de frică! mârâi Torquato în linişte.

— Haide, domnişoară, zise apoi Jean Lannoy care căută să-şi înmoaie vocea, nu tremura aşa, ce naiba! Nu-ţi vom face niciun rău, şi dacă-ţi vrei binele, în câteva zile, te vei alătura prietenilor tăi.

Aceste cuvinte îi aduseră o relaxare Zitei.

Ea izbucni în lacrimi, strângându-şi mâinile.

— Oh! domnilor, bâlbâi ea, lăsaţi-mă să mă întorc la ei imediat... Dacă vreţi bani, vă voi da...

— Linişteşte-te... Noi suntem oameni cinstiţi... Îi vei revedea în curând pe ai tăi...

— Dacă cel puţin l-aş putea preveni pe George! strigă naivă Zita. Cât de îngrijorat va fi el!...

Şi apoi, amintindu-şi brusc că George şi Jean Morel nu se întorseseră, văzu o anumită relaţie între dispariţia lor şi propria sa răpire.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi.

Auzi apoi că era încuiată de două ori, şi pe jumătate nebună de disperare şi groază, se aruncă îmbrăcată complet pe pat unde căzu în curând într-o deprimare adâncă.

Capitolul VIII – TORQUATO VORBEŞTE

În dimineaţa următoare, Jean Lannoy şi Torquato au avut o discuţie serioasă în care au stabilit planul lor de acţiune. Acest plan, ne propunem să-l dezvoltăm.

Jean Lannoy a început să iasă, s-a întors la magazinul de haine, şi urmat de o fată de prăvălie care transporta diverse haine feminine, a revenit acasă.

Zita, pregătită în prealabil de Torquato, aştepta în camera principală a locuinţei.

Pentru că i s-a promis expres că se va întoarce după trei zile la Giovanna, la rândul său, ea a promis să nu deschidă gura. Prin urmare, fata de prăvălie o putea lua drept fiica sau ruda unuia dintre aceşti domni, şi ea a probat hainele până când a găsit una care i se potrivea Zitei.

Această operaţiune a avut drept rezultat liniştirea tinerei fete în legătură cu propria soartă.

I se părea evident că aceşti oamenii erau sinceri când îi spuneau că nu doresc să-i facă niciun rău.

Zita se găsi astfel transformată, încât ar fi putut ieşi pe stradă, fără a fi recunoscută.

Atunci când angajata magazinului a fost plătită şi a plecat, Zita a fost din nou dusă şi închisă în cămăruţă.

O jumătate de oră mai târziu, cei doi asociaţi intrau în această camera îngustă, unde lumina zilei pătrundea printr-un ochi de geam aflat deasupra uşii.

Au adus scaune şi s-au aşezat.

Zita, în faţa acestor preparative, nu-şi putea stăpâni frisoanele.

— Ai cuvântul, spuse Jean Lannoy.

— Domnişoară, începu apoi Torquato, te rog ascultă-mă cu atenţie! Ceea ce îţi voi spune este grav. Înainte de toate, să ştii un lucru, că nu numai libertatea, dar mai ales toată fericirea ta depinde numai de tine.

— Vă ascult, spuse Zita cu oarecare fermitate.

— Bine! Şi, în primul rând, priveşte-mă bine! Eu nu-ţi sunt necunoscut. M-ai văzut odată. Încearcă să-ţi aminteşti!…

Zita îl privi pe bandit şi clătină din cap. Nu-l recunoştea.

Faţa lui nu exprima altceva decât repulsia pe care o inspira figura lui bestială.

— Nu mă recunoşti? o întrebă Torquato. Eu te recunosc, doar o privire dacă mi-arunci. Ai exact acelaşi privire de frică şi de groază ca şi altădată. Te iert. Toate acestea sunt normale. Chiar dacă ne porţi pică, prietenului meu şi mie. Pe scurt, din moment ce nu-mi recunoşti faţa, trebuie să-ţi spun numele meu. Pe ăsta, cel puţin, sunt sigur că nu l-ai uitat.

Şi, după ce se aşează astfel încât să fie bine văzut de Zita, el adăugă:

— Mă numesc… Torquato.

Zita deveni palidă şi începu să tremure. Ea făcu un gest de groază de nedescris şi făcu un pas înapoi.

— Torquato! bâlbâi ea. Torquata!… Napoli… Biciul… Muşcăturile… ah! sunt pierdută…

Şi privirea sa îngrozită cerceta uşa ca şi cum s-ar fi de aşteptat s-o vadă intrând pe Torquata… torţionara!

Torquato avu un zâmbet teribil.

— Se pare că numele îşi face efectul, spuse el. Deci, pe această demnă Torquata, nu ai uitat-o?… Ei bine, văd că ea a lăsat o

amintire de durată. Era o femeie rea, domnişoară. Ea n-a avut nici inimă, nici suflet. Dar te poţi linişti; nu se va întoarce niciodată la tine... este moartă... a murit în braţele mele, cerând iertare pentru răul pe care ţi l-a făcut.

— Am iertat-o, spuse Zita grav.

Şi, în ciuda groazei pe care i-o inspira amintirea Torquatei, un fel de milă apăru pe faţa ei.

— Dar, spuse banditul, nu este vorba despre cum se comporta ea; este vorba despre tine şi despre mine. Începi acum să mă recunoşti? Torquata trebuie să-ţi fi vorbit adeseori despre mine...

— Da, zise Zita tremurând. Mi-a spus că ai căzut într-o prăpastie...

— Ei bine, spuse puternic Torquato, nu-ţi aduci aminte de acea împrejurare?... Uite, erai mărişoară, deja... faptul trebuie să te fi marcat... Pentru fericirea ta... pentru cea a prietenului tău George, fă un efort... aminteşte-ţi... Era în munţii Elveţiei... tu erai într-una dintre cele două rulote...

— Oh! aşteaptă!... strigă Zita. Eu cred... că-mi amintesc...

— Eu mergeam tot timpul în faţa cailor... Erau şi copiii mei... Torquata, soţia mea, voia să te bată, pentru că ea deja te ura... dar eu o împiedicam...

— Da, făcu Zita cu o voce slabă, văd vag, mergeam pe drumuri...

— Asta e! asta e!...

— Era frig, foarte frig... eram într-o rulotă care semăna cu ale Giovannei... Eram culcată pe bucăţi de pătură... plângeam...

— Da! Da! Aşa este!...

— Stai... Oh! Cred că acum îmi amintesc faţa dumitale... Erai singurul foarte brunet... m-ai speriat, ca şi acum... dar altfel... Oh! îmi amintesc... muntele!...

— Acolo unde am căzut?...

— Da, îmi amintesc... femeia care plângea... copiii care ţipau... apoi am plecat... Oh! dumneata eşti! Eşti bine! continuă Zita cu un strigăt de disperare. M-ai adus înapoi... pentru a-mi face rău din nou!...

— Te asigur. Jur că acele vremuri au trecut.

— Şi eu sunt aici să te apăr! adăugă Jean Lannoy. Noi suntem oameni cinstiţi...

— Deci, ce vreţi de la mine?

— Nimic rău! Nimic altceva decât fericirea ta! spuse Torquato.

— Duceţi-mă atunci de unde m-aţi luat, dacă vreţi fericirea mea!

— Copil nemulţumit! strigă Torquato care avu o inspiraţie de geniu. Nu vrei s-o vezi pe mama ta?...

Aceste cuvinte produseră un efect fulgerător.

Zita sări în sus, cu mâinile întinse înainte, palidă ca o moartă.

— Mama mea?... zise ea cu un glas înăbuşit.

— Bravo! bombăni Jean Lannoy, minunându-se de această manevră.

— Da! mama ta! mârâi Torquato. Ştiu unde este! Ştiu că o cauţi!

— Oh! suspină Zita palpitând, pe jumătate îngenuncheată, mama mea! mama mea! mama mea!...

— Trebuie să mă asigur că nu mă înşel... şi te voi conduce la ea.

— Fii binecuvântat, domnule... fii binecuvântat... Niciodată în viaţa mea nu am simţit o astfel de fericire...

Zita, cu faţa în lacrimi, stătu câteva minute, fără a putea vorbi. Torquato o lăsă să iasă din criză. Apoi, când văzu că tânăra fată este un pic mai liniştită, spuse:

— Pricepi? Acum totul depinde de tine.

— Ai văzut-o pe mama? reluă Zita extaziată. Oh! spune-mi cum este... unde este ea... dacă m-aşteaptă... dacă m-a căutat... Am, deci, o mamă!...

— Te-a căutat şi te caută încă. Nu este prea departe de tine. Este în acest oraş unde suntem, în Lille... Totul depinde de tine, eu îţi spun... Să vedem, încearcă să-mi răspunzi în mod clar.

— Vorbeşte, vorbeşte repede...

— Ei bine, trebuie să-ţi aminteşti. Să ne întoarcem la momentul în care am căzut în prăpastie. Îţi aminteşti asta acum?

— Da, da, îmi amintesc... Apoi? apoi?...

— E în regulă... Încearcă acum să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat cu tine înainte de acel timp!...

Zita îşi prinse fruntea cu ambele mâini.

— Îmi amintesc... drumuri... drumuri lungi... ţară rece... ceaţă... zăpadă...

— Da... ai fost cu mine şi Torquata... dar înainte de asta?...

— Nu ştiu... oh! Nu-mi amintesc!...

— Trebuie... Gândeşte-te la mama ta!...

— Nu ştiu! Nu ştiu!...

— Să vedem, reluă apoi Torquato, ai venit, totuşi, de undeva! Nu ai fost fiica mea, sau ruda mea. Nu te-ai născut printre noi... Îţi aminteşti că ai trăit într-un oraş... un mare oraş?...

— Da! Da! Îmi amintesc!... zise Zita gâfâind.

— Ştii cum se numea acest oraş…

— Nu… Nu-mi amintesc…

— El se numea Lille! spuse dintr-odată banditul.

— Lille?… Oraşul, unde suntem acum? strigă Zita, copleşită de emoţie.

— Da, domnişoară. În Lille ne-am cunoscut. Aveai patru sau cinci ani. Eu te-am dus cu mine… Ştii restul… Acum, trebuie să ştii de ce şi cum ai venit printre noi, de ce te-am luat în rulota mea… Poate bănuieşti că eşti un copil furat?

Tăcerea Zitei şi groaza care se citea pe faţa sa arăta că acesta era, într-adevăr, gândul ei.

— Ei bine, te înşeli, spuse Torquato. Nu eşti un copil furat. Eşti un copil dat!

— Dat? bâlbâi Zita care, în trecutul său începu să întrevadă lucruri hidoase. Dată?… De către cine?…

— Vei afla, spuse Jean Lannoy. Asta am să-ţi spun eu.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă Zita, care îşi întoarse privirea chinuită spre noul interlocutor.

— Sunt, domnişoară, un om care i-a cunoscut la perfecţie pe părinţii tăi şi casa în care ai fost crescută. Numele meu este Jean Lannoy. Sunt vechiul valetul al tatălui tău…

Zita tresări.

Nu-i venise ideea că prin regăsirea mamei ei, putea să-l regăsească, de asemenea, şi pe tatăl său.

Tremura, dar nu simţea nicio emoţie la gândul de a-şi revedea tatăl, deşi ar fi trebuit să-l iubească la fel de mult ca pe mama sa. Rămase mută.

— S-ar zice că bănuieşte ceea ce s-a întâmplat! bombăni Jean Lannoy… Domnişoară, continuă el cu voce tare, în perioada când l-am cunoscut pe tatăl tău, trăia în strada Regală… Acest nume de stradă…

Zita făcu un efort de memorie. Dar numele nu-i stimula nicio amintire.

— Camera ta, spuse Jean Lannoy, dădea spre o curte interioară a hotelului. Şi adeseori, atunci când domnul sau doamna pleca cu trăsura, tu alergai la fereastră pentru a vedea caii şi-ţi agitai mâinile. Camera era tapetată cu brocart cu flori roz. Pătuţul tău era din aramă lustruită, cu perdele, de asemenea, cu flori roz. Existau lângă pat două micuţe fotolii pentru cele două păpuşi ale tale, două scaune de răchită… Una dintre păpuşile tale se numea Blanchette şi cealaltă

Finette…

Zita închise ochii. Mâinile sale erau întinse ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze o viziune.

Fără îndoială, amintirile se trezeau în mintea ei, una după alta, ca fantomele din legende care, noaptea ieşeau din morminte, fără ca cineva să le poată prinde.

— Continuă! Oh! te rog, continuă! îl rugă ea.

Jean Lannoy şi Torquato schimbară o privire triumfătoare.

— Seara, reluă atunci Jean Lannoy, mâncai la masa de lângă mama ta, în marea sufragerie, unde existau dulapuri de stejar bătrân, bufete cu încrustaţii din aramă, farfurii care străluceau pe pereţi… Apoi bona ta te lua în braţe şi mergeaţi la culcare. Şi apoi mama ta venea să te îmbrăţişeze şi rămânea lângă tine până când adormeai… Uneori, ea îţi cânta încet…

Acum, Zita plângea… Fantomele deveneau clare, amintirile se conturau…

— Trebuie să-ţi mai spun trei lucruri, zise Jean Lannoy; mai întâi numele părinţilor tăi; apoi numele tău pentru tine; apoi, cum şi de către cine ai fost dată prietenului meu Torquato, prezent aici…

— Numele mamei mele! bâigui Zita.

— Tatăl tău se numea domnul Lemercier de Champlieu.

Acest nume nu produse niciun efect asupra tinerei fete.

— Mama ta, răspunse Jean Lannoy, se numea doamna Hélène de Champlieu…

— Hélène… şopti Zita cu înflăcărare, strângându-şi mâinile.

— În fine, tu nu porţi numele pe care ţi l-a dat atunci Torquato. Nu te numeşti Zita… tu te numeşti Marie-Rose…

Zita se ridică drept în picioare, ca şi cum ar fi fost atinsă de un şoc electric.

Şi dintr-o dată căzu pe spate, inconştientă.

— Asta e! mârâi Jean Lannoy. Îşi aminteşte totul acum!… Numele ei… acest nume care a rămas în subconştient, numele pe care l-a auzit atât de des pronunţat a acţionat asupra ei mai mult decât orice altceva.

Spunând acestea, Jean Lannoy îl ajuta pe Torquato s-o facă pe tânăra fată să-şi revină în simţiri.

— Poate că ar fi mai bine ca acum s-o lăsăm să se odihnească, spuse el, fără niciun pic de milă.

— Nu, nu, spuse puternic Torquato. Trebuie, din contră, ca atât timp cât este pe pista bună, să mergem până la capăt.

— Da... dar dacă moare... Se pot vedea astfel de lucruri... Să mai meditǎm încă!

— Ba! niciun pericol... Ei bine... aici este vorba...

Într-adevăr, în acel moment, Zita redeschise nişte ochi rătăcitori.

Primele sale cuvinte au fost:

— Marie-Rose... Spui că eu mă numesc Marie-Rose?...

— Da, domnişoară, declară Jean Lannoy. Acum, nu mai tremura aşa. Toate necazurile tale se vor termina... Dar pentru asta, trebuie să-ţi aminteşti câteva detalii...

— Oh! multe lucruri din trecut au renăscut în memoria mea... Aşa că acum îmi amintesc acea cameră mică despre care ai vorbit... Eu văd... văd patul de aramă, fereastra, caii din curte... şi doamna... frumoasa doamnă care se uită la mine...

— Mama ta... Doamna Lemercier de Champlieu!...

— Mama mea... şopti Marie-Rose într-un fel de extaz.

— Îţi aminteşti cum arăta hotelul? întrebă Jean Lannoy.

— Hotelul?... Casa?... Văd marea cameră a mamei mele... un coridor, o scară cu un covor, pe unde coboram într-o încăpere uriaşă... aşteptaţi... oh! Văd, văd totul!... Într-o cameră mare, existau tablouri în rame mari aurite, statui albe... frumoase fotolii...

— Asta era camera de zi! declară Jean Lannoy.

— Şi apoi, continuă Marie-Rose, existau o mulţime de doamne şi domni în haine negre, copii, mulţi copii, în jurul unui pom pe ale cărui ramuri atârnau lumânări şi jucării...

— Bradul de Crăciun... Continuă, continuă, domnişoară Marie-Rose...

Auzindu-şi numele pronunţat, tânăra fată tresări.

Părea că face încă un efort de memorie, dar clătină din cap:

— Nu ştiu... De acolo, nu mai pot vedea nimic!...

Cei doi bandiţi se consultară din priviri.

— Domnişoară Marie-Rose, reluă apoi Jean Lannoy, am să vă pun o întrebare sinceră.

— Faceţi-o! Voi răspunde, dacă pot.

— Ai încredere în noi acum? Crezi că vrem cu adevărat să-ţi găseşti părinţii?

— Nu ştiu care ar putea fi interesul dumneavoastră de m-aţi răpit şi m-aţi adus aici... şi ce veţi face... Nu pot ghici ce gândiţi... dar cred că aveţi un mare interes pentru a mă duce înapoi la mama mea...

Se opri pentru o clipă, gânditoare, apoi continuă:

— Dacă vreţi bani, sunt sigură că mama mea vă va da.

Cei doi asociaţi clătinau din cap, ca nişte victime calomniate… Ei… Bani…

Şi Jean Lannoy, cu un rânjet sinistru mârâi adânc în sine:

„Mama ta nu ne poate da bani! Ar trebui să se trezească din adâncul mormântului din Wahagnies, iar treaba asta e grea. Dar tatăl tău e aici… fii liniştită!”

— Domnişoară, spuse el, ai înţeles greşit intenţiile noastre. Avem, într-adevăr, interes pentru a te duce înapoi la părinţii tăi, dar acest lucru nu este un interes bănesc. Mai mult decât atât, puţin contează. Esenţial este să ai încredere în noi. Ascultă-mă… Este necesar să-ţi arătăm oraşul… Eşti suficient de curajoasă să nu atragi atenţia asupra ta prin orice fel de strigăte?…

— Da. Îmi voi păstra sentimentele pentru mine, spuse cu nerăbdare tânăra fată. Duceţi-mă… Sunt gata!…

— Noi de asemenea! declară Jean Lannoy, ridicându-se.

Decisiva experienţă avea să se facă.

Falsei Marie-Rose, care le-a fost arătată, era necesar să i se opună cea adevărată.

Era necesar, mai presus de toate, ca aceasta să fie capabilă să demonstreze că ea era într-adevăr fiica lui Lemercier!…

Au plecat: Marie-Rose între cei doi bandiţi.

Ziua era tristă, ceţoasă, încărcată cu zăpadă.

Vremea era favorabilă planurilor asociaţiei Torquato-Lannoy, deoarece răspundea destul de exact timpului din ultimele zile înainte ca Marie-Rose să fie dusă din Lille.

Inima bietei micuţe bătea foarte tare.

Condusă în cartierele aristocratice din oraş, amintirile se trezeau una după alta. Jean Lannoy le provoca, punându-i întrebări cu pricepere.

După două ore de plimbare, se părea că tot trecutul lui Marie-Rose renăscuse.

Atunci, au luat-o pe strada Regală, fără să spună unde merg.

Dar, sosind în faţa vechiului hotel al marchizului de Champlieu, Jean Lannoy îi arătă lui Marie-Rose cu braţul, piaţa din faţa faţadei flamande şi îi zise:

— Priveşte cu atenţie…

Marie-Rose, palpitând, examină un moment hotelul, apoi scoase un strigăt, vrând să sară. Cei doi însoţitori o înhăţară şi o traseră înapoi.

— Este acolo! murmură Marie-Rose înnebunită de durere, este

acolo!

— Ce vrei să spui? întrebă Torquato.

— Că acolo este locuinţa mamei mele!

— A locuit, spuse repede Jean Lannoy; dar ea nu mai este aici!... Stăpâneşte-te, domnişoară, căci, iată, eşti privită cu surprindere... şi dacă suntem obligaţi să ne despărţim, n-ai fi în stare în mod sigur s-o regăseşti pe mama ta!

Marie-Rose ascultă şi încercă să-şi stăpânească emoţia care o cuprinsese.

— Şi spuneţi, zise ea, tremurând, că mama mea nu mai locuieşte acolo?

— Nu. Dar noi ştim unde este.

— Oh! mulţumesc, domnilor, conduceţi-mă!...

— Îţi jur că vei fi condusă la ea... dacă ne ajuţi, cu toate acestea...

— Ce trebuie să fac... Spuneţi?...

— Să ne întoarcem mai întâi. Trebuie să terminăm acea întrevedere...

Ei au revenit repede la sinistra casă, care în intenţia celor doi bandiţi, trebuia să servească de închisoare pentru Marie-Rose.

Acolo, cum spusese Jean Lannoy, ceea ce el numise *întrevedere* a fost reluată – este un fel de a spune – pentru că nefericita fată a trebuit să sufere tortura unor noi întrebări.

De data aceasta era Torquato cel care, din nou, ataca.

— Ceea ce e mai greu rămâne de făcut, spuse el. Este bine să-ţi reaminteşti casa ta şi numele tău. Dar asta nu e tot. Tu mi-ai fost dată de cineva. Trebuie să ştii, de cine...

— Nu contează, murmură tânăra fată, cine e mizerabilul care a comis această crimă... pentru că-i voi regăsi pe cei pe care-i iubesc.

— Cei pe care-i iubiţi, domnişoară? întrebă Torquato cu un zâmbet ciudat. Vrei să spui, mama şi tatăl tău?

— Da, răspunse ezitând Marie-Rose, mama şi tatăl meu...

Şi în ea însăşi, simţi o profundă uimire că acest cuvânt „tată" nu trezea nicio vibraţie în inima ei, în timp ce aceasta pulsa la amintirea mamei sale.

„Nu este nicio îndoială că îmi amintesc de mama, în timp ce am uitat complet pe tatăl meu..." credea ea.

Torquato făcu un semn lui Jean Lannoy, care începu atunci:

— Cum şi de către cine ai fost dată, domnişoară, am să-ţi spun acum. Şi eu pot să-ţi spun despre asta pentru că am participat la acest lucru... Am fost, aşa cum am spus, valet în hotelul în care au

locuit atunci părinţii tăi. Aşa că am putut vedea…

Marie-Rose era, să spunem aşa, suspendată practic de buzele acestui om.

— Aminteşte-ţi acum, spuse atunci Jean Lannoy, salonul pe care l-ai descris mai devreme, adică, cu mulţimea de invitaţi, şi copiii care băteau din palme în jurul pomului de Crăciun… Ai fost printre aceşti copii, cel mai sărbătorit, din moment ce erai regina acestei mici petreceri. A venit un moment când aceştia au început să se retragă… Îţi era somn… bona ta a venit să te ia… mama te-a ţinut o clipă în braţe…

— Oh! îmi amintesc!… Ea era tristă… ochii erau înceţoşaţi…

— Da. Vei şti de ce mai târziu… Aşadar, bona te-a dus cu ea, te-a culcat şi în curând ai dormit… Dintr-odată, te-ai trezit… ai văzut un om care se uita la tine…

Marie-Rose tresări.

Jean Lannoy înţelegea că aceste teribile amintiri se trezeau, de asemenea, şi în ea…

— Acest om, spuse el, nu-l vezi acum?…

— Da… Îl văd… se uită la mine… Îl văd clar…

— L-ai recunoscut?… Este important asta!…

— Da! Cred că da…

— Ei bine, să continuăm. Acest om, aşadar, te trezeşte. Te îmbracă. Ţi-e frică, plângi…

— Văd, văd… L-am rugat să mă ducă la mama!

— Şi el a promis?…

— Da… Mă ia în braţe… Văd totul, vă spun… Mă ia cu el şi aruncă o pătură peste mine… el coboară scările şi să mă arunce într-o trăsură care plecă repede… cursă în noapte… oh… ce groază!… mi se pare că mai sunt încă… Vreau să spun… acest om mi-a astupat gura cu mâna lui… e frig, e întuneric, trăsura aleargă pe un drum şi în cele din urmă se opreşte…

— Apoi, continuă Jean Lannoy, acest om te înhaţă şi te dă în primire…

— Mie! spuse Torquato.

— Acest om! acest om! gâfâi Marie-Rose. Cine era?…

— Vrei să ştii?

— Da! Cine este acest mizerabil?

Jean Lannoy răspunse cu răceală:

— Tatăl tău, domnişoară!

Marie-Rose scoase un strigăt teribil şi-şi acoperi faţa cu ambele

mâini. Această idee, pentru o clipă, îi apăruse şi ei, dar o respinsese cu groază. Acela era tatăl său, cel care a dat-o!…

— De ce?… bâlbâi ea. De ce?… Ce i-am făcut tatălui meu?…

— Tu? Nimic!… Tatăl tău se răzbuna pe soţia lui… pe doamna mama ta, asta e tot… Ce ar fi putut el să-i reproşeze? Nu ştiu! Ceea ce este sigur este că el te-a smuls de la afecţiunea mamei tale, şi ea a plâns mult.

— Biata mama! suspină Marie-Rose.

— Acum, domnişoară, spuse Jean Lannoy, mai am doar un singur cuvânt de adăugat pentru a încheia cum se cuvine această întrevedere… Când vei dori, prietenul meu Torquato şi cu mine te vom însoţi…

— Numaidecât! strigă Marie-Rose emoţionată puternic, oh! imediat, duceţi-mă la mama!…

— Nu mai lăsat să termin… eram pe cale să spun că suntem gata să te conducem imediat la tatăl tău.

— La tata? bâlbâi fata consternată. De ce nu la mama mea?

— Fiindcă, pentru a spune adevărul, noi nu ştim unde este doamna Lemercier de Champlieu, din momentul în care acum mult timp s-a despărţit de soţul ei; în timp ce ştim perfect unde se găseşte domnul Lemercier: el trăieşte în hotelul din strada Regală pe care ţi l-am arătat mai devreme. Gândeşte-te, domnişoară, şi când te-ai decis să te întorci la tatăl tău, va trebui doar să ne spui…

Şi spunând aceste cuvinte, cei doi parteneri ieşiră.

Marie-Rose auzi uşa închizându-se, iar cheia răsucindu-se de două ori.

O teribilă spaimă o cuprinse, şi ea înţelese în ce situaţie groaznică se găsea:

Dacă accepta să-şi revadă tatăl care o dăduse ţiganilor – Torquatei! – ea se arunca în vreo nouă poveste şi îngrozitoare aventură, la sfârşitul căreia s-ar afla moartă. Dacă frica punea stăpânire pe ea, şi dacă nu-l revedea pe Lemercier, ea nu-şi putea găsi mama.

Capitolul IX – HOTELUL DIN STRADA REGALĂ

Revenind la seara când Torquato şi Jean Lannoy au fost primiţi de Fanny, vom intra în elegantul budoar, unde cea care se numeşte doamna Lemercier de Champlieu, obişnuia să stea.

Fanny se găsea în compania vechiului procuror. Anii au trecut

peste ea aproape fără schimbare. Se spunea chiar că era încă mai frumoasă decât înainte. Siguranţa absolută, liniştea perfectă a unei vieţi opulente adăuga feţei ei o seninătate pe care n-o avea când ea era contesa Fanny.

Dar Lemercier se schimbase mult.

Părul îi era cărunt; ochii săi neliniştiţi erau scufundaţi adânc în orbite; avea acel mers agitat şi întortocheat al persoanelor care se tem de o boală iminentă.

De ce era aşa de amărât?...

Lemercier cunoscuse el, în sfârşit, devastarea pe care remuşcările le pot exercita asupra spiritului?...

Nu. Lemercier nu se mai gândea la trecut!

Pierre Latour era în temniţă, şi va muri acolo, fără îndoială.

Marchizul de Champlieu? Hélène? Jeanne Maing? Fantome.

Lui Lemercier nu-i era frică de fantome.

De imensa bogăţie a marchizului de Champlieu, această avere cucerită cu îndrăzneală, furată, Lemercier se bucura în tihnă, sigur că nicio fantomă a trecutului nu s-ar ridica împotriva lui.

Dar Lemercier avea o suferinţă în viaţa sa... Era gelos – o gelozie atroce care nu-i lăsa nicio clipă de linişte.

Atunci când s-a căsătorit cu Fanny, dacă ar fi vrut, n-ar fi iubit-o pentru că nu credea în dragoste. El n-a făcut această căsătorie decât pentru a-şi asigura liniştea, crezând că va găsi o modalitate bună de a scăpa de Fanny.

Ambiţia lui era să intre în politică.

Cu averea lui, nu se îndoia că va câştiga în curând un loc de deputat.

Şi atunci nimic nu l-ar fi împiedicat să intre într-un minister. Simţea o poftă imensă, iar guvernarea oamenilor i se înfăţişa în toate închipuirile, în care-l purta rozătorul vierme al ambiţiei, ca cea mai frumoasă şi cea mai respectabilă încununare a cariere sale.

Din primele zile ale căsătoriei sale, n-a întârziat să observe că simţea pentru Fanny o pasiune violentă. El a căutat mai întâi să lupte. Această dragoste, nu a putut-o înăbuşi: pasiunea creştea în sufletul lui şi era mai puternică decât orice decizie.

Atunci, Lemercier speră că acest tip de flacără se va stinge de la sine. Dar timpul, din contră, părea să întreţină focul.

An de an, lună de lună, el descoperea la Fanny noi farmece, pe care nu le bănuise niciodată înainte, şi care-l lega şi mai puternic de ea.

Atunci, îşi spuse că această dragoste pe care el nu era deloc stăpân, devenea un ghimpe în plus viaţa lui ambiţioasă, şi că era cu atât mai înfocat să cucerească puterea, deoarece această putere l-ar fi putut face să crească în ochii femeii iubite.

Însă pentru a reuşi în politică, trebuia să meargă la Paris.

Dar, în ziua în care Lemercier îşi prezentase visele sale lui Fanny şi îi ceruse să se ocupe, chiar din clipa aceea, de cumpărarea unei case în Paris, unde voia să se stabilească, Fanny îi spusese liniştită:

— Vrei să trăieşti cu mine aşa cum ai trăit cu prima doamnă Lemercier?

— Ce vrei să spui?... Nu înţeleg, spuse vechiul procuror.

— Pentru că, răspunse Fanny, nu vreau să trăiesc în Paris, pentru că în Lille îmi place foarte mult, şi pentru că Parisul mă dezgustă... Voi fi mândră, cu siguranţă, să devin soţie de deputat sau de ministru, aceasta este fără îndoială o înaltă onoare... dar intenţionez să rămân în anonimat... Vei veni să mă vezi în vacanţă... aşa cum ai făcut-o cu Hélène.

Timp de şase luni, Lemercier a luptat împotriva acestui capriciu.

Dar, în cele din urmă, a trebuit să se confrunte cu evidenţa: în interiorul acestui capriciu, exista o voinţă de neînfrânt.

Apoi, a trebuit să aleagă între Fanny şi Paris – între pasiunea politică sau pasiunea în dragoste.

A fost dragostea cea care a câştigat. A fost Fanny cea care a triumfat.

Au trecut doi sau trei ani.

Hotelul Champlieu a devenit centrul unor frumoase reuniuni din Lille. Fanny putea fi considerată un fel de regină în înalta societate din Lille.

Era o gazdă inegalabilă şi la fiecare petrecere somptuoasă pe care o da, pregătea surprize noi şi ispititoare.

Puţin câte puţin, Lemercier se lăsa dus de şarmul acestei existenţe de mare senior modern.

Fiecare dintre noile capricii ale lui Fanny aducea în existenţa sa schimbări bruşte care îl menţineau în formă şi îi oferea un interes mai puternic pentru viaţă.

După-amiaza era o gală strălucitoare de pregătit. Apoi, dintr-odată, o călătorie până în fundul Indiei sau al Japoniei.

Într-o zi, Fanny a vrut să viziteze Italia şi Spania. Dar ea voia să meargă pe mare pe o navă a ei. Deci, timp de şase luni, Lemercier a locuit cu ea la Havre, unde au construit un iaht.

Când iahtul a fost construit, echipat, magnific amenajat, Fanny a renunţat la călătoria sa.

Iahtul, care a fost numit *Pescăruşul*, a fost adus în Dunkerkue; mai târziu, el a servit câtorva explorări pe coastele Franţei şi Angliei, în cursul cărora Fanny a oferit ospitalitate câtorva tineri gentlemeni din societatea din Lille.

Ca întotdeauna şi peste tot, avea nevoie de lume din jurul ei: în special bărbaţi.

Dar comportamentul său rămânea impecabil. Cele mai multe bârfe au amuţit.

În ciuda atenţiei extreme pe care Fanny şi-o asuma pentru reputaţia ei, în ciuda a tot ce a făcut pentru a nu umbri niciodată pe soţul ei, gelozia lui s-a trezit.

A se reţine că niciodată Lemercier n-a pus vreo întrebare soţiei sale. El era prea inteligent pentru a se lăsa descoperit astfel.

El privea, urmărea, spiona… dar, niciodată nu a putut obţine dovezile pe care le căuta.

Dar, încet, i se întărea convingerea că Fanny îl înşală: convingere cu care se distrugea el însuşi, căci înţelegea acum că a găsi dovada atât de mult căutată, ar fi fost un dezastru în viaţa sa.

Aşadar, se măcina pe interior, trecea prin nopţi înfricoşătoare pentru a-şi dovedi lui însuşi că Fanny îi era credincioasă, şi după ce acumula destule argumente, el clătina din cap şi murmura:

— Şi, totuşi, mă înşală!…

Apoi, îşi încleşta pumnii. O teribilă durere îi strângea gâtul. Idei cumplite îi treceau prin cap. Dar era suficient ca Fanny să se prindă de gâtul lui pentru a uita totul!…

Aceasta era situaţia morală a lui Lemercier şi a soţiei lui, în seara în care ne regăsim în hotelul lor din strada Regală, cu alte cuvinte, chiar în seara când Torquato şi Jean Lannoy erau primiţi acolo.

Fanny era aşezată la pian.

Lemercier se plimba înainte şi înapoi prin cameră, apoi se aruncă într-un fotoliu, după care îşi reluă plimbarea sa febrilă.

Dar, aşezat sau în picioare, el nu înceta s-o privească pe soţia sa.

Ochii i se îndreptau spre ea, ca atraşi de un magnet.

O admira. Patima, uneori, îi aprindea pupilele. El căuta să descopere un defect în frumuseţea ei şi nu putea găsi nimic. Ea era frumuseţea perfectă. O dorea cu pasiune, cu multă ardoare, mai mult ca-n prima zi…

Puţin câte puţin, el se apropie, cu ochii hipnotizaţi de ceafa blondă, ca de aur, unde îşi depuse un sărut pasional.

În acest moment, uşa se deschise. Lemercier se întoarse repede şi-l văzu pe Jacques Maing.

Secretarul era livid.

— Pentru ce această paloare? îl întrebă Lemercier.

Fanny îşi ridicase umerii şi, în timp ce-şi lăsa degetele să alerge peste fildeşul clapelor, şopti:

— Vedeţi, că vă expuneţi, dragul meu... Suntem surprinşi de servitor ca nişte elevi amorezaţi...

Ea puse atâta dispreţ în cuvântul *servitor* şi atâta dulceaţă în cuvântul *amorezaţi*, încât inima lui Lemercier se mări. Această umbră de vagă nelinişte pe care paloarea lui Jacques Maing o aruncase în inima sa, dispăru imediat.

— Domnule, spuse secretarul apropiindu-se, am adus hârtiile cerute.

Fanny se opri din interpretare şi se întoarse pe scaunul ei rotativ, pentru a asculta ce se discută.

Lemercier se aşeză într-un fotoliu şi spuse vesel:

— Mai presus de toate, dragă domnule Maing, să nu ne copleşeşti cu cifrele tale. Spune-ne simplu totalurile.

— Iată, aşadar, spuse el cu o voce de funcţionar, redat calculul bilanţului, situaţia comparativă a inventarului din decembrie anul trecut şi luna aceasta. Anul trecut, după toate socotelile, averea în rente şi imobile s-a ridicat la şapte milioane în cifre rotunjite, fără a include mobilierul şi operele de artă din hotel. Diferitele investiţii, chirii, etc, au adus un venit de două sute şaizeci de mii de franci.

— Puţin, foarte puţin, spuse Fanny.

— Dar atenţie, dragă prietenă, mare atenţie, făcu Lemercier. Continuaţi, domnule Maing!

— În luna aceasta, averea se ridică la şase milioane şapte sute de mii de franci, datorită renunţării la domeniul Bourlon, care a fost vândut pentru trei sute de mii de franci şi n-a mai putut figura în situaţiile mele.

Lemercier dădu din cap.

— Rezultă, spuse el, că în unsprezece luni noi am cheltuit două sute şaizeci de mii de franci dintr-o parte şi trei sute de mii din cealaltă parte. Acestea dau un total de cinci sute şaizeci de mii de franci.

— Regretaţi, cumva, din întâmplare? întrebă Fanny.

— Doamne fereşte! Am făcut doar o simplă constatare. Şi aş adăuga că în acest fel, capitalul nu va întârzia să scadă destul de mult pentru a ne obliga să reducem mersul casei noastre, ceea ce va fi groaznic pentru mine, care aş vrea să pun la picioarele tale un milion în fiecare an… Dar noi nu suntem acolo… Şi dovada că eu nu cred până acum în economii…

Lemercier se ridică şi merse grăbit în camera sa.

Jacques Maing se aplecă spre Fanny:

— Vreau să te văd în seara asta… murmură el înflăcărat.

— Mâine, prietene…

— În seara asta! zise Jacques Maing, strângându-şi pumnii.

— Fie. La miezul nopţii, în camera mea.

Când Lemercier se întoarse, îl găsi pe secretar stând în acelaşi loc, cu ochii fixaţi pe un tablou şi Fanny răsfoind o nouă partitură pe care o parcurgea fredonând-o.

— Asta e tot ce aveaţi să-mi spuneţi, domnule Maing? întrebă Lemercier.

— Asta e tot, domnule, spuse Jacques Maing, care se retrase.

— Priveşte, dragă Fanny, spuse apoi Lemercier, deschizând o casetă mare de bijuterii.

Fanny scoase un strigăt de bucurie şi apucă în mâinile sale tremurânde un magnific colier de perle. Apoi, după ce cu un ochi de expert îl examină, şi-l puse la gât şi fugi pentru a se admira în faţa unei oglinzi.

Lemercier, fericit şi zâmbitor, contempla toate aceste evoluţii.

Atunci, Fanny se întoarse la el, se aruncă de gâtul lui, îmbrăţişându-l strâns şi şopti:

— Eşti fermecător, şi te ador!…

— Fanny! bâlbâi Lemercier, încântat.

În aceste minute, el uitase totul: grijile născute din proasta administrare a averii, gelozia care îi rodea inima… Tâmplele i se zbăteau. Fruntea i se înroşi. Porni să spună cuvinte de dragoste care se aglomerau pe buzele sale.

În acel moment, cineva bătu la uşă.

Repede, cei doi soţi se desprinseră din îmbrăţişare. Lemercier, după un gest de nervozitate, socoti să trebuie să deschidă. Un servitor apăru şi spuse:

— Doi oameni sunt aici şi pretind să fie primiţi de către domnul, în ciuda obiecţiilor mele. Ei spun că se numesc Jean Lannoy şi Torquato.

Lemercier păli.

Două nume! Două lovituri de trăsnet!... Două fantome ale trecutului!... Doi martori! Doi complici!...

El stătea îngrozit, cu capul plin, pentru un moment, de presupuneri sinistre. Şi nu ştia ce decizie să ia. Dar deja Fanny dădu o poruncă:

— Rugaţi-i pe aceşti oameni să aştepte, spuse ea.

Servitorul dispăru.

Lemercier, palid, tremurând, prinse mâinile soţiei sale.

— Ce ar putea să mai vrea? bombăni el. Dacă ar fi doar Jean Lannoy, cu ceva bani m-aş apăra... Dar celălalt, Torquato! Ce vrea?...

— Nu ghiceşti?... Ţi-o aduc înapoi pe fiica ta... draga ta Marie-Rose... micuţa Mignon?!...

Lemercier tresări violent.

Ei! da, el ghicise! Credea exact ceea ce Fanny tocmai exprimase.

— Ce-i de făcut? ce-i de făcut? se bâlbâia el, în timp ce se plimba nervos prin cameră.

Fanny, în acest timp căuta, îşi încrunta fruntea, punându-şi imaginaţia la muncă.

— Eu sunt cea care îi va primi, spuse ea dintr-odată. Stai aici, dragule. Lasă-mă pe mine... sau, mai degrabă, urmăreşte-mă...

Şi înainte ca Lemercier să fi putut face un gest de aprobare sau dezaprobare, ea porni lejer. Lemercier o urmă. Fanny merse în dormitorul ei, unde deja o tânără şi frumoasă subretă pregătise totul pentru noapte.

— Finette, zise Fanny, vom juca comedia aceea. M-ai ajutat deja. O să mă ajuţi din nou.

Subreta rămase uluită.

— Ce, doamnă, la ora asta?...

— Niciun comentariu, fata mea. Ai hainele pe care ţi le-am dat în urmă cu două săptămâni?

— Da, doamnă.

— Asta e bine. Mergi şi le îmbracă! Piaptănă-te! Lasă şorţul şi boneta! Să fii gata pregătită în zece minute!

Obişnuită cu capriciile stăpânei sale, Finette se grăbi.

Zece minute mai târziu, ea reveni, transformată.

— Sunt încălcări mari de reguli, spuse Fanny privind-o insistent. Dar pentru acei oameni... Acum ascultă cu atenţie, Finette... te numeşti Marie-Rose. Tu eşti fiica mea. Eşti fiica domnului Lemercier. Înţelegi?

— Înţeleg, doamnă.

— Bine. În câteva minute, vei fi căutată. Vei veni în salon. Nu vei privi persoanele care se vor găsi acolo. Şi îmi vei ura noapte bună ca unei mame apreciate... Dacă îţi joci bine rolul, brăţara mea cu lănţişor şi două diamante este a ta...

— Oh! madam... strigă Finette, îmbujorată de plăcere.

Lemercier ascultase complet uimit de resursele imaginaţiei soţiei sale, neştiind dacă să zâmbească şi zicându-şi că, probabil, ora ispăşirii venea să sune pentru el.

Şi asta era înspăimântător: întunecatele gânduri ale acestui bărbat şi ale acestei femei, sub aerele de veselie prefăcută luate înaintea slujnicei, care, la rândul său, gândi:

— Asta, asta pare să fie cu totul altceva decât comedie... cum a spus doamna... Asta valorează mai mult decât o brăţară... Vom vedea!

. . . . . .

Cititorii noştri au asistat la scena în care Finette şi-a jucat rolul la perfecţie, Fanny putând zdrobi pe cei doi mizerabili maeştri cântăreţi care, aşa cum am văzut, s-au retras învinşi... pentru moment.

— Iată-ne scăpaţi de cei doi imbecili, spuse Fanny când Lemercier reveni în salon.

— Am auzit totul, am văzut totul... Este minunat... ai fost sublimă...

Fanny ridică din umeri:

— M-am gândit la apărarea ta, iată asta-i tot, spuse ea. Dar îţi mărturisesc că efortul m-a obosit, totuşi...

— Ce! doreşti deja să te retragi? întrebă Lemercier pe un ton rugător.

— Da... Îţi repet, aceste emoţii mi-au făcut rău. Nu sunt curajoasă decât în aparenţă... Pe mâine, dragul meu...

— Fanny! o imploră Lemercier, strângând-o în braţe.

Ea clătină din cap, se desprinse din îmbrăţişare, suflă un sărut peste vârful degetelor şi dispăru, vioaie, delicată, graţioasă.

Lemercier, mult timp încă, se plimbă traversând salonul, curând gândindu-se la cei doi bandiţi care reapăreau atât de brusc în viaţa lui, apoi peste puţin timp imaginându-se mergând să bată la uşa soţiei sale.

În cele din urmă se întoarse în camera sa şi se aşeză să cerceteze în mod serios hârtiile pe care Jacques Maing le pusese pe o masă.

Căci dacă el se prefăcea a fi de o dezinteresată generozitate în faţa oamenilor săi, în realitate, când rămase singur, verifică minuţios conturile casei sale. Şi în noaptea aceea, uneori, transpiraţii reci îi apărură pe frunte.

În cele din urmă, se culcă.

Treptat, tot zgomotul se stinse în hotel.

Fanny reveni în camera sa şi puse zăvoarele. Atunci, în loc de a se culca, ea se aruncă într-un fotoliu, întinzându-se de oboseală.

— Ah! bombăni ea, comedia, ce hidoasă comedie! Asta nu este ceva ce am jucat înaintea a doi săraci diavoli! Asta este ceea ce în fiecare zi, de ani de zile, joc înaintea acestui om!... Comedia dragostei!... A trebuit ca el să mă iubească!... Oh! dar încep să mă satur!... Şi celălalt trebuie să vină!... Ce mai vrea şi el încă de la mine?!... Ah! să aibă grijă amândoi pentru că ei mă împing prea departe!...

Timpul trecea. Pendula bătu de miezul nopţii.

Fanny se ridică, merse şi trase uşor zăvoarele şi deschise uşa.

Jacques Maing era deja acolo, în aşteptare.

El alunecă în cameră.

Fanny împinse încuietorile; apoi, urmată de Jacques Maing, trecu într-un somptuos cabinet de toaletă, vecin cu dormitorul său, care era aranjat astfel încât să nu se poată auzi din afară ceea ce se vorbeşte.

Acesta era locul obişnuit de întâlnire a lui Jacques Maing cu Fanny.

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu, în timp ce Jacques Maing rămase în picioare.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Îţi spun că m-am săturat, răspunse clar Jacques Maing.

Ea se lăsă pe spate, se uită în sus, clipind din ochi ca pentru a contempla un fenomen.

— Ar fi asta posibil, dragă Jacques? întrebă ea ironic. Aşadar, ţi-a fost destul? Tu îţi recapeţi libertatea şi mi-o redai pe a mea? Vino să te îmbrăţişez pentru această veste bună.

Jacques scrâşni din dinţi.

— Da, mârâi el, ştiu că asta ar fi o veste bună pentru tine. Tu nu mă mai iubeşti... sau, mai degrabă, nu m-ai iubit niciodată...

Fanny se puse pe căscat.

— Bine! spuse ea, iată că acum recădem în idila lacrimogenă! Schimbă tonul, dragul meu, mi se pare neobişnuit, cel puţin pentru

mine, dacă nu pentru toată lumea.

— Tu nu m-ai iubit niciodată, continuă Jacques ca şi cum n-ar fi auzit. Dar eu, eu te-am iubit întotdeauna şi te iubesc încă, mai mult ca oricând. De aceea am venit să-ţi spun că mi-ajunge. Sunt sătul de suferinţă. Sunt istovit din cauza acelor nopţi nedormite în care mă roade gelozia. M-am săturat să urmăresc când pe unul, când pe altul. Îţi admir soţul. Nu mai vreau să-ţi fiu amant.

— Cred că ai înnebunit, spuse Fanny, care-l fulgeră cu privirea.

— Este posibil, spuse Jacques Maing, dar tu eşti cea care m-a înnebunit. Oricum, repet: îmi este destul. Mă revolt. Este o decizie bine socotită. Şi de data asta trebuie să te supui.

— Şi dacă nu mă supun? chicoti Fanny.

— Îi voi încredinţa domnului Lemercier lista amanţilor tăi, declară Jacques Maing cu o voce foarte calmă. Ei sunt cincisprezece. Un pic mai mult decât anii de căsătorie. I-am notat pe toţi, de la primul şi până la cel care e în vogă în prezent. N-am notat doar numele. Pentru fiecare dintre ei, am cel puţin o dovadă.

Fanny clătină uşor din cap.

— Ai face asta, dragul meu, Jacques? întrebă ea.

— Da, la fel de sigur pe cât că te ador şi nu mai vreau să sufăr.

— Şi ce ar face soţul meu, după aceea cu mine?

— El te-ar omorî.

— Hm… Eşti sigur de asta?…

— Foarte sigur. Îl cunosc pe domnul Lemercier. Ar fi groaznic.

— Ştii, scumpul meu Jacques, că eşti un îngâmfat mizerabil?

Jacques Maing nici nu clipi. Rămase nemişcat, cu braţele încrucişate, cu dinţii încleştaţi. Şi era formidabilă această ciudată conversaţie a celor doi amanţi, care, cu o voce liniştită, spuneau lucruri monstruoase.

— Ştiu, răspunse Jacques după câteva clipe, ştiu că denunţul meu mă va coborî pe ultima treaptă a mizerabililor, cum spui tu, Fanny. Dar te voi denunţa. Îţi dau două zile pentru a-l concedia pe amantul tău actual. După două zile, dacă nu te supui, voi încredinţa lista mea soţului tău.

— Minţi, Jacques! spuse Fanny liniştită. Nu vei încredinţa nimic.

— Cine mă va împiedica?

— Tu însuţi. Dacă tu ai hotărât moartea mea, mă vei ucide tu însuţi: nu mi-l vei face asasin pe soţul meu.

— Te înşeli, Fanny. Ei bine, m-am gândit să te ucid eu însumi. De mai mult de douăzeci de ori am fost pe cale să-ţi dau lovitura finală.

N-am putut. Dar, soţul tău nu va ezita!…

Încă o dată, ei tăcură, şi de data aceasta se priviră cu ochi îngroziţi.

Fanny, încet, îşi duse privirea spre un dulăpior.

Jacques îi urmărea cu atenţie direcţia privirii.

— La ce te gândeşti, Fanny? o întrebă el.

— Mă gândeam la micul tău ultimatum, bunul meu Jacques…

— Minţi, Fanny. Te gândeai că în acest dulăpior există un revolver. Şi acest revolver dacă l-ai avea în mâinile tale, ţi-ar servi ca să mă omori. Apoi, te întrebai cum să ajungi la dulăpior fără să mă opun…

Fanny ridică indiferent din umeri. Dar ea a păli.

— Vezi că te cunosc bine, zise Jacques Maing.

— Delirezi. Nu există nicio armă în acest dulăpior.

Jacques Maing merse direct la dulăpior, un fel de scrin din lemn de trandafir.

Acesta era încuiat… Jacques scoase, de sub jacheta sa, un pumnal solid şi forţă uşor închizătoarea. Apoi îl deschise, şi din scrin, trase într-adevăr, un revolver de un calibru suficient de mare.

Fanny, crezu în acel moment că i-a sosit moartea, şi faţa i se descompuse.

Jacques se apropie de ea, şi spuse cu o voce moale:

— Vezi bine, Fanny, că exista un pistol în scrin… Iată, Fanny… Dacă vrei să mă omori, omoară-mă: asta ar fi mai bine pentru amândoi.

În acelaşi timp, el îi întinse revolverul.

Iar gestul acesta era atât de simplu şi lipsit de artificiu şi atât de tragic, că Fanny întrevăzu o teribilă durere.

Acest gest avea pentru Jacques Maing mai mult decât toate cuvintele de dragoste şi toate ameninţările de ură.

— Ştii că eşti frumos?… îi spuse Fanny înfiorându-se.

În această femeie, în sfârşit, în această existenţă a pasiunii aproape animalice, dispreţul faţă de moarte al lui Jacques, lovitura pasiunii care în faţa şi sub ochii ei, silea acest om la un fel de suicid, lua proporţii grandioase.

Ea se ridică brusc în picioare, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Jacques Maing şi-l îmbrăţişă.

— M-ai învins! şopti ea.

— Vei fi a mea? întrebă Jacques tremurând.

— Mă jur!

— Nu o să mă mai faci să sufăr? Nu o să mă mai faci gelos?

— Îţi jur... Voi fi a ta în întregime... Şi tu ştii bine, că eu n-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine!...

. . . . . .

După orele trei dimineaţa, Jacques Maing se întoarse în camera lui.

Şi când ea rămase singură, acel impuls de pasiune care o apucase brusc se potoli, acea sinceritate a dragostei care, pentru prima dată, venise s-o pună la încercare dispăru, şi atunci Fanny murmură:

— Cu siguranţă acest om a devenit un pericol în viaţa mea. El trebuie să moară.

Între timp, Jacques Maing gândea:

— Fanny nu m-a iubit niciodată... dar cred că începe!...

Şi el dormi foarte fericit cum nu mai fusese de mulţi ani.

Capitolul X – TATĂL ŞI FIICA

Câteva zile se scurseră în linişte în hotelul din strada Regală. Demersul lui Torquato de a duce scrisoarea în care Jean Lannoy cerşea un ajutor, îl linişti complet pe Lemercier şi pe Fanny.

Jean Lannoy anticipase corect şi acţionase ca un adevărat filozof.

Scrisoarea sa era o capodoperă de şiretenie: umilă şi demnă, în acelaşi timp, ea avea o sinceritate care nu putea lăsa nicio îndoială. De asemenea, sinistrul asasin al lui Jeanne Maing, tatăl hidos care îşi dăduse copilul său, Lemercier, nu avu îndoieli: pentru el, Jean Lannoy şi Torquato, după o încercare zadarnică de a-l şantaja, erau plecaţi definitiv...

Cinci zile mai târziu, seara, după ora opt, doi bărbaţi decent îmbrăcaţi şi înfăşuraţi în paltoanele lor, pentru că frigul era straşnic şi ceaţa deasă, se plimbau în lung şi-n lat prin faţa hotelului din strada Regală.

Aceştia erau Torquato şi Lannoy.

Cei doi complici semănau vag cu doi agenţi ai Siguranţei care-şi făceau rondul.

— Iată o a treia pândă pe care o facem, bombăni Torquato.

— Răbdare! Trebuie să facem oarecare efort pentru a câştiga în viaţă, răspunse Jean Lannoy.

— Şi eşti sigur că omul va ieşi afară?

— Dacă nu în seara asta, mâine-seară... sau în altă zi. Este doar o

chestiune de răbdare. Am întrebat la club, şi ştiu că se duce acolo de mai multe ori pe lună.

— Pe jos?…

— Vom vedea. Dacă va merge cu trăsura, îl vom observa…

Spre ora nouă poarta hotelului se deschise dintr-odată, şi o trăsură ieşi. La lumina unei lămpi cu gaz, Jean Lannoy putu arunca o privire rapidă în trăsură, atunci când ea trecu pe lângă el.

Şi îl recunoscu pe Lemercier, care era singur.

— Iată-l! Ştiam bine că trebuie să aşteptăm. Să mergem la club.

— Să alergăm, zise Torquato.

— Dimpotrivă, să mergem liniştiţi. Clubul este în Piaţa Teatrului. Vom fi acolo în curând.

Când ajunseră în faţa clubului, Jean Lannoy constată că trăsura lui Lemercier se afla acolo, printre altele.

— Nu e nimic de făcut în seara asta, şopti el. Omul se va întoarce cu trăsura.

— E rândul meu să recomand răbdare, zise Torquato viclean.

Şi de data aceasta, era Torquato, cel care avea dreptate.

Către ora zece şi jumătate, într-adevăr, Lemercier părăsi clubul, însoţit de un tânăr.

— Firmin, strigă el către vizitiu, poţi merge: mă întorc pe jos.

Şi plecă, însoţit de tânărul cu care părea să aibă o discuţie serioasă.

Ei mergeau încet, se opreau uneori, apoi îşi reluau drumul.

La două sute de paşi de hotel, au făcut o oprire lungă, conversând cu voce joasă.

Şi Lemercier chiar s-a întors o sută de paşi, ca să-l însoţească pe tânăr.

Au făcut, atunci, o nouă oprire. Apoi, cei doi se despărţiră, şi Lemercier, cu un pas grăbit, porni spre hotel.

Cum el nu era în faţă cu mai mult de douăzeci de paşi, cei doi complici, câteva momente mai târziu, ajunseră aproape de el şi-l acostară.

— Iertare, domnule! zise Jean Lannoy.

— Scuzaţi-mă! adăugă Torquato.

Lemercier îl recunoscu imediat pe fostul său valet personal.

Nu-l recunoscu pe Torquato, dar presupunea că el era.

Se uită în dreapta şi în stânga cu o privire rapidă: strada era complet pustie.

În acel moment, Jean Lannoy văzu că Lemercier era pe cale să

strige.

— Domnule, spuse el cu răceală, nu vreţi să mă obligaţi, făcând gălăgie, să-mi ucid fostul meu stăpân.

În acelaşi timp, el arătă ostentativ un pumnal lat de două degete, pe care îl puse cu vârful în pieptul lui Lemercier.

— Ce vreţi? întrebă acesta.

— Vrem să avem o discuţie.

— Atunci vorbiţi.

— Aici? Nu… Riscăm să facem guturai toţi trei.

— Acasă la mine, atunci? zise Lemercier cu un licăr de speranţă.

— Am avut onoarea, prietenul meu Torquato şi cu mine, să fim primiţi de doamna. Credem că am abuza să ne prezentăm din nou. Deci, vă rugăm să ne urmaţi.

— Unde?

— Veţi vedea…

— Ce vreţi? repetă Lemercier, când groaza începu să-l invadeze.

— Ştiţi, desigur! Ce vrem?… Bani! Dar, cum suma este în dezbatere, trebuie să vorbim. Vedeţi că nu trebuie să aveţi nicio teamă, pentru că dacă aţi muri, noi n-am mai putea avea ceea ce ne dorim.

Aceste cuvinte îl calmară, într-adevăr, pe Lemercier, care spuse:

— Sunt gata să vă urmez.

— Mulţumim pentru încredere, domnule. Doar că sunt obligat să vă previn că ne-am putea întâlni cu oameni, şi, că fără îndoială, aţi dori să-i chemaţi în ajutor. În acest caz, iată aici pe prietenul meu Torquato, care n-are egal în a opri un ţipăt chiar în gât, cu ajutorul unei simple înţepături a jucăriei sale.

Torquato arată un cuţit asemănător cu cel al lui Jean Lannoy.

— Nu voi ţipa, nu voi chema. Mergem şi terminăm, spuse cu asprime Lemercier.

Ei se porniră la drum, Lemercier între Jean Lannoy şi Torquato.

În ciuda siguranţei şi dispreţului pe care le afişa, Lemercier tremura.

El îl văzuse pe Jean Lannoy la treabă cândva, şi ştia de ce era capabil fostul său valet. În ceea ce-l priveşte pe Torquato, acesta avea o asemenea figură de bandit că nu exista nicio cale să te înşeli cu privire la socotelile sale.

El nu ascundea faptul că viaţa sa atârna doar de un fir.

Când au ajuns la micul pavilion, unde Marie-Rose era închisă, cei doi asociaţi l-au poftit să intre pe Lemercier.

— Aveţi onoarea, stăpâne, spuse Jean Lannoy, dându-se în lături, pentru a-l lăsa să treacă.

Lemercier se trezi într-o cameră care era luminată de o lampă, şi se lăsă să cadă pe un scaun pe care Torquato i-l întinse. Cu toate acestea, îşi păstră sângele rece şi vorbi primul:

— Nu trebuie să credeţi că sunteţi mai puternici, pentru că nu sunteţi, spuse el. Doamna Lemercier de Champlieu, secretarul meu, servitorii mei, ştiu toţi că sunteţi în Lille. Noi n-am crezut niciun moment în plecarea voastră. Deci, dacă voi întârzia să revin la hotel, alarma se va da; poliţia se va pune în mişcare şi nu va întârzia să vă descopere.

— Doamna Lemercier, declară Jean Lannoy, este prea inteligentă ca să apeleze la poliţie pentru a vă ajuta.

— De ce?

— Pentru că ştie foarte bine că eu v-aş ucide.

— Este posibil ca să fiu ucis, spuse Lemercier care tremura, dar pe voi, atunci vă aşteaptă eşafodul. Hai! să vedem: ce cereţi voi?

— Noi cerem… începu Torquato.

— Taci tu! zise cu fermitate Jean Lannoy. Domnule, noi nu cerem nimic; ne bazăm pe generozitatea dumneavoastră.

— Vă ofer cincizeci de mii de franci: câte douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare. E suficient?

— E prea, prea mult… pentru noi. Dar pentru persoana în numele căreia vorbim, asta nu poate fi suficient…

— Vorbiţi în numele cuiva? întrebă Lemercier cu îngrijorare.

Şi Jean Lannoy, cu aplombul care-l caracteriza, cu o voce de vechi şi onest avocat care apăra interesele unui client, pur şi simplu răspunse:

— Eu vorbesc în numele domnişoarei Marie-Rose, fiica voastră.

Lemercier se cutremură. O nouă groază se strecura în el. Un minut rămase stupefiat, neştiind ce să creadă sau să spună. Dar Lemercier era cel puţin de tăria fostului său complice.

Deci, îşi recăpătă stăpânirea de sine cu rapiditate şi ridică din umeri.

— Cum, zise el, puteţi vorbi în numele lui Marie-Rose, care este în acest moment în hotel?

— Cum, domnule! strigă Jean Lannoy, cu un aer de compătimire şi uimire, dumneata, de asemenea vă serviţi de falsa Marie-Rose cu care s-a făcut doamna?… E grav, domnule… fals de stare civilă. În calitatea dumitale, de vechi procuror, trebuie să ştiţi unde poate duce

treaba asta!…

— Acest lucru te poate duce în locul de unde am venit eu! murmură încet Torquato.

Lemercier avea frisoane…

— Sunteţi nebuni, spuse el, încercând să se apere. Povestea voastră cu fiica mea, pe care i-aş fi dat-o unui ţigan nu stă în picioare. Cine ar putea dovedi vreodată că adevărata Marie-Rose este în mâinile voastre şi nu în ale mele? Ei bine, hotărâţi-vă! V-am oferit o sumă pentru a-mi reda libertate. V-o ofer încă. Peste cinci minute, va fi prea târziu.

— Încercaţi o diversiune prea puţin interesantă, zise Jean Lannoy zâmbind. Ei bine! pentru a vă arăta că suntem dintr-o plămadă bună, v-am ascultat cu atenţie. Ne-aţi oferit cincizeci de mii de franci pentru a vă elibera. Am să vă eliberez pentru nimic. Hai, domnule, sunteţi liber. Torquato, prietene, deschide uşa pentru domnul!

Torquato se grăbi şi asculte, admirând în sinea lui îndrăzneaţa manevră a partenerului său.

— Uşa este deschisă, spuse el.

— Vă rog să observaţi, adăugă apoi Jean Lannoy, că există un post de poliţie la cincizeci de paşi de aici. Puteţi merge direct, să ne denunţaţi de ameninţări cu moartea, tentativă de extorcare de bani, tot tacâmul; în cinci minute, vom fi arestaţi. Hai, domnule.

Jean Lannoy, în timp ce vorbea, făcu un semn imperceptibil lui Torquato. Şi este sigur că, dacă Lemercier s-ar fi ridicat să plece, Torquato i-ar fi sărit la gât.

Jean Lannoy era un bun cunoscător al teoriei şi practicii cacealmalei.

Manevra reuşi – ea trebuia să reuşească: Lemercier, în ciuda dublei invitaţii care i se făcuse, nu se mişcă.

— Rămân, spuse el cu răceală.

— Bine! Torquato, închide uşa pentru că e frig… dar n-o încuia: domnul este liber să plece atunci când va dori.

Lemercier, din acel moment a fost convins: Jean Lannoy dispunea de dovezi incontestabile.

— Rămân, reluă el, pentru că îmi place ca mai bine să mă înţeleg cu voi decât să mă lupt. Mie îmi place pacea. Vedeţi că sunt sincer. Acum, vorbind răspicat, ce îmi cereţi?…

— Pentru noi, nimic… Cele două mii de franci, pe care aţi binevoit să mi le trimiteţi, sunt mai mult decât suficient pentru a porni mica noastră afacere de vânzători ambulanţi.

— Înţeleg. Cunosc dezinteresul vostru. Dar… ea…

— Pentru domnişoara Marie-Rose?

— Da: din moment ce sunt agenţii săi… ce cereţi pentru ea?

— Văd că suntem pe cale să ne înţelegem, zise Jean Lannoy apropiindu-şi familiar scaunul. Deci, vă rog, ascultaţi-mă cu atenţie, domnule. V-am ajutat cu timp în urmă la comiterea unei crime…

Lemercier tresări şi păli.

— Vreau doar să vorbim despre răpirea fetiţei, liniştiţi-vă, zise Jean Lannoy ironic. Aşadar, v-am ajutat să comiteţi această crimă de a despărţi o fiică de mama ei. Mama este, probabil, moartă… A murit din cauza asta sau în altă împrejurare, n-are importanţă… Dar fiica sa a supravieţuit… Or, vedeţi că este curios, dar eu am remuşcări! Eu, care nu regret nimic din viaţa mea, regret asta!… Inutil să vă spun că aş putea, graţie unor măsuri de precauţie pe care le-am luat atunci, demonstra crima mea, adică răpirea fetiţei… Dovezi sunt din belşug, inclusiv şi printre altele, obiecte ale micuţei, păzite cu grijă de acest diavol de Torquato, lenjerie cu blazonul vostru, o bijuterie marcată cu numele vostru, şi în cele din urmă un medalion care conţine un portret al mamei… Nu v-aţi gândit la toate astea, în noaptea de Crăciun… Acest lucru este de înţeles, eraţi grăbit… Reţineţi că avem şi alte dovezi la dispoziţia noastră…

— Este posibil… declară Lemercier consternat. Continuă!

— Bun. Vă spuneam că m-am pocăit. Dar pocăinţa mea nu este nimic în comparaţie cu pocăinţa onorabilului Torquato pe care îl vedeţi aici…

Torquato dădu din cap şi crezu că este necesar să-şi şteargă o lacrimă absentă.

— Micuţa, zise Jean Lannoy, a suferit foarte mult. Mult prea mult. Dar, în sfârşit, ea nu este moartă, şi asta este esenţial. Prin urmare, noi am calculat cât mai exact despăgubirea de drept pentru ceea ce a suferit. Aş putea să vă spun, domnule, că ea are dreptul la avere. Aş putea sesiza tribunalul despre această afacere. V-aş putea readuce pur şi simplu copila, dar ea nu vrea…

— Nu vrea? bâlbâi Lemercier.

— Nu: îi este frică de dumneata. Ea susţine că aţi omorî-o. Aşadar, noi vom păstra copilul… tânăra fată mai exact… pentru că este o mare şi frumoasă fată, domnule. Şi noi îi vom stabili o pensie. Şi îi vom constitui o zestre. Calculul foarte corect a toate acestea, a avut drept consecinţă investigarea valorii averii dumitale… Ar trebui, dacă nu mă înşel, să urce cam la cinci milioane… cel puţin… dacă nu aţi

găsit o modalitate de a dubla capitalul, ceea ce nu m-ar surprinde la un om atât de inteligent ca dumneata...

— Vă înşelaţi, spuse Lemercier, eu nu...

— Să mergem mai departe! zise Jean Lannoy cu asprime. Dacă ne-am dori să vă ameninţăm şi să acţionăm potrivit legii, noi v-am cere jumătate din avere. Dar fiţi sigur: un milion va fi suficient.

— Un milion! strigă Lemercier sufocat.

— Pe care îl veţi transmite printr-o donaţia notarială pentru copil, sub un nume la alegere. Nu cerem nimic pentru noi, nimic altceva decât să fim numiţi tutori ai micuţei... asta e tot!

— Asta e tot! bâlbâi mecanic Lemercier.

El se făcu roşu la faţă, apoi foarte palid, apoi, nervos izbucni în râs.

— Greşiţi că râdeţi, zise Jean Lannoy cu gravitate, care, în acelaşi timp, aruncă o privire lui Torquato, recomandându-i să păzească uşa mai bine ca oricând.

— Eşti nebun, spuse Lemercier. Un milion! Ei drace!... Ai devenit lacom. După ce m-ai estorcat de două sute cincizeci de mii de franci. Căzut în mizerie, visezi la un milion!

— Nu pentru mine!...

— Da, desigur: sunt pentru biata tânără fată care a suferit prea mult... Există ea măcar?...

— Eu vă garantez acest lucru, spuse Jean Lannoy foarte serios.

Şi Lemercier, de această dată, simţi îndoiala strecurându-se în el. El avu impresia foarte clară că cei doi escroci mint. Marie-Rose era moartă de mult timp. Ei încercau şantajul la întâmplare şi cereau suma fabuloasă pentru a ajunge la un preţ bun prin concesii şi negociere.

Jocul îi părea atât de clar că el începu să ridice din umeri.

— Voi reflecta la propunerea voastră, spuse el, ridicându-se. Şi, din moment ce eu sunt liber...

— Sunteţi... dar nu vreţi să vă vedeţi fiica înainte de a pleca?

— Fiica mea? întrebă Lemercier îngrozit. Ea este, deci, aici?...

— Intraţi! răspunse simplu Jean Lannoy, deschizând uşa din spate.

O încăpere îngustă, un fel de cămăruţă i se înfăţişă lui Lemercier. Pe masă era o lampă. Şi, stând la acea masă, cu capul rezemat într-o mână, Zita, sau mai degrabă Marie-Rose, adormise.

Capul ei era luminat în plin de lampă.

Pieptul său, din când în când, se ridica convulsiv, ca şi cum ar fi

visat ceva urât.

Atras de o curiozitate de neînvins, convins că va descoperi o fată oarecare, ca cea pe care Fanny o „afişase", Lemercier merse la uşă. Ochii lui căzură chiar pe Marie-Rose.

Atunci deveni palid ca un mort; dinţii îi clănţăneau; genunchii i se înmuiară sub el...

— Hélène! şopti el rătăcit, pradă unei spaime de nedescris, aceasta este Hélène!...

— Nu! zise Jean Lannoy, nu este Doamna!... Doamna e moartă... Dar este fiica sa! Şi dumneata însuţi eşti forţat să recunoşti asemănarea dintre mamă şi fiică! Toţi cei care o ştiau pe doamna de Champlieu, o vor recunoaşte pe fiica Marie-Rose!...

Lemercier asculta cu greutate.

O uluitoare tulburare se petrecea în el.

Îndoiala era imposibilă: era în mod sigur Marie-Rose, cea care se afla acolo...

Marie-Rose, pe care o crezuse moartă pentru o lungă perioadă de timp... Marie-Rose în viaţă!...

Merse la ea, ca şi când ar fi fost mişcat de o forţă de atracţie misterioasă... El mergea spre ea, aşa cum altădată mergea spre micul pat în care ea dormea...

Se aplecă...

Aşa cum se aplecase altădată...

Jean Lannoy şi Torquato nu-l pierdeau din vedere şi urmăreau fiecare mişcarea a lui, presupunându-l perfect capabil de a încerca să scape dintr-odată de tânăra fată...

Şi când Lemercier se aplecă, această impresie era atât de clară, că Jean Lannoy strigă:

— Marie-Rose!...

Fata se trezi, tresărind brusc.

Văzu, aplecată deasupra ei, această faţă răscolită de spaimă...

Şi ea scoase un ţipăt de groază...

Aceasta era faţa din visurile sale rele! Aceeaşi faţă care odată se aplecase peste pătuţul său de copil!...

— Iertare, tată, iertare... Nu mă omorî!

Aceste cuvinte îi scăpară fără a fi conştientă de ele.

În acelaşi moment ea sări spre Jean Lannoy:

— Protejaţi-mă! bâlbâi ea, înnebunită de durere. Acesta este tatăl meu... El vine să mă omoare!... Tatăl meu!...

— Nu-ţi face griji, domnişoară... spuse Jean Lannoy!. Tatăl tău nu-

ţi vrea răul… Dimpotrivă!

Momentul era înfricoşător.

Acest tată şi această fiică, care se întâlneau după ani de despărţire şi care îşi inspirau spaimă reciprocă…

Fiica era convinsă că tatăl voia să o omoare…

Tatăl era convins că această fiică îi provoca ruină şi mizerie…

Orice ar fi fost, Lemercier recunoscuse că această străină care dormea sub ochii lui era clar Marie-Rose, din moment ce el însuşi constatase uimitoarea asemănare cu Hélène de Champlieu.

Marie-Rose, sprijinită de Jean Lannoy – de acest bandit! – îl privea pe tatăl său, cu o expresie de groază de neînvins.

— Mi-e teamă, oh! Mi-e teamă! repeta ea.

Şi atunci Lemercier simţi o stare de ruşine.

Cum? lui Jean Lannoy îi cerea Marie-Rose protecţie împotriva lui, a tatălui?…

Şi mai mult în gând, el spuse:

— Jur că nu am venit aici să te răpesc.

Au existat câteva clipe de tăcere între aceste personaje.

Torquato şi Jean Lannoy triumfau: victoria depăşise toate aşteptările lor.

Jean Lannoy calcula deja în sinea sa, dacă a cerut suficient…

— Vreau să vă vorbesc, declară Lemercier, adresându-se lui Marie-Rose.

Aceasta, primul moment al groazei fiind trecut, îşi reluă acea fermitate, de care de multe ori dăduse dovadă.

— Ce aveţi de spus? întrebă ea.

— Ceea ce am să vă spun nu acceptă martori…

Tânăra fată continua să tremure.

— Domnişoară, zise Jean Lannoy, vom fi aici în apropiere; la primul strigăt, ne întoarcem…

Şi repede, îl conduse pe Torquato în camera alăturată, mormăind:

— Lemercier este pe cale de a se încurca în propria-i capcană; să-l lăsăm s-o facă.

Tatăl şi fiica rămaseră singuri, cu uşa închisă.

— Îţi datorez o explicaţie, spuse apoi Lemercier. Tot trecutul tău, toată purtarea mea, toată situaţia noastră prezentă, ţine de un singur cuvânt: nu eşti fiica mea!

— Minţiţi, tată! Vă recunosc. V-am recunoscut din prima privire. Oh! Îmi amintesc acum, ca şi când ar fi fost ieri, noaptea fatală în care m-aţi aruncat în trăsură. Eu v-am implorat, şi dumneata m-ai

ameninţat, tată!…

Lemercier se cutremură.

O tulburare ciudată îl stăpânea.

— M-ai înţeles greşit, spuse el cu o voce tremurată. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum spui tu. Este clar că eu te-am dus la ţiganul Torquato, dar îţi repet, aveam o scuză! Nu erai fiica mea… Nu mă înţelegi?… Cea care purta numele meu… mama ta… ea m-a înşelat… Nu eram tatăl tău!

— O, mama mea! exclamă Marie-Rose cu entuziasm, de ce nu e aici pentru a asculta această înfiorătoare calomnie cu care tatăl meu încearcă să-şi acopere crima!… Aşadar aţi încercat să mă omorâţi, şi pentru a vă disculpa, inventaţi că mama era vinovată!… Asta e tot ceea ce aveaţi să-mi spuneţi?…

— Am dovezi! mârâi Lemercier înfundat.

— Şi eu vă spun că minţiţi! strigă tânăra fata cu o ciudată vehemenţă. Mama mea nu v-a înşelat! Mama mea a fost demnă de numele ei de căsătorie! Ştiu! La dovezile voastre mă opun cu ale mele!…

De ce vorbea ea în acest fel?

Ea n-o cunoştea personal pe mama sa. Era un strigăt de indignare care ţâşnea din ea.

Acest strigăt lua forma unei afirmaţii pozitive, asta e tot.

Dar Lemercier era convins că Marie-Rose era informată – probabil de Jean Lannoy – şi ştia multe lucruri.

O nouă idee apărea în mintea sa, nesigură încă, ca o dâră de lumină.

Dacă el greşise?…

Dacă Hélène nu era vinovată?…

El o privea cu atenţie şi înflăcărare pe Marie-Rose. O găsea foarte frumoasă în indignarea ei.

„Dacă ea este într-adevăr fiica mea?“ se gândi el.

Şi el simţea ca un fel de vagă mândrie la ideea că această copilă atât de frumoasă, atât de armonioasă, atât de tulburătoare în exaltarea ei, putea fi din sângele lui.

Cu un efort violent se rupse de aceste gânduri şi scutură cu asprime din cap.

— Eu îţi spun adevărul, zise el. Aveam dreptul de a scăpa de tine. Şi tu, nu era locul tău în casa mea. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Acum, ascultă-mă. Totul are un sfârşit, chiar şi dorinţa de răzbunare cea mai corectă… Din moment ce trăieşti, din moment ce eşti aici…

pentru că soarta ne-a pus faţă în faţă, vreau să-ţi amintesc că, după toate astea, tu porţi numele meu... şi uită de restul: vrei să te reîntorci acasă?...

— Niciodată! spuse Marie-Rose.

— Aş putea să te forţez, spuse Lemercier; dar eu prefer să acţionez în interesul tău şi al meu. Mă voi ocupa, prin urmare, să-ţi asigur viitorul...

— Viitorul meu... nu depinde de dumneata. Refuz dinainte, tot ceea ce aţi putea face pentru mine... Haide, domnule, să ne despărţim aici, şi pentru totdeauna... cred că nu mai avem nimic să ne spunem. Cred că am suferit prea mult din cauza dumitale, că am avut din cauza dumitale o copilărie mult prea nefericită pentru a mai fi posibil să vă recunosc ca tată... Prin violenţă şi viclenie aţi separat viaţa mea de a dumitale. Ce se poate întâmpla mai bine în prezent şi în viitor este ca niciodată să nu mă mai găsesc în contact cu dumneata...

De unde, această sărmană fată, îşi luase puterea de a gândi şi a vorbi astfel?

De unde venea această fermitate, această demnitate, care produseră asupra lui Lemercier un efect atât de uluitor?

Poate că din conştiinţa dreptului său.

Poate că din groaza inspirată de tatăl său.

Lemercier era complet depăşit de atitudinea de suverană înfruntare care izbucnea în gesturile şi în vocea lui Marie-Rose.

El se înclină, bâlbâi câteva cuvinte confuze, şi ieşi, în timp ce tânăra fată, se lăsă să cadă pe un scaun, începând să suspine.

Lemercier se întoarse la Jean Lannoy şi Torquato care, cu urechea lipită de uşă, nu pierduseră niciun cuvânt din această conversaţie.

— Domnilor, spuse el, aţi avut dreptate...

— Am ştiut că domnul ne va face dreptate, spuse Jean Lannoy.

— Tânăra fată este chiar Marie-Rose, spuse Lemercier.

— Zău! făcu Torquato. Ea m-a costat destulă osteneală ca s-o cresc...

— Aş vrea să mă ascultaţi, domnilor, spuse Lemercier grav. Dacă sunt fericit sau trist de regăsirea fiicei mele, a celei care este în mod legal fiica mea, asta e treaba mea. Ceea ce trebuie să evit, dintr-un sentiment natural de milă, de dreptate şi de umanitate, este ca acest copil să mai să sufere de sărăcie... Aşa că vreau să-i asigur viitorul...

— Ah! Ah! strigă Jean Lannoy bucuros, suntem foarte aproape de a ne înţelege.

— Staţi jos, daţi-vă osteneala de a sta jos, spuse Torquato, împingând un scaun.

Lemercier se aşeză, într-adevăr. Şi văzu că se afla în faţa unei mese. Remarcă imediat că pe această masă se afla o pană, cerneală şi mai multe coli de hârtie timbrată.

— Prin urmare, hai să vorbim deschis, spuse Jean Lannoy. Să vedem, ce intenţionaţi să faceţi pentru a asigura fericirea acestui drag copil?

— O să vorbesc direct, aşa cum aţi spus, zise Lemercier. Vă rog, deci, să mă ascultaţi serios, pentru că propunerile mele odată făcute, eu nu le mai modific. Înainte de toate, pentru a vă compensa pe unul şi pe celălalt pentru grija şi necazurile voastre, vă ofer fiecăruia câte douăzeci şi cinci de mii de franci.

— Dar noi am refuzat deja! strigă violent Torquato.

— Linişte! zise Jean Lannoy. Lasă-l să vorbească până la sfârşit.

— Douăzeci şi cinci de mii de franci, răspunse cu răceală Lemercier, cu condiţia să dispăreţi amândoi.

— Şi apoi?... întrebă Jean Lannoy.

— Restul mă priveşte. Dar vă voi spune intenţiile mele. Voi face pentru Marie-Rose o donaţie de două sute de mii de franci, care o vor pune pentru totdeauna la adăpost de sărăcie: iau măsurile mele de precauţie în consecinţă.

— Apoi? repetă Jean Lannoy.

— Asta e tot, spuse Lemercier cu fermitate.

— Bine! E rândul meu. Aşa cum am avut onoarea să vă asigur, nu cerem nimic pentru noi, nimic-nimic, nici măcar o para, nici o singură centimă. Este dezinteres sau nu, ce dracu'!

— Ar fi, spuse cu calm Lemercier, aşa că retrag propunerea mea de cincizeci de mii de franci pentru a o împărţi între voi doi.

— Foarte corect, domnule. Mai mult decât atât, voi merge până la a spune că atunci când am cerut un milion pentru pupila noastră, am exagerat. Ea are gusturi simple şi modeste. Crescută în mod cinstit şi demn, suma de cinci sute de mii de franci îi va fi suficientă. Iată răspunsul meu, domnule: nu vom dispărea; rămânem tutorii lui Marie-Rose; şi este a noastră, numai a noastră, pentru ca cele cinci sute de mii de franci datoraţi să fie în grija cuiva. Iată aici hârtie, cerneală, tot ce trebuie pentru a semna cinci bilete la ordin, a câte o sută de mii fiecare, cu termene de plată din trei în trei luni. Vedeţi că noi suntem împăciuitori. Aveţi de spus ultimul cuvânt. Eu vin să-l spun pe al meu: ce concluzie trageţi?...

— Concluzia mea este că sunteţi nişte mizerabili…

— Nu asta este problema! zise Jean Lannoy.

— Şi vreţi să mă stoarceţi, doar pentru voi singuri, de o jumătate de milion!

— Din moment ce v-am spus că nu asta este problema! spuse Torquato, zâmbind.

— Nu scriu nimic, nu semnez nimic!

— Oh! nu este nicio grabă! răspunse simplu Jean Lannoy.

— Cum aşa? strigă Lemercier cu un început de nelinişte.

— Eh! Nu!… Dacă nu semnaţi acum, veţi semna mâine… sau într-o altă zi… când veţi dori… Torquato ia pana, cerneala şi hârtia: domnul doreşte să reflecteze câteva zile…

Lemercier înţelese. Văzu că cei doi bandiţi erau decişi să-l sechestreze.

Aruncă în jurul lui o privire rapidă. Şi, profitând de momentul când Torquato ridica obiectele indicate, el răsturnă brusc masa. Lampa căzu şi se stinse.

Lemercier sări spre uşă. El o atinse. Tocmai ce voia să iasă pe uşă.

În acelaşi moment, se simţi prins de ceafă, tras violent înapoi, şi auzi cum uşa se încuia de două ori, în timp ce Jean Lannoy, cu vocea sa foarte liniştită, spuse:

— Aprinde din nou lampa, pentru că vreau să am o mică explicaţie cu domnul!…

Răcnind de furie, dar ţinut cu fermitate de către Jean Lannoy, Lemercier se lupta.

Dintr-odată, lumina lămpii limpezi din nou această scenă, şi Lemercier, alb la faţă de groază, văzu pe Torquato îndreptând asupra lui ţeava unui revolver.

— Domnule, zise apoi Jean Lannoy, faceţi prea mult zgomot. Dacă continuaţi, voi fi obligat să vă pun căluş. Şi dacă acest lucru nu este suficient, v-aş putea pune în mod gentil cele cinci degete în gât, aşa cum am făcut odată pentru a o împiedica pe Jeanne Maing să mai ţipe…

Lemercier, zdrobit, gâfâind, se lăsă să cadă pe un scaun, murmurând:

— Sunt pierdut!…

— Ei! Nu, nu sunteţi pierdut, strigă banditul. Sau cel puţin asta nu depinde decât de dumneata. Ce dracu', asta e pură avariţie! Semnaţi şi nu mai vorbesc!

— Sunteţi stupizi, zise Lemercier. Dacă semnez, când aş pleca de

aici aş merge să vă denunţ.

— Niciun pericol! rânji vechiul valet. N-am fi condamnaţi siguri. Dar ştiţi bine că aţi fi ca noi. Nu, stăpâne, nu sunteţi omul care să rişte închisoarea... sau eşafodul... Semnaţi!

— Şi ce se întâmplă dacă semnez şi nu plătesc? mârâi Lemercier cu o furie stăpânită.

— Veţi plăti... Îmi iau răspunderea de a vă obliga să vă onoraţi semnătura. Semnaţi, haide!...

— Niciodată! Omoară-mă dacă vrei!

— Nu vă voi ucide, fiţi liniştit, cu condiţia să nu faceţi zgomot...

— Ce ai de gând să faci cu mine? murmură Lemercier.

— Pur şi simplu să vă păzim aici. O lună, şase luni, un an dacă este necesar... până când veţi avea plăcerea de a vă înapoia la doamna Fanny Lemercier de Champlieu, care sigur este preocupată de dumneata la această oră!

Lemercier tresări.

Până în acest moment, el nu se întrebase încă, ce ar face Fanny dacă el ar dispărea.

Ultimele cuvinte ale lui Jean Lannoy l-au dus cu gândul la hotelul Champlieu.

El o vedea pe Fanny aşteptându-l, îngrijorându-se...

De fapt, chiar era îngrijorată?...

În câteva momente, toată gelozia sa reveni, zdrobindu-i inima. Şi totuşi, când Jean Lannoy, într-un gest de curaj, împinse în faţa lui hârtiile să le semneze, el le împinse violent.

Pentru moment, interesul era mai puternic decât gelozia.

Capitolul XI – SCRISOAREA LUI JACQUES MAING

Se scurseseră două zile după această scenă. Dispariţia lui Lemercier nu adusese nicio schimbare în obiceiurile de la hotelul din strada Regală. Fanny avusese priceperea de a răspândi zvonuri printre slujitori, că domnul era în călătorie. Iar explicaţia era foarte naturală, liniştea doamnei prea perfectă, pentru ca cineva să fie surprins.

A doua zi de la dispariţie, Jacques Maing, pus la curent de Fanny, spusese:

— Am să merg să fac o reclamaţie la poliţie.

În acelaşi timp, el o privea pe Fanny în ochi, ca şi cum ar fi

încercat să-i ghicească gândurile.

— O reclamaţie? întrebă Fanny. Pentru ce să faci?…

— Păi… pentru a se face cercetări… pentru a putea fi găsit.

Fanny tăcu pentru câteva clipe; apoi, cu o voce neglijentă:

— Crezi tu că este pierdut? Dragul meu, nu cred că domnul Lemercier ţine prea mult ca poliţia să se ocupe de el; el are acest punct comun cu tine.

Jacques Maing păli.

Deseori Fanny îi arunca astfel de cuvinte care-l îngrozeau.

— În plus, continuă ea, faci aşa cum doreşti; dar niciun zgomot, nu-i aşa? Este inutil să se ştie.

Fanny s-a retras, fiind perfect sigură că Jacques Maing nu va face niciun demers.

Toată ziua şi toate zile următoare, ea a aşteptat cu o febrilă nelinişte.

Pe măsură ce orele se scurgeau, bucuria creştea în inima ei.

Din instinct, imediat se gândi la Torquato şi Jean Lannoy… Dacă aceşti doi oameni… da… era posibil!… din spirit de răzbunare, o lovitură de pumnal poate fi dată atât de repede!…

Această idee – această speranţă! – că Lemercier era mort o înnebunea…

Liberă! Ea ar fi liberă!… Şi stăpână pe o mare avere, pe care ar putea să o dubleze, să o tripleze!

În seara zilei a doua, ea primi, ca de obicei, mai multe persoane care veniseră s-o viziteze.

Dintr-o cameră alăturată, printr-o uşă întredeschisă, ascuns în umbră, Jacques Maing o urmărea.

Vizitatorii au plecat, unul după altul.

Ultimii trei erau un grup format dintr-o doamnă, soţul ei şi un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Jacques Maing observă că Fanny îi spuse repede câteva cuvinte cu voce joasă tânărului care plecă primul.

Dintr-un salt, Jacques Maing, făcu turul a două camere şi se îndreptă spre coridor.

Îl văzu pe tânărul care, în loc să intre în vestibul unde se aflau servitorii, urcă rapid pe scări în direcţia apartamentelor… spre camera lui Fanny!…

Jacques Maing deveni grozav de palid.

În acest moment, Fanny o conducea până la vestibul pe doamnă, însoţită de soţul ei.

Când se întoarse în camera de zi, îl văzu pe Jacques Maing venind spre ea.

Din prima privire, îşi dădu seama că el văzuse totul.

El îi apucă încheieturile mâinilor, şi, cu o voce joasă, aspră, înflăcărată, îi spuse:

— Fanny, vreau să mă primeşti în camera ta în seara asta.

— Eşti nebun, spuse ea, poate să intre vreun servitor…

— Fanny, mi-ai jurat că-mi vei fi de-acum înainte credincioasă…

— Îţi sunt. Haide, lasă-mă…

— Fanny, e cineva în camera ta!

— Ţi-ai pierdut capul, îţi spun!

— Fanny, dacă nu-l dai afară, voi alerga în camera ta şi îl voi ucide!

— Şi eu, dacă faci un pas, dacă spui un cuvânt mai tare decât altul, chem toţi slujitorii, strig că m-ai insultat şi le cer să te arunce afară!

În acelaşi timp, cu un gest dur, se desprinse şi-l împinse violent pe Jacques Maing.

El rămase uimit, cu capul vâjâind. Avea o rugăminte umilă în ochi şi în gesturi.

— Asta de la sfârşit e prea de tot! Şi mă revoltă, zise ea. Cum! tu, omul inteligent, eşti încă îngropat în gelozii imbecile? Ei bine! E plăcerea ta, dragul meu! Suficientă dramă, suficientă punere în scenă, destule ameninţări, destule lacrimi… Vreau să fiu amantă a inimii şi a trupului meu… Te iubesc, da! Dar vreau să iubesc pe oricine îmi place… El, în seara asta! Tu, mâine, dacă vrei… Cinism, tot ce vrei tu… Alege, dragul meu: sau libertate pentru mine şi dragostea mea când voi vrea… sau plecarea ta imediată… Un cuvânt, unul singur: Pleci? Rămâi?…

— Rămân… spuse Jacques Maing.

— Foarte bine! zise Fanny.

Ea se apropie de el, îl sărută deodată pe buze şi fugi uşor.

„De data asta l-am îmblânzit!” crezu ea.

Jacques Maing se retrase încet în camera pe care o ocupa în hotel şi începu să meargă greoi.

Uneori, valuri de sânge urcau la creier şi faţa îi devenea purpurie. În alte momente, se îngălbenea înspăimântător… La un moment dat, înhăţă revolverul pe care-l purta întotdeauna asupra sa şi îl apăsă cu ţeava pe tâmpla sa.

Dar revolverul îi căzu din mâini şi se rostogoli pe covor; cu piciorul

îl împinse sub o piesă de mobilier.

N-avea frică de moarte; îi era frică de a fi despărţit de Fanny.

Din acest motiv, din această spaimă absurdă care îi venea la ideea că nu ar mai vedea-o, el rezistase până la capăt ispitei care de douăzeci de ori îl încercase, de a alerga la camera ei, a sparge uşa şi de a-i ucide pe amândoi. Aceasta fusese o noapte groaznică…

Spre ora cinci dimineaţa, Jacques Maing, cu trupul obosit peste măsură şi capul tulbure, se aruncase complet îmbrăcat pe pat şi se forţase să-şi închidă ochii.

Dar nu! Somnul nu venise…

Spaima, în loc să scadă, devenea tot mai acută.

Simţea în jurul craniului un fel de cerc de foc care îl ardea. Respira cu dificultate.

El căuta o răzbunare. I se părea că, dacă ar putea găsi o cale de a se răzbuna, nu s-ar mai putea despărţi.

Da! se va răzbuna… dar fără să se despartă de Fanny!

Rămânea legat de ea! S-o oblige, prin răzbunarea sa, să nu poată să se mai despartă!

La capătul a două ore de căutări, sări jos din patul său şi-şi reluă plimbarea.

Hotelul începea să se trezească.

Auzea servitorii venind şi plecând.

I se aduse micul dejun şi el îl mâncă cu multă poftă, fără să-şi dea seama, probabil, ce anume mânca.

Apoi, mecanic, se duse la biroul său.

Era ora la care, de obicei, scria scrisorile pe care domnul Lemercier îi ordonase să le scrie şi pe care trebuia apoi să i ducă să le semneze. În dimineaţa aceea, Jacques Maing nu avea scrisori de scris.

Dar, din obişnuinţă mecanică, el trase spre el hârtia de scrisori şi apucă stiloul.

Apoi, cu capul în mâini, căută să-şi adune ideile.

Dintr-odată, un tremur îl scutură. Rămase câteva minute ca şi cum ar fi fost înmărmurit de gândul care îi venise.

Şi apoi, fără grabă, căutând cuvintele, începu să scrie:

„Domnule şi stăpâne,

Sunt amantul soţiei voastre.

Nu vă indignaţi, nu credeţi nici într-o calomnie, nici într-o criză de nebunie din partea mea.

La ora la care vă scriu, sunt foarte calm, deşi tocmai am petrecut o

noapte groaznică.

Şi ştiu bine răul pe care îl voi face, dumitale mai întâi, şi ei mai apoi, că vă scriu asta:

Sunt amantul doamnei Lemercier de Champlieu.

Dacă preferaţi: amantul lui Fanny.

Eu m-am decis la acest lucru abject şi oribil, fiind conştient de hidoşenia mea.

Judecaţi pe de altă parte din aceasta, cât am eu de suferit şi cât de mare poate fi setea mea de răzbunare.

Pentru că trebuie să mă răzbun pe dumneata şi pe ea – pe ea mai ales.

Am să mă răzbun pe dumneata. Să nu credeţi că fac aluzie la afacerea din pădurea Wahagnies. În legătură cu aceea, mi-aţi provocat groază, fără îndoială, şi de mai multe ori, am vrut să vă sar la gât. Dar, în cele din urmă, am acceptat situaţia, şi, pe scurt, mi-a venit destul de lesne să uit că eraţi asasinul surorii mele, Jeanne.

Nu, nu asta este ceea ce vă reproşez.

Asta nu este nici ura care mi-a venit în inimă puţin câte puţin pentru că m-aţi insultat, de o mie de ori faţa ei, cu binevoitorul vostru sentiment de dispreţ. M-aţi făcut un fel de servitor. V-a plăcut să-mi vorbiţi ca un stăpân, să mă umiliţi, şi asta, de asemenea, a făcut ca deseori viaţa voastră să ţină doar de un fir de aţă.

Dar, vă repet, nu asta e cauza pentru care mă răzbun: am sfârşit în cele din urmă să accept umilinţa, deoarece această umilinţă mi-a permis să trăiesc lângă ea. Şi, pe scurt, Fanny mă iubea aşa cum eram: servitor.

Nu, domnule şi stăpâne: ura mea serioasă faţă de dumneata vine din aceea c-o iubiţi pe Fanny. Vă voi spune în continuare de unde vine ura mea împotriva lui Fanny.

Este imposibil să iert triumful dumitale insolent. Am numărat săruturile pe care i le luaţi pe ascuns, în timp ce mă credeaţi departe.

Nu vă voi spune tot ceea ce am suferit în nopţile când Fanny v-a deschis uşa. Asta v-ar face prea fericit. Să ştiţi doar că dacă aţi numărat nopţile în care uşa mi s-a deschis mie, aţi fi suferit la fel de mult ca şi mine.

Asta vă surprinde? Vi se pare asta o nebunie?

Citiţi cu atenţie şi mă veţi înţelege.

Am fost iubitul lui Fanny înainte ca dumneata să fi devenit soţul ei. I-am iertat trecutul – pentru că ea avea un trecut. Întrebaţi-vă de ce nu a vrut niciodată să locuiască la Paris. Întrebaţi-vă de ce, atunci când

anumite personalităţi pariziene soseau la Lille şi erau pe punctul de a vi se prezenta, Fanny vă târa în acele plecări bruşte, în acele călătorii neprevăzute, din care nu vă întorceaţi decât atunci când îşi dădea seama că pericolul a trecut.

Da, întrebaţi-vă toate astea şi atunci veţi şti că Fanny, înainte de a veni în Lille, a trăit la Paris, Oh! Eu nu spun că a făcut parte din lumea marilor intrigi amoroase. Este prea inteligentă pentru asta. Dar, forţând-o să spună câteva cuvinte şi poate, de asemenea, pentru că uneori îi plăcea să se laude cu trecutul ei pentru a mă chinui, m-am putut gândi că numărul amanţilor ei din Paris i-au permis să cheltuiască mai mult de două milioane de franci.

Dintre aceşti oameni de la Paris, menţionez pur şi simplu pe pictorul Pierre Latour, al cărui frate a fost forţată să se sinucidă.

Acest Pierre Latour este singurul pe care eram foarte gelos. Fiindcă ea îl iubea! Şi totuşi el o refuza şi n-a fost amanta lui.

Şi pentru a se răzbuna pe refuzul lui, ea v-a trimis scrisoarea în care îl denunţa pe domnul Latour ca fiind amantul răposatei doamne de Champlieu.

L-aţi trimis pe acel om la închisoare. Şi, probabil că v-aţi ucis fiica.

Asta este un surplus de suferinţă pentru dumneata: Pierre Latour nu a fost niciodată amantul sărmanei doamne Hélène. Fiica voastră era cu adevărat fiica dumitale.

Aşadar, acestea sunt două răzbunări pe care le-aţi făcut: două crime inutile!

Poate că nu veţi regreta asasinarea lui Pierre Latour pe care l-aţi trimis la închisoare, adică la moarte.

Dar sper că certitudinea că v-aţi ucis fiica – fiica dumitale, înţelegi? – nu va putea să nu vă aducă un surplus de suferinţă.

Fanny ştia bine că acea micuţă Marie-Rose era fiica dumitale, pentru că îl urmărise pe Pierre Latour pas cu pas. Şi ea ştia că în cele patru luni care au precedat căsătoria voastră, pictorul a trăit departe de Lille şi de Wahagnies.

Deci, domnule şi stăpâne, devenisem amantul lui Fanny care, puţin câte puţin, mi-a spus aceste lucruri.

A venit o zi când Fanny s-a trezit ruinată.

S-a hotărât să întreprindă căsătoria cu dumneata. Am avut o scenă teribilă pe această temă. Dar, în cele din urmă, am consimţit să fiţi soţul lui Fanny, după ce mi-a spus două lucruri:

Primul era că ea planifica să vă devină soţie, terorizându-vă şi nu prin a vă inspira iubirea.

Al doilea era că ar fi fost soţia dumitale numai cu numele.

Acţiona astfel pentru a avea averea dumitale: am consimţit.

Nenorocirea a vrut ca Fanny să înceapă să mă înşele. Ea avea să-mi explice că fiecare noapte pe care v-o acorda, vă costa o bucată din avere; totuşi, eu nu eram mai puţin gelos.

Nu sufeream mai puţin groaznic. Este acesta motivul pentru care m-am hotărât să mă răzbun pe dumneata.

Ştiu că o adoraţi pe Fanny. Ştiu că pasiunea dumitale creşte zi de zi.

Ştiu, în sfârşit, că, dacă aveţi suspiciuni împotriva lui Fanny, nu sunteţi mai puţin convins că ea vă este credincioasă.

Scrisoarea mea va distruge această credinţă.

Veţi suferi, aşa cum vă cunosc, în dragostea voastră, în vanitatea voastră, în trupul vostru, în avariţia voastră. Este probabil că veţi muri şi asta va constitui răzbunarea mea împotriva dumitale.

În ceea ce priveşte răzbunarea mea împotriva ei, veţi avea grijă de ea, sper eu.

Prin urmare, trebuie, domnule şi stăpâne, să închei această confesiune, acest denunţ, această delaţiune, dacă vreţi. Trebuie să vă spun din nou: în cele din urmă am sfârşit prin a tolera că Fanny mă înşela cu dumneata.

Notaţi că eram în dreptul meu strict, în afara convenţiilor sociale. Eu am fost cel care a cucerit-o pe Fanny. A trebuit să o păzesc. Era proprietatea mea. Dumneata n-ai fost decât intrusul.

N-aveaţi decât un drept: acela de a aduce banii ca un fel răscumpărare pentru crimele tale şi numele tău ca plată pentru tăcerea lui Fanny. Cât despre dragostea sa şi dezmierdările sale, nu aveaţi dreptul la asta. Aici o veţi cunoaşte pe Fanny în totalitate.

Dacă nu a trăit cândva în lumea marilor intrigi amoroase, are sufletul unei fete. Atmosfera sa este infidelitatea. Îşi dă osteneala să aibă un amant timp de trei luni, cu toate că simte nevoia să-l facă să sufere.

Veţi găsi alăturată o notă în care vă dau numele amanţilor pe care i-a avut de când este soţia dumitale, cu dovezi în sprijin.

Astăzi, unul, mâine altul: iată sistemul lui Fanny.

Acum trei zile, domnule şi stăpâne, am avut o scenă cu Fanny, după ce, mai înainte, îmi jurase că din acel moment nu ne va mai trăda, nici pe dumneata, nici pe mine.

Acum, în această seară, trădarea s-a repetat.

Fanny, cu siguranţă, mi-a anunţat dorinţa de a face cum o taie capul…

Notaţi, domnule şi stăpâne, că la momentul când vă scriu aţi dispărut de la hotel de două zile.

Eu voiam să începem să facem căutările. Fanny m-a împiedicat: aceste zile de absenţă a dumitale sunt zilele ei de libertate!

Pentru mine, acestea vor fi zile de teribilă tortură.

Şi nu mă pot linişti decât la gândul teribilei răzbunări pe care o exercit. Pentru că mă veţi răzbuna răzbunându-vă, sunt sigur de asta!

Asta e tot, domnule şi stăpâne.

Nu mai am nimic de spus.

Voi păstra această scrisoare timp de trei luni, dacă nu reapăreţi.

În trei luni, dacă nu aţi reapărut, o voi ucide pe Fanny eu însumi.

Dacă vă întoarceţi, dimpotrivă, vă voi da această scrisoare şi apoi voi dispărea.

Va fi inutil, domnule şi stăpâne, să mă căutaţi. Pentru că intenţionez să mă omor imediat după ce aţi ucis-o pe nenorocita căreia îi datorez nenorocirea mea.

Îmi doresc, sper, că vă veţi întoarce.

Căci nu ştiu dacă aş avea puterea să o ucid: o privire a ei mă paralizează.

Cât despre dumneata, sunt liniştit: nu vei ezita.

Adio, domnule şi stăpâne. Nu am nevoie, ştiu, să vă jur că am scris adevărul.

Ultimul meu gând pentru dumneata este un gând de blestem.

Poate că veţi suferi în ultimele ore ale vieţii voastre ceea ce am suferit din ziua în care nenorocirea v-a pus pe calea mea.

Secretarul dumitale… servitorul dumitale:

Jacques Maing."

Capitolul XII – ÎN CĂSUŢA MISTERIOASĂ

Pierre Latour şi George se întorceau la rulota Giovannei de pe drumul de Seclin – George, fericit pentru că reuşise să împiedice sinuciderea prietenului său, hotărându-se să-l smulgă din gândurile sale de moarte – Pierre Latour, foarte calm în aparenţă.

„Când va vedea fericirea pe care i-o datorăm, Zita şi cu mine, îşi spuse George, când va avea să trăiască într-o atmosferă liniştită, când va fi redat artei sale, el va trebui să-şi recâştige gustul pentru viaţă."

Şi pentru a începe imediat această operă de vindecare pe care voia

să o întreprindă:

— Spune-mi, dragă prietene, zise el, luându-l de braţ pe Pierre, după ce mă voi căsători cu Zita, cred că vei veni pentru a rămâne cu noi. Vom avea nevoie atât de mult să ne sfătuieşti şi să ne călăuzeşti…

Pierre zâmbi trist:

— Uiţi că am fost de acord… că v-am acordat o lună din viaţa mea; după care, va fi sfârşitul, George.

— Deci, spuse tânărul, ai împinge egoismul tău până la a te ucide şi a mă abandona?… Ce-o să devin eu fără tine? Acum că m-ai făcut să înţeleg tot ce-mi lipseşte, aşadar cine mă mai învăţa tainele artei noastre? Nu vei fi fericit să ai un elev bun lângă tine, capabil să te înţeleagă?

— Dragă copile! suspină pictorul, recunosc, într-adevăr, că, dacă ceva mă poate readuce la viaţă, aceasta ar fi plăcerea şi gloria de a forma un pictor aşa cum vei tu într-o zi… dar pentru mine arta în sine nu mai are multe atracţii…

— Şi Zita, Zita, care te iubeşte, vrei să aduci acel doliu în viaţa ei?

Pierre tremura, iar George simţi că era mişcat în adâncul inimii sale.

„Bine! îşi spuse cu voioşie, eu ţin coarda sensibilă. Zita va triumfa peste moarte!…”

Vorbind despre aceste lucruri, se apropiau de rulotă.

— Uită-te! spuse George, observând-o de la distanţă, ce se întâmplă?… Toţi oamenii noştri sunt afară… Gesticulează… Ah! Iată pe Giovanna care ne face semne… Dar nu o văd pe Zita…

— Să ne grăbim! spuse Pierre Latour.

— Zita! Zita! striga George, pălind.

Se năpustiră înainte în pas alergător.

Giovanna alerga spre ei. În câteva momente se întâlniră cu ea.

— Zita? întrebă George, gâfâind.

— A dispărut! răspunse Giovanna. Ah! drace… am spus asta prea brusc, eu… am uitat că el o iubeşte, acest băiat…

Într-adevăr, la cuvântul „dispărut”, George devenise livid.

Începu să tremure; privirea sa, ca şi cum ar fi fost încărcată de o rugăminte, se deplasa de la Pierre la Giovanna.

Şi dintr-odată se prăbuşi.

Pierre îl prinse, îl duse cu sine la rulotă, unde îngrijirea sa energică nu întârzie să-l reînvie pe nefericitul tânăr.

Apoi, lacrimi porniră să curgă în valuri grăbite din ochii săi.

Astfel că cei doi uriaşi s-au simţit ei înşişi tulburaţi, iar cele două balerine au uitat gelozia asurzitoare pe care o aveau împotriva Zitei.

— Ah! prietene, plângea în hohote George, apucând mâna lui Pierre, acum înţeleg sinuciderea!

— În cazul meu, da! spuse Pierre Latour cu răceală. Căci nu există niciun remediu împotriva morţii. Dar în cazul tău, e altceva... Zita a dispărut, dar nu este moartă. Trebuie să acţionăm pentru a o regăsi...

Aceste cuvinte, pronunţate cu fermitate, îi readuseră sărmanului băiat toată energia.

— Regăsirea? Da, spuse el, ridicându-se, o voi regăsi, chiar dacă va trebui să răscolesc lumea.

— Trebuie să aflăm împrejurările, când şi cum s-au întâmplat lucrurile, continuă Pierre Latour.

— În această noapte, spuse Giovanna. În seara asta. Iată ce s-a întâmplat: Noi eram culcaţi. Numai Zita nu se culcase. Mult timp am văzut-o venind şi plecând. Din când în când cobora la drum... Mi-am dat seama că vă aştepta.

— Zita! draga mea Zita! murmură George.

— În cele din urmă, reluă Giovanna, am sfârşit prin a adormi. Nu ştiu cât timp am dormit. Dar atunci când m-am trezit dintr-odată, ca urmare a nu ştiu cărei preocupări, am remarcat imediat că Zita nu era acolo. Am aşteptat, presupunând că e pe drum. În cele din urmă, văzând că nu se întoarce, m-am ridicat, m-am îmbrăcat, m-am dat jos din rulotă şi am strigat-o pe nume... niciun răspuns... Asta e tot ce ştiu...

— Şi n-ai remarcat nimic în seara asta?

— Nimic! Absolut nimic. Nici cel mai mic indiciu.

— Şi ieri? întrebă Pierre Latour.

— Nimic altceva: noi v-am aşteptat, asta-i tot... Ah! strigă dintr-odată Giovanna.

— Ei, ce e? întrebă Pierre Latour.

— Alaltăieri... unul dintre compatrioţii noştri... un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu barbă neagră, mare, un pic încărunţită... ochi negri sub sprâncenele stufoase...

Pierre Latour tresări.

Dintr-odată imaginea lui Torquato îi apăru în minte.

— Ei bine! zise el... ce e cu omul ăsta?

— S-a prefăcut că mergea în Belgia. Mi-a vorbit despre Zita. Mi-a vorbit despre o femeie cu care a trăit Zita şi de la care am luat-o pe

sărmana micuţă. Această femeie era numită Torquata.

— El e! spuse Pierre Latour cu voce tare.

— Cine… el?

Pierre Latour privi în jur cu ochii rătăciţi.

El! acesta era fostul său coleg de închisoare!… Această amintire a lui Torquato, aşadar revenită brusc în mintea sa, îl duse cu violenţă înapoi, în întunecaţii ani de tortură, la viaţa de infern pe care a petrecut-o acolo.

Şi totuşi, nu asta era ceea ce-i înjunghia inima.

Acolo a suferit, da, dar avea speranţă! Se gândea la Hélène, iar această amintire, ea singură, era suficientă pentru a-l face să poată răbda torturile fizice şi morale.

Şi asta era ceea ce regreta nefericitul om!

Numele lui Torquato l-a readus în închisoare, iar perioada închisorii fusese pentru el o perioadă în care spera!

— Te implor, strigă George, tremurând, dacă ştii ceva!…

Aceste cuvinte îl treziră din visare şi-l aduseră pe Pierre cu picioarele pe pământ.

— Ei bine! da, spuse el, ştiu… sau mai degrabă, am suspiciuni care sunt aproape certitudini. Speră, prietene! Daca ceea ce cred este adevărat, o vom găsi pe Zita destul de curând… Speră!…

— Ar fi trebuit să începem prin a face o reclamaţie la poliţia din Lille, spuse Giovanna.

— Poliţia!… bombăni încet Pierre Latour.

Şi, printr-un salt brusc al imaginaţiei sale, se văzu în faţa unui comisar, dându-şi declaraţia.

Comisarul îi punea întrebări.

El răspundea cu dificultate.

Atunci, omul de la poliţie îl presa, împingând interogatoriul său, terminând prin a recunoaşte că este un evadat… Îl aresta… Lungul calvar reîncepea… se întorcea acolo…

Iar Giovanna îl auzi murmurând:

— Cine ştie dacă nu ar fi o soluţie? Mai bine să mor altundeva…

— Ce soluţie? întrebă ea.

— Nimic! spuse Pierre, tresărind.

Şi îşi recuperă întregul său sânge rece:

— Nu cred, spuse el, că ar trebui să informăm poliţia. În primul rând, poliţia este înceată şi neputincioasă atunci când e vorba de salvarea cuiva. Apoi, nu trebuie să-l punem în gardă pe bărbatul acela… dacă el este cel care cred… şi toate probabilităţile sunt că el

este acela! Vino, George... vom merge înapoi la Lille chiar în acest moment şi acolo ne vom putea orienta.

Cei doi prieteni plecară de îndată, în timp ce Giovanna îşi zise:

„În mod sigur, există ceva în viaţa acestui om!"

. . . . . .

Conducem acum cititorul în fosta casă de vânătoare a marchizului de Champlieu, devenită refugiu pentru doctorul Montigny şi pentru Hélène, cu buna bătrână Gertrude ca confidentă unică şi însoţitoare a acestei existenţe aproape izolată.

Din cele câteva cuvinte care au fost scăpate de Hélène de Champlieu, s-a înţeles, fără îndoială, că ei i-a revenit raţiunea.

Da, Hélène şi-a recuperat memoria.

Poate să gândească... Nu mai este un corp fără suflet.

Dar, odată cu raţiunea, o dublă durere a intrat în această minte.

În primul rând, gândul la fiica sa, Marie-Rose.

Apoi amintirea lui Pierre Latour.

Despre nefericitul pictor, Hélène cunoaşte realitatea oribilă: Pierre a fost arestat ca un hoţ, condamnat, trimis la închisoare unde, poate că a murit...

Mort pentru ea! Mort pentru a o salva!...

Şi ce moarte mârşavă, între toţi!

Iată gândul teribil care o copleşea pe Hélène de trei luni, după ce doctorul Montigny a îngrijit-o cu curaj, ştiinţă şi devotament, făcând să reînvie în ea, amintirile, gândurile şi raţiunea, în sfârşit.

Dar, oricât de tristă ar fi această certitudine, cel puţin, este o certitudine.

Şi ea îşi spune că în această îngrozitoare situaţie, va exista un termen. De îndată ce doctorul o va crede suficient de puternică pentru a îndura chinul testelor, imediat ce el îi va permite, va reveni la viaţă, va reapărea ca o fantomă acuzatoare, îl va târî pe hidosul Lemercier în faţa justiţiei, va demonstra nevinovăţia lui Pierre Latour şi îl va smulge din iadul său...

Dar pentru fiica ei? Pentru Marie-Rose, ce va putea face?

Aici erau mai multe incertitudini... Chiar mai multe supoziţii plauzibile... Era imposibil de ştiut ce i-a făcut Lemercier şi ce s-a întâmplat cu ea!...

Aceasta era dubla durere care strângea inima lui Hélène, în momentul în care o regăsim în dimineaţa când ea credea că l-a recunoscut pe Pierre Latour.

Se poate imagina, aşadar, cu câtă sinceră îngrijorare de prieten şi cu câtă curiozitate entuziastă de savant, şi-a studiat bolnava, doctorul Montigny, în acea zi.

Am văzut, aşadar, că el s-a grăbit s-o adoarmă pe Hélène administrându-i o poţiune-somnifer şi că, atunci când ea s-a trezit, se prefăcea a crede el însuşi, de asemenea, în reîntoarcerea lui Pierre Latour.

— Dacă s-a întors, adăugă el, este inutil să-l căutăm: el însuşi va reveni pentru a da târcoale pe aici.

Dar Hélène insistase într-atât, dăduse detalii atât de precise, răspunsese cu o asemenea luciditate la interogatoriul foarte lung şi foarte atent al doctorului, că el însuşi, după ce crezuse în oarece halucinaţii de temut, a trebuit să constate – spre marea sa bucurie, de altfel – că Hélène era în deplină posesie a raţiunii sale.

Ea văzuse pe cineva: acest lucru era incontestabil.

Dar ce fel de viziune avusese ea acolo ca acest cineva să fi fost Pierre Latour?

Dacă ar fi fost el, n-ar fi văzut-o şi el pe Hélène, aşa cum l-a văzut ea pe el?

Şi atunci, pentru ce nu a intrat?

Această situaţie – *acum că Hélène nu mai era nebună* – apărea în mintea doctorului Montigny ca o încurcătură foarte complicată.

Într-adevăr, Hélène de Champlieu era considerată moartă.

Lemercier s-a căsătorit cu contesa Fanny.

Hélène nu ştia că bărbatul al cărui nume îl purta era căsătorit.

Lemercier, fără să ştie, era bigam.

În concluzie, în ochii legii şi chiar ai moralităţii vremii, Montigny avusese o atitudine extrem de impertinentă, prin faptul că nu declarase că Hélène era doar adormită, când toată lumea credea că a murit!

Şi ce ar zice ea, ea însăşi, când ar afla că, din punct de vedere legal, ea nu mai există, că nu mai are o personalitate, că nu poate să pretindă nici averea, nici pe fiica ei?

Deoarece se prezentau noi circumstanţe, deoarece Hélène părea puternică şi capabilă să reziste şocurilor puternice, doctorul hotărî să aibă cu ea o explicaţie completă şi definitivă.

Când veni seara, după cină, doctorul şi tânăra femeie au intrat în salon şi s-au aşezat la gura focului.

— Haide, spuse Montigny, examinând-o cu atenţie pe Hélène, promite-mi mai întâi să nu te sperii prea mult, să reacţionezi cu forţă

împotriva slăbiciunilor morale şi, mai presus de toate, să mă avertizezi dacă, în timpul conversaţiei noastre, te vei simţi dominată de nervi…

— Doctore, spuse Hélène, am avut în dimineaţa asta un şoc teribil… şi, după cum vezi, sunt foarte calmă. Vorbeşte, deci, fără frică. Căci eu însămi nu mai pot suporta incertitudinea în care m-ai lăsat după ce m-am vindecat, mai cu seamă în ceea ce o priveşte pe fiica mea…

— Totul va veni la timp. Răbdare, draga mea Hélène. Prin urmare, voi compensa cu câteva cuvinte lacunele care ar putea exista în mintea ta. Şi, mai întâi, ştii tu cât timp ai fost bolnavă?

— Nebună, vrei să spui. Nu-ţi fie frică să mă lămureşti, prietene. M-ai vindecat. Simt că am o minte raţională… Pentru a răspunde la întrebarea ta, cred că pot să estimez la şapte sau opt ani perioada tristă a nebuniei mele.

— Cum ai putut să judeci acest interval de timp? o întrebă doctorul surprins.

— Prin două fenomene foarte simple, prietene: am păstrat în minte imaginile exacte a ceea ce eram eu şi ceea ce erai tu în trecut. Am văzut schimbările care au avut loc pe faţa mea şi pe a ta… şi nu cred că mă înşel spunând că a durat aproximativ opt ani pentru a se produce aceste schimbări.

— Corect! foarte corect! strigă doctorul, încântat de forţa acestui raţionament, care îi dovedea tăria pacientei sale. Într-adevăr, copila mea, nu te-ai înşelat cu mult, deoarece această perioadă numără unsprezece ani în loc de opt.

— Unsprezece ani!… murmură Hélène.

— Asta nu face decât o diferenţă de trei ani faţă de calculul tău, spuse Montigny.

— Unsprezece ani! răspunse Hélène. Unsprezece ani din viaţa mea s-au pierdut! Cei mai frumoşi…

— Of! eşti încă tânără, poţi să-ţi refaci o viaţă fericită care va echilibra restul.

Hélène scutură din cap.

— Fericirea, spuse ea, mai este ea încă posibilă pentru mine? Căsătorită, legată de acel om pe care îl urăsc, care mă înspăimântă, care s-a prefăcut că m-a uitat atât timp cât am fost eram bolnavă pentru că aş fi fost o jena pentru el, dar care, ştiindu-mă vindecată, mă va lua, mă va duce cu el… doar pentru a putea să-mi folosească averea!

— Aici te opresc, copila mea. Nu mai ai de ce să te temi de domnul Lemercier.

— Cum aşa? Este posibil asta?

— Da.

— A murit?

Doctorul rămase fără cuvinte. Ceea ce era ciudat în situaţia Hélènei îi reveni în minte.

Pe scurt, iată că trebuia să răspundă:

— Lemercier este viu, dar tu... se crede că eşti moartă!

Acum nu risca el să-i mai zdruncine încă o dată creierul care avea să primească asemenea teribile şocuri?

— Ascultă-mă, spuse el, ascultă-mă cu atenţie! Ştii circumstanţele în care te-ai îmbolnăvit?

— Vai! exclamă Hélène, neputându-şi reţine lacrimile; un pic din amintirile mele, care traversează, ca să spunem aşa, acest zid de unsprezece ani de inconştienţă, şi mai mult decât toate, ceea ce mi-ai spus puţin câte puţin în ultimele de trei luni, iată ce ştiu; a fost dispariţia inexplicabilă, a sărmanei mele Marie-Rose, ceea ce mi-a dat prima lovitură. Revenind la o sănătate aparentă la sfârşitul unei perioade de timp, mi-am pierdut complet cunoştinţa despre lucruri îi ziua în care nefericitul Pierre Latour a fost condamnat. În acea zi, bunul meu doctor, te-ai angajat să mă vindeci şi m-ai adus aici... Asta ştiu.

— Toate acestea sunt exacte, spuse Montigny. Dar este un eveniment pe care nu-l cunoşti şi este timpul să-l afli. Adună-ţi curajul pentru a asculta cu sânge rece...

— Fiica mea! se bâlbâi Hélène. Vrei să vorbeşti cu mine despre fiica mea! Vreo nenorocire teribilă?...

— Nu, nu! Te asigur! Nicio nenorocire nu a lovit-o pe Marie-Rose, cu excepţia faptului că ţi-a fost răpită. Nu, evenimentul ciudat despre care vreau să-ţi vorbesc, te priveşte numai pe tine...

— În acest caz, doctore, vorbeşte cu îndrăzneală. Căci, după tot ceea ce mi s-a întâmplat, nu mă mai pot teme pentru mine.

— Iată aşadar cazul: în ziua în care soţul tău te-a adus înapoi de la Douai la Lille, în timpul călătoriei, ţi-ai pierdut cunoştinţa în tren.

— Da, prietene... şi din acel moment se opresc amintirile mele confuze...

— Ai leşinat, Hélène, dar într-un mod special.

— Vrei să spui că eram... nebună?

— Nu... Erai cu adevărat lipsită de orice simţământ... erai ca şi

când ai fi fost moartă…

Doctorul studie efectul acestor ultime cuvinte. Dar ele nu ajunseră la Hélène decât ca o comparaţie.

— Voi merge mai departe, continuă Montigny. Domnul de Lemercier putea să creadă că erai moartă!

— Of! că eram moartă, în sfârşit!

— Păreai atât de bine că erai moartă, copila mea, că atunci când te-au readus la Lille, după ce ai fost adusă acasă, domnul de Lemercier a continuat să creadă că eşti moartă cu adevărat. Numit să-ţi fiu alături, eu însumi m-am înşelat la început. Hélène, aveai toată aparenţa morţii… şi totuşi trăiai…

De data aceasta, Hélène simţi teama că va afla un lucru teribil. Un fel de groază îi măriră ochii şi buzele îi deveniră palide.

— Calmează-te, spuse Montigny, şi îţi spun că tot pericolul a trecut, de vreme ce iată-te aici, vie şi foarte vie, îţi jur. Pentru că acum eşti la fel de puternică şi sănătoasă ca în zilele când te plimbai, tânără fată, în pădurea pe care o vezi de la fereastra ta de acolo… Hélène, păreai atât de mult că eşti moartă, încât un gând mi-a venit, mie care ghicisem lucruri înfricoşătoare. Dintre aceste lucruri îţi voi spune doar unul: dacă Lemercier nu te-ar fi crezut moartă, te-ar fi ucis.

— Şi eu port numele acestui om! murmură Hélène. Şi poate să vină şi să mă ia înapoi!

— Acest lucru este imposibil, ţi-am mai spus, dar când am avut convingerea că Lemercier avea gândul la crimă, când am fost convins că dacă te readuc la viaţă, mai devreme sau mai târziu, ţi-ar da otravă… am hotărât să nu te trezesc…

Hélène scoase un strigăt de groază.

Montigny, pentru a cruţa nervii pacientei, omise scena din amfiteatru şi spuse doar esenţialul.

— Iată lucrul teribil pe care am vrut să ţi-l spun, continuă el. Ai fost în catalepsie. Toată lumea credea că eşti moartă. Şi au făcut cu tine ceea ce se face cu un mort…

— Doctore! Doctore!…

— A trebuit să-mi fac curaj să merg până la sfârşitul ideii mele… să-i las să te ducă la cimitirul Wahagnies şi apoi să te scot din mormânt. Iată, Hélène!… Gertrude mi-a păstrat secretul: în ochii întregii lumi, eşti moartă. Numele tău este scris pe o placă în cimitir.

Doctorul se aştepta la o criză de spaimă şi era pregătit să lupte cu toată puterea.

Dar poate că Hélène de mult timp depăşise limitele fricii ei. Poate că boala diminuase în ea concepţia de groază.

Ea deveni palidă şi se cutremură. Dar criza de care se temea doctorul nu avu loc.

Îşi întinse mâinile spre Montigny, fericită de rezultatul acestei experienţe.

— Îţi datorez de două ori viaţa mea, prietene, spuse ea cu o emoţie teribilă.

— Să nu vorbim despre asta. Dar spune-mi, copilă, vezi tu bine toate consecinţele situaţiei pe care tocmai ţi-am dezvăluit-o? Înţelegi bine tot ce este anormal şi excepţional în această situaţie?

— Cu siguranţă! spuse Hélène. Primul rezultat este că nu mai exist pentru acest om... că eu nu mai sunt soţia lui... că el nu mai este soţul meu... şi prin asta, vezi tu, doctore, înseamnă că o asemenea eliberare nu este prea scump plătită prin aceea că am pierdut unsprezece ani din viaţa mea...

— Această eliberare, Hélène, o mai plăteşti încă şi într-un alt mod.

— Care ar fi acela?

— Ai fost bogată, acum eşti săracă, deoarece contractul tău de căsătorie era în favoarea ultimului supravieţuitor şi asta, în mod legal. Lemercier ţi-a supravieţuit. Vezi, deci, că îmi datorezi sărăcia.

— Îţi datorez viaţa mea, prietene, asta-i tot. În ceea ce priveşte averea mea, n-o regret. De bunăvoie, îţi jur, aş consimţi să trăiesc retrasă în acest colţ, unde sunt tot atât de fericită pe cât aş putea fi după aceea.

— Şi care sărăcie, în orice caz, nu te va atinge niciodată, zise doctorul, cu o voce emoţionată, pentru că am aranjat testamentul meu, astfel că la moartea mea, puţinul pe care îl am îţi va reveni ţie fără a fi obligată să-ţi dezvălui adevărata identitate. Cu toate acestea, să nu crezi că Lemercier va putea păstra toată averea.

— Ah! doctore, i-o las lui, pentru ca să mă ignore.

— Şi fiica ta?

— Marie-Rose? Este adevărat!... Sărmana copilă... ea va fi dezmoştenită?

— Asta nu se poate, oricât de viclean este Lemercier. Va trebui foarte bine ca în ziua căsătoriei sau la majoratul lui Marie-Rose, tatăl său să-i redea drepturile! Crede-mă. O vom găsi. Am un mijloc...

Hélène scoase un strigăt de bucurie, iar mâinile sale tremurânde prinseră mâinile doctorului.

— Mai am un lucru pe care l-am amânat, reluă acesta, pentru a ţi-

l dezvălui ca ultimul fapt, căci nu te-ar interesa prea mult, dar este bine să ştii: Lemercier s-a recăsătorit.

Hélène făcu un gest de indiferenţă.

— Recăsătorit, continuă doctorul, cu o fată ciudată care se numeşte contesa Fanny.

De data aceasta Hélène tresări violent. Îndepărtate amintiri se limpezeau în memoria sa.

— Fanny! repetă ea încet.

— Da. Şi ce mi-ai spus, Hélène, când am vorbit pentru prima dată despre Marie-Rose? Mi-ai spus că în seara dispariţiei copilei, această fată a fost acasă la tine, că ţi-a spus lucruri ciudate, că a comparat-o pe Marie-Rose cu o micuţă Mignon şi că a vorbit despre trupe de nomazi oprite pe drumul de Seclin.

— Da, da, ţi-am spus toate astea. Văd că mă crezi! Ticăloasa!…

— Ghiceşti, nu-i aşa? Această fată avea stabilit încă de pe atunci întregul plan: să vă facă, pe Marie-Rose şi pe tine însuţi, să dispăreţi, apoi să se căsătorească cu Lemercier, care devenea bogat prin moartea ta.

— Oh! infama! infama! să atace pe sărmana micuţă nevinovată!…

— Pentru mine, asta este clar: această femeie poate să ne spună ce s-a întâmplat cu Marie-Rose. Ai încredere în mine, am să am grijă s-o interoghez, să-i smulg secretul… Ştiu modalitatea s-o fac să vorbească… mâine, voi merge să o văd.

— Doctore, dragul meu! exclamă Hélène, puternic emoţionată. Prin urmare, îţi spun că-ţi datorez totul!

— Inclusiv sărăcia! spuse cu veselie Montigny. Cât despre Pierre Latour, dacă i-aş fi ştiut povestea aşa cum mi-ai relatat-o, cu mult timp în urmă l-aş fi obligat pe Lemercier să-l scoată din închisoare.

— Este posibil asta, doctore?

— O revizuire de proces este întotdeauna posibilă. Ameninţat cu dezvăluiri scandaloase, Lemercier nu ar fi ezitat să facă demersurile necesare. În sfârşit, pentru că a fost întârziată, ora dreptăţii nu va suna mai puţin pentru acest nefericit. De asemenea, pentru această chestiune, ai încredere în mine. Domnul Latour va părăsi închisoarea.

— El este ieşit, doctore!

— Viziunea ta de dimineaţă?

— Nu este o viziune! Este o realitate… Sunt sigură!

Hélène vorbea cu o asemenea convingere, că Montigny se trezi zdruncinat.

— Dacă acesta este el, sfârşi el de vorbit, dacă a reuşit să evadeze, să fii sigură că se va întoarce. Căci el te-a văzut şi te-a recunoscut, aşa cum tu l-ai văzut şi l-ai recunoscut…

După aceste cuvinte, doctorul ceru imperios ca fiecare să meargă la culcare în pace.

Şi în acea noapte, casa din Wahagnies, dacă nu adăpostea fericirea, avea totuşi speranţa şi speranţa seamănă foarte mult cu fericirea.

Capitolul XIII – FANNY

A doua zi, doctorul Montigny îşi făcu pregătirile pentru a merge la Lille. Înţelesese că Hélène, în momentul de faţă, nu mai putea să suporte nici măcar o oră întârziere. Şi el avusese toate dificultăţile din lume în a o convinge să nu-l însoţească.

Acest onest om se întreba, cu o frică secretă, ce s-ar întâmpla dacă Lemercier s-ar afla în prezenţa soţiei sale, considerată moartă.

Printr-o încercare temerară şi aproape absurdă, o salvase pe Hélène de la o asasinare sigură. Cel puţin, în sufletul şi conştiinţa lui, credea astfel; dar ce dovezi avea el despre intenţiile criminale ale lui Lemercier? Niciuna… Nicio probă materială, chiar dacă dovezile morale erau din abundenţă.

Apoi, angajându-se să reînvie raţiunea dispărută a tinerei femei, el a fost mai întâi pasionat de starea morbidă doar ca om de ştiinţă; şi după aceea, avea să sfârşească prin a simţi pentru bolnava sa o profundă afecţiune care avea toate simptomele acelor afecţiuni paterne care nu se sperie de nimic.

De aici această renunţare voluntară la viaţa în societate.

Aşadar, în aceşti lungi ani în care el a consimţit să trăiască aproape ascuns ca un răufăcător, nu mai venea la Lille, decât din când în când, limitând orizontul plimbărilor sale la pădurea din Wahagnies.

Acum, că munca sa era încununată de succesul complet, acum că Hélène era atât de bine, dar considerată moartă, că soţul ei putuse încheia o a doua căsătorie, acum că tânăra femeie poseda toate simţurile ei, el întrevedea complicaţii la care nu se gândise niciodată atâta timp cât fusese absorbit de preocuparea captivantă a vindecării bolii cu care se lupta pas cu pas, minut de minut.

Şi pentru început, iată că boala vindecată ştergea pur şi simplu

din viaţa sa anii care se scurseseră.

Această moartă reînvia şi îşi relua existenţa chiar în momentul în care ea fusese aşezată în mormânt.

Cu alte cuvinte, două preocupări, în acelaşi timp cu raţiunea, izbucneau în mintea ei.

O dragoste dublă se contura în inima ei: dragostea pentru fiica sa şi dragostea pentru cel pe care ea îl considerase întotdeauna logodnicul ei.

Această iubită avea nevoie ca omul iubit să fie salvat. Această mamă o cerea cu înverşunare pe fiica ei.

În legătură cu asta, nimic de obiectat... Dar situaţia socială şi juridică acumula o serie de rezerve.

— Ar fi trebuit, gândea doctorul, în timp ce se îmbrăca cu grijă, căci avea obiceiul să se îmbrace în ţăran sau vânător, ar fi trebuit să mă gândesc la toate astea în anii nebuniei ei. Atunci era necesar să fie căutată şi găsită Marie-Rose. Atunci ar fi trebuit să ştiu, şi eu nu ştiam. Deci, să mergem degrabă...

Curând o cabrioletă, închiriată din sat de către bătrâna Gertrude, se opri în faţa porţii. Montigny coborî la parter.

— Dacă aş veni cu tine, zise Hélène, luându-i mâinile, sunt sigură că aş găsi cuvintele necesare pentru a impresiona, a înduioşa aceşti oameni. Prietene, lasă-mă să vin!...

— Opreşte-te! Vreau să-ţi spun doar un lucru: că dacă vei veni, soţul tău te va recunoaşte. Şi ştii ce va face? Spune! Te îndoieşti de ce ar putea face?

— Cum aş putea să ştiu? îngăimă Hélène tremurând.

— Ei bine! el ar merge direct la procurorul Republicii şi mă va denunţa pentru declaraţie falsă... fals în înscrisuri publice sau de ceva asemănător. Spune acum, copila mea, dacă vrei să fiu arestat, pentru că trebuie să răspund pentru falsul pe care l-am făcut prin faptul că te-am declarat parte din paradis, de unde legal nu mai ai dreptul să te întorci, declaraţie care pe de altă parte a dus la a doua căsătorie a lui Lemercier... căsătorie anulată. Cum să trec de asta? Cine va crede, în afară de tine, tu singură, în onestitatea intenţiilor mele? Aminteşte-ţi că te-am izolat unsprezece ani!

— Destul, doctore, destul, am înţeles! Nu sunt decât o mamă care ar vrea să-şi caute micuţa ei fiică.

— Nu uita că nu trebuie să fii văzută, nici chiar în sat...

— Haide, prietene. Te voi asculta din toată inima.

„Bine! gândi doctorul, în timp ce se urca în cabrioleta lui; i-am

spus singurul lucru care ar fi putut-o împiedica să facă o nebunie… căci nu mă temeam când era nebună! Acum, curaj, sânge rece! Oamenii răi sunt, de obicei, idioţi. De ce n-aş putea să triumf în faţa lor?”

Astfel credea demnul savant în timp ce cabrioleta lui se îndrepta spre Lille.

În curând, o încreţitură amară veni să-i brăzdeze fruntea şi un zâmbet trist îi crispă buzele.

„Da, da, îşi spuse lui însuşi, te joci de-a salvatorul, naivule, şi în sinceritatea ta, îţi spui că nu vei avea nicio dificultate în a-i învinge pe perverşi! Te duci, iată, în căutarea fetiţei! Asta nu-ţi aminteşte de nimic? Asta nu te aduce înapoi la vremea în care îţi căutai fiul abandonat în sărăcie?… fiul tău!…”

El plesni din bici şi grăbi trapul calului său, de parcă în viteză spera să scape de gândurile sale.

Dar regretele vin repede şi când o dată îl apucă pe om de grumaz, este în zadar a se zbate şi a se scutura: ele se aşează în crupa calului pe care îl lansează să alerge nebuneşte, se urcă în vele, îl însoţesc pe jos, se aşează la aceeaşi masă cu el însuşi, şi când doreşte să doarmă, se aşează confortabil pe patul lui, pe pieptul său, pe care încearcă să-l înăbuşe.

Aceste gânduri de abandon, gândul la fiul său, îi reveneau doctorului în circumstanţele dificile ale vieţii sale, el căutând în zadar să se ţină la distanţă de ele: dar, ele alergau tot aşa de repede ca şi el, nu mai repede, nu mai încet.

Şi se întâmplă astfel că trecu pe lângă o tabără instalată la marginea drumului: pe o rulotă mare şi frumoasă era scris cu litere albe: *Teatrul Ambulant şi Cosmopolit;* în apropierea rulotei, doi bărbaţi şi două femei păreau să cerceteze drumul spre Lille.

Doctorul Montigny, absorbit de gândurile sale, abia observă spectacolul acestei tabere.

El trecu, deja trecuse, era departe, fără să-şi întoarcă capul spre aceşti străini.

La Lille, Montigny se opri la un han pe care îl cunoscuse cândva, duse în remiză cabrioleta şi dejună cu mare poftă.

Ideile care-l persecutaseră pe drum nu-l mai chinuiau.

Se gândea la Lemercier, la Fanny, la Marie-Rose…

Când crezu că se poate prezenta fără inconveniente, se îndreptă spre strada Regală şi simţi o tainică emoţie când se apropie de hotel, pe care îl cunoştea bine.

Într-o clipă, misterioasele episoade ale bolii lui Hélène se derulară în memoria lui, şi mai ales, teribila noapte, când îl văzuse pe Lemercier aplecat spre el cu un pumnal în mână.

Se cutremură la gândul de a se găsi în faţa acestui om.

Şi când sună, când un slujitor îi spuse că „Domnul se afla în călătorie", el spuse:

— În acest caz, vă rog să-i spuneţi doamnei Lemercier că doctorul Montigny, vechiul doctor al familiei, trecând prin Lille, îi cere o întrevedere.

Fanny îl cunoscuse pe vremuri pe doctor, aşa cum îl cunoştea toată lumea din Lille.

Vizita lui neaşteptată o surprinse, fără ca totuşi să-i ofere cea mai mică îngrijorare: ea porunci ca Montigny să fie invitat în salon şi, după ce şi-a verificat toaleta dintr-o privire într-o oglindă mare, se duse ea însăşi.

Fanny îl văzu pe Montigny în picioare lângă şemineu, cu pălăria în mână şi se duse spre el cu mâna întinsă:

— Ei, da! exclamă ea cu veselie, nu voiam să cred, dar eşti cu adevărat dumneata! Neschimbat... sau mai deloc! Întotdeauna tânăr, vioi, bine dispus şi cu ochii limpezi... Reveniţi la Lille? Vă stabiliţi aici?

Fanny, din obişnuinţă, începea întotdeauna prin a zăpăci oamenii prin intermediul unei sporovăieli nesemnificative.

Doctorul strânse cu vârfurile degetelor sale degetele care i se întindeau şi se aşeză într-un fotoliu, care-i fusese oferit:

— Dumnezeule, nu, doamnă, zise el, nu mă instalez în Lille. Eu doar am trecut prin...

— Şi ne-aţi rezervat una dintre vizitele dumitale. Cât de amabil sunteţi! Domnul de Lemercier va fi dezolat...

— Pot să ştiu dacă se va întoarce în curând?

— Imposibil, dragă doctore! Domnul de Lemercier se poate întoarce într-o oră sau într-o lună: călătoria pe care o face este una dintre acelea la care sfârşitul nu poate fi prevăzut... câteva zile, probabil.

Doctorul păru să ezite un moment.

Şi acum, că îl examină mai bine, Fanny descoperi la el un aer reţinut, care-i provocă un început de nelinişte.

Această femeie îi suspecta pe toţi şi suspecta totul în lume.

Ea trăia cu bănuiala că cineva ar putea-o descoperi şi că i-ar putea investiga trecutul vieţii sale...

Această idee o lovise brusc.

— Dar dumneata, doctore, spuse ea, fixându-l cu o privire de o atât de sinistră strălucire încât părea că aruncă licăriri sălbatice, ai călătorit mult, fără îndoială, ai locuit, poate, la Paris?

— Nu, doamnă, nu, răspunse Montigny, preocupat de modul cum ar putea începe atacul.

— Dragul meu prieten! spuse Fanny, liniştită. Sunteţi totuşi foarte amabil cu noi, pentru că ne-aţi pus pe lista de persoane pe care doriţi să le vedeţi în Lille.

— Cum, doamnă, spuse doctorul, profitând de ocazie, dar nu am nicio listă.

— Este un fel de a vorbi…

— Lăsaţi-mă să termin: domnul Lemercier şi dumneata sunteţi singurele persoane pe care vreau să le văd.

— Ah! acest lucru este foarte frumos!

— Acest hotel este singura casă la care trebuie să intru în timpul şederii mele la Lille şi adaug: am venit, doamnă, special pentru a vă vedea pe dumneata şi pe domnul Lemercier.

Din tonul, din atitudinea lui Montigny, din imperceptibilul tremur al vocii care prevestea cuvinte grave, Fanny simţi crescând vaga nelinişte pe care o simţise venind cu câteva clipe mai înainte.

— Şi din moment ce domnul Lemercier nu este aici, continuă Montigny, atunci voi avea onoarea de a-ţi explica dumitale motivul vizitei mele.

— Vă ascult, spuse Fanny, care dintr-odată, în atitudinea şi accentul său, se înarmă cu o ostilitate agresivă.

Era sigură acum! Acest Montigny venea să-i provoace cel puţin o neplăcere gravă.

— Chestiunea pe care vreau s-o discut cu dumneata şi pentru care am venit special la Lille, răspunse doctorul, este în acelaşi timp foarte simplă şi foarte gravă. Pentru a mă explica în mod corespunzător, îmi veţi permite să mă întorc la momentul în care doamna de Champlieu era soţia domnului Lemercier.

— Sărmana femeie, zise Fanny, moartă atât de tânără…. Am avut o afecţiune profundă pentru ea.

— Dumneata nu ştii, doamnă, că ea a căzut dintr-odată bolnavă.

— Vreţi să spuneţi că a înnebunit?

— Da. Ea a înnebunit, aşadar, în acea noapte de Crăciun când a sărbătorit a cincea aniversare a fiicei sale.

— Asta înseamnă, întrerupse Fanny, chiar în noaptea în care a fost arestat acel hoţ… un fel de asasin, i-am uitat numele…

— El se numea Pierre Latour, spuse doctorul, cu cel mai mare calm.

Fanny tresări la amintirea bărbatului pe care îl iubise. Dar, scuturându-şi gândurile, ea continuă:

— Se presupune că cel care fost arestat în hotel e cel care a provocat boala. Ce credeţi despre asta? Groaza, emoţia... sau poate un sentiment mai profund... Cine ştie dacă sărmana Hélène nu era interesată mai mult decât trebuie de... acest hoţ...

Fanny, de îndată ce avu convingerea că Montigny venise ca duşman, se hotărî să dea primele lovituri. Doctorul îi vorbea despre Hélène: ea răspundea printr-o insinuare.

Şi această insinuare, se pregătea să o lămurească, când aceste cuvinte pronunţate de Montigny îi dădură o lovitură teribilă:

— Ştiu, doamnă, ce vreţi să spuneţi. Dar, de asemenea, ştiu, şi ştiţi la fel de bine ca şi mine, că Pierre Latour nu era hoţ, cu atât mai puţin un asasin, cu atât mai puţin amantul lui Hélène.

Fanny se aplecă înainte. Ochii ei păreau că vor să scormonească în sufletul doctorului.

— De ce-mi vorbiţi despre asta, *mie?* întrebă ea răguşit.

— Aş fi preferat să vorbesc cu domnul Lemercier. Îţi răspund numai la cuvintele prin care ai încercat să insinuezi că Hélène era vinovată.

— Oh! oh! spuse Fanny, îndreptându-se, ştiţi, dragul meu domn, că îmi vorbiţi pe un ton de singular?

— Veţi fi destul de bună sau destul de inteligentă pentru a-mi ierta greşelile de limbă, atunci când este necesar. Dar, am venit să vorbesc cu domnul Lemercier şi cu dumneata, pentru că trebuie să vorbesc. Deci, doamnă, dacă binevoiţi, vom da jos masca, dumneata pe aceea de a simula o bunătate prefăcută, eu o politeţe care nu face decât să ne încurce.

Fanny încercă să râdă. Dar se simţi de data aceasta în prezenţa unei forţe pe care ea nu o putea aprecia, puterea unei conştiinţe de neatins.

— Doctore, zise ea dintr-odată, văd că aţi venit să faceţi o mică anchetă.

— Acesta este exact cuvântul, doamnă.

— Şi dacă nu-mi face plăcere să vă răspund, dragul meu doctor? Dacă îmi place, dimpotrivă, să sun un valet şi să-i spun să vă arunce pe poartă ca pe un neobrăzat sau ca pe un nebun?

În acelaşi timp, Fanny întinse mâna spre un clopoţel.

Dar acest gest, nu-l termină… Braţul îi rămăsese parcă înţepenit…

De fapt, înainte ca ea să aibă timp să sune clopoţelul, Montigny spuse:

— Preferaţi ca ancheta să fie condusă de un judecător de instrucţie? Vorbiţi, doamnă, şi mă duc la procurorul Republicii.

Faţa lui Fanny se crispă. Ura ţâşni din ochii ei dilataţi.

„Dacă nu zdrobesc această viperă, se gândi doctorul, sunt un om mort!”

— Aveţi un mod ciudat de a vorbi cu o sărmană femeie, spuse Fanny cu o voce plângăcioasă.

— Pentru că mă forţaţi. Să vedem, sunteţi de acord cu ancheta? Chiar dacă va fi adusă în faţa justiţiei?

— Vorbiţi! spuse femeia, scrâşnindu-şi dinţii, în timp ce unghiile ei ascuţite se înfigeau în palmele mâinilor.

— Atunci vorbesc, spuse Montigny, în continuare calm. Vă întrebam dacă vă amintiţi în ce circumstanţe a înnebunit doamna de Champlieu…

— Şi v-am răspuns, mormăi Fanny, că doamna Lemercier a înnebunit pentru că a fost arestat amantul său, chiar în momentul în care mergea să intre în camera ei… Am informaţia de la prima sursă: soţul înşelat! Dar de ce această întrebare, la urma urmei? Toate astea mă privesc pe mine?

— Poate. Dar trebuie să vă spun că vă înşelaţi, şi de asemenea domnul Lemercier… Hélène de Champlieu a înnebunit, pur şi simplu pentru că fiica ei Marie-Rose a dispărut în acea noapte, de care v-am cerut să vă amintiţi…

— Iată o noutate! rânji Fanny.

În acelaşi timp, un fior de groază îi ridică părul, alunecând rapid de-a lungul şirei spinării.

— Iată, deci, doamnă, ceea ce am venit să-i spun domnului Lemercier, şi nu mă îndoiesc de faptul că veţi fi atât de amabilă să-i repetaţi textual cuvintele mele. Îi dau opt zile pentru a sesiza el însuşi justiţia cerând revizuirea procesului lui Pierre Latour, pe baza dovezilor pe care le va duce el însuşi.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Treceţi la ceea ce aveaţi să-mi spuneţi mie.

— Doar asta: trebuie să ştiţi ce s-a întâmplat cu Marie-Rose şi am venit să-mi spuneţi. Ce vreţi, eu am convingerea personală că aţi luat chiar de atunci măsuri pentru a vă asigura proiectele viitoare, că copilul putea fi un obstacol în calea acestor proiecte… şi că aţi

eliminat acest obstacol.

Fanny răcni în sinea sa.

Ea se zbătea sub presiunea unei nenorociri care cădea peste ea în plină fericire.

Nu trecuse decât o jumătate de oră de când doctorul Montigny se afla în faţa ei. Şi această jumătate de oră a fost suficientă pentru a răsturna planul atât de înţelept combinat, atât de meticulos construit.

Două lucruri în toate acestea îi păreau uimitoare.

Mai întâi, ce interes putea avea acest Montigny în legătură cu fiica lui Hélène? După aceea, pentru ce acest interes a aşteptat atât de mult pentru a se manifesta?

Dublu mister de care ea se izbea.

Ceea ce era sigur, ceea ce nu era un mister, era faptul că Montigny ştia lucruri teribile şi că nimic nu-l împiedica să vorbească. Catastrofa era înfricoşătoare.

Gândindu-se la aceste lucruri, Fanny zâmbea…

Doctorul aştepta, calm în aparenţă, tremurând în realitate de frica de a nu reuşi să descifreze adevărul, de a nimeri alături.

În sfârşit, Fanny reluă conversaţia, una dintre cele mai groaznice din viaţa ei, viaţă care totuşi conţinea câteva tragedii.

— Domnule, spuse ea, vorbiţi cu o sinceritate care apelează la a mea. Aşadar, vă voi spune ceea ce ştiu… În primul rând, în ceea ce priveşte pe domnul Lemercier, va fi dificil pentru mine să-i transmit *ultimatumul* dumitale: nu este aici.

— La întoarcerea sa, îl voi vedea eu, deci nu vă mai face griji.

— Poate că nu se va mai întoarce, spuse rar Fanny.

Doctorul tresări. Era rândul adversarei sale să-i dea o lovitură.

— Domnul Lemercier, continuă ea, a dispărut brusc, fără să ştim ce s-a întâmplat cu el. Adevărul este, domnule, că n-am spus încă nimănui asta şi sper că mă credeţi.

— Vă cred. Continuaţi.

— Este el mort? Nu ştiu nimic!… Şi poate înţelegeţi că nu vreau să întreprind nimic pentru a afla ce s-a întâmplat cu el.

Doctorul rămase buimac, înspăimântat de acest cinism.

Fanny zâmbi.

— Aşadar, încheie, în ceea ce-l priveşte pe domnul Pierre Latour, nu vă pot spune nimic.

— Îl voi găsi pe domnul Lemercier, eu!

— Fie! Vă veţi explica cu el. Eu v-am rămas datoare cu răspunsul

la întrebarea pe care mi-aţi pus-o în legătură cu copilul... Ei, bine! este simplu: nu ştiu nimic!

— Văd, spuse doctorul, că nu ne înţelegem deloc bine. Mai întâi trebuie să vă informez că am făcut călătoria la Cambrai unde Lemercier pretindea că a încredinţat pe fiica sa unei rude. Este nevoie să vă mai spun că domnul Lemercier a minţit? Adevărul este că copilul a dispărut, că ştiţi perfect ce s-a întâmplat cu el şi că nu doriţi să-mi spuneţi. De ce? Pentru că Marie-Rose, care va reapărea, ar avea dreptul la averea mamei sale, o avere pe care aţi urmărit-o, din momentul în care copilul a dispărut. Cred că aţi face mai bine să vorbiţi sincer. Poate că ar fi singurul mijloc de a păstra cel puţin o parte din această avere.

Aceste ultime cuvinte, în mintea doctorului descurajat, constituiau o retragere.

Dar ele o făcură pe Fanny să asculte.

Într-o clipă, ea întrevăzu toate avantajele pe care le putea obţine din această situaţie şi se hotărât să sacrifice o parte pentru a nu pierde totul.

— Asta este un fel de tranzacţie pe care mi-o oferiţi? întrebă ea.

— Da! spuse doctorul, tresărind de bucurie.

— Şi vă obligaţi, ca dacă spun ceea ce ştiu, la protejarea intereselor mele personale?

— Mă angajez, cel puţin, să nu mă adresez justiţiei. Aceasta este singura posibilitate de a vă plăti secretul. În ceea ce priveşte interesele financiare, nu vreau nicidecum să le atacăm.

Fanny tăcu pentru câteva minute, reflectând. Acum era convinsă că doctorul ştia totul.

„L-a întâlnit pe nenorocitul de Torquato, se gândi ea. De asta a venit! Pentru a verifica ce i-a spus acest bandit!”

— Ascultaţi, îi spuse ea, ca şi când ar fi luat o hotărâre, iată ce ştiu... Dar veţi vedea că acest lucru se reduce la o nimica toată. Dacă v-aţi angajat să găsiţi copilul, asta nu vă va ajuta. Dar, în sfârşit, încrezătoare în promisiunea dumitale, îmi voi ţine cuvântul spunându-vă adevărul. Domnul Lemercier, în noaptea în discuţie, a dat copilul unei trupe de ţigani nomazi, al căror şef se numea Torquato. Aceşti ţigani au luat micuţa. Şi de atunci, n-a mai avut niciodată nicio veste despre ei. Iată. Acum, chiar dacă aş fi târâtă la eşafodaj, nu mai pot spune nici un singur cuvânt în plus.

Fanny, vorbind astfel, era evident sinceră.

Doctorul înţelese că îi smulsese tot ceea ce ştia.

Se ridică şi spuse:

— Mă voi întoarce, doamnă. Trebuie să-l văd pe domnul Lemercier. Mă va informa el!

— Nu ştiu dacă el vă va lămuri, spuse Fanny, dar eu mi-am pus inima pe tavă: nu mai pot adăuga un cuvânt la ceea ce am spus.

Montigny se înclină şi făcu o mişcare pentru a se retrage.

Fanny îl reţinu cu un gest şi, calmă, rece, hotărâtă, spuse:

— Înainte de a pleca, o întrebare... Suntem prieteni? Suntem duşmani?

Şi acea lumină sinistră reapăru, mai înspăimântătoare, în ochii ei.

Foarte calm încă, doctorul răspunse:

— Nici prieteni, nici duşmani, doamnă. Am jurat s-o regăsesc pe Marie-Rose. O voi regăsi. Era normal ca cercetarea mea să înceapă cu dumneavoastră. Nu am terminat, pe de altă parte. V-am spus că mă veţi revedea!

Cu aceste cuvinte el părăsi salonul cu un pas ferm şi lent.

Şi totuşi, în acel moment, avea senzaţia intensă că această femeie ar fi sărit la el şi i-ar fi înfipt un cuţit între umeri.

Curând, el se trezi în stradă şi respiră o gură mare de aer rece, de parcă ar fi ieşit dintr-un loc ciumat.

. . . . . .

Fanny, atâta timp cât doctorul se mai afla în salon, se ridicase în picioare, urmărindu-l cu privirea.

Fără nicio îndoială, dacă hotelul nu ar fi fost plin de servitori sau dacă ar fi fost noapte, ar fi încercat o tentativă disperată.

Faţa ei în acel moment era înspăimântătoare.

Timp de doisprezece ani, sau un pic mai puţin, de când venise în Lille, norocul îi fusese fidel.

Cele mai îndrăzneţe lovituri îi reuşiseră.

Ea făcuse să dispară Pierre Latour.

Ea o condamnase pe micuţa Marie-Rose.

Ea o ucisese pe Hélène.

Ea, în sfârşit, îl cucerise pe Lemercier.

În vastul său plan de bătălie, dezvoltat cu o metodă implacabilă, strategia ei fusese strategia succesului. Obstacolele păreau să se netezească în faţa ei. Nimic nu-i tulburase siguranţa. Temerară, cinică, jucându-se cu pericolul, nu făcuse un pas greşit.

Dintr-odată, fără motiv, din adâncuri misterioase sau din vizuina hazardului care conduce lumea, un avertisment, o primă lovitură:

sosirea bruscă şi neaşteptată a lui Torquato şi a lui Jean Lannoy.

Apoi, mereu fără nici un motiv aparent – căci cine poate spune vreodată pentru ce *norocul* începe să te ocolească? – o a doua lovitură... Jacques Maing se revolta.

Este adevărat că ea credea că-l potolise.

Apoi, o a treia lovitură, mai grea: sosirea doctorului Montigny...

Şi acum, când era singură, reflectând profund la aceste lucruri, ea vedea clar că avea în drumul său un obstacol teribil...

Acest obstacol se numea Marie-Rose.

Acest nume graţios, care răspândea miros de primăvară şi tinereţe, răsuna în capul său cu o ameninţătoare sonoritate.

Că micuţa era în viaţă, nu avea nicio îndoială.

Pentru ce? Pentru nimic! Pentru că trebuia să fie aşa! Pentru că simţea că norocul se declarase împotriva ei şi că ea presupunea că norocul, hazardul orb, nebun, imbecil şi pervers, îi jucase această neplăcută întorsătură pentru a salva copilul – cu scopul ca să fie copleşită, ea, într-o bună zi!

Şi că Marie-Rose era pe punctul de a intra în viaţa ei, apărându-i brusc în faţă şi învingând-o doar prin apariţia ei, era sigură, de asemenea!

De ce? Cine îi spunea? Cine îi dovedea asta? Totul şi nimic!

Era sigură că Marie-Rose era acolo undeva, nu foarte departe de ea, foarte aproape... era sigură, asta-i tot.

— Ce ar trebui să fac? se întrebă ea.

Da, ce să facă?... Ah! dacă ar fi putut cunoaşte exact ce se întâmpla în umbră!

Izbucni într-un hohot de râs sonor la gândul că toţi jucătorii începeau să piardă:

— Dacă aş putea să ştiu lovitura pe care mi-o pregăteşte hazardul!

Iscusită în a înţelege toată viclenia hazardului potrivnic, rece şi puternică în calculele sale, Fanny îşi spuse:

— Este timpul să fug... Dacă rămân, sunt pierdută! Inutil să lupt cu forţa destinului: rândul meu de a pierde a sosit. Cel mai bine pentru mine este să mă întorc în timp... şi să fug!... Cum să fug, voi vedea... Unde să fug?...

Unde? Întrebarea a fost repede rezolvată: nu contează unde!... Italia, poate! sau Germania?... Veneţia, Napoli sau din nou Viena?... Viena, unde mari intriganţi jucau, uneori dând lovituri incredibile...

Prin mobilitatea ei de imaginaţie ameţitoare, se şi vedea căsătorită cu un arhiduce.

Da! acesta nici măcar nu va pune întrebări ca să afle de unde a fugit...

Dar ce ar putea lua?

Rapid, ea îşi făcu calculul.

Printr-un fel de preştiinţă divinatorie, în urmă cu şase luni îl convinsese cu greu pe Lemercier să plaseze patru sute de mii de franci în poliţe la purtător. Asta era pricepere.

Aceste poliţe erau în camera lui Lemercier, într-un seif, căruia îi cunoştea cuvântul secret, altfel spus, cifrul. Niciodată Lemercier nu schimba cuvântul secret fără să-i spună.

Asta însemna deocamdată patru sute de mii de franci asiguraţi, de vreme ce putea să încaseze poliţele când voia ea.

Apoi... Erau bijuteriile sale. Ea le estimă la un milion de franci. Cele mai frumoase piese din această avere, râuri de diamante, coliere de valoare, diamante unice, inele, erau de asemenea încuiate în seif. În camera ei erau doar bijuteriile de uz zilnic, în jur de cincizeci de mii de franci.

Bun: asta făcea un milion patru sute de mii de franci.

Ea nu se putea atinge de restul. Restul erau titluri nominative pe care niciodată nu le-ar fi putut negocia, terenurile, fermele şi, în cele din urmă, averea artistică a hotelului, care era imposibil de vândut fără a atrage atenţia.

Aşadar: un milion patru sute de mii de franci, iată tot ce putea avea la dispoziţie pentru fuga ei...

Fanny se găsi săracă şi reflectă cu amărăciune că spera să-l conducă pe Lemercier la mormânt suficient de repede pentru a deveni singura stăpână a celor şase sau şapte milioane. Însă, în cele din urmă, îşi spuse că, prin ceea ce putea duce cu sine, putea foarte bine să-şi refacă viaţa, încercând câteva lovituri riscante.

Din acel moment liniştea reveni în sufletul său.

Hotărâtă să fugă, nu voia să mai aştepte nici o oră, nici măcar un minut.

Ea privi pendula şi în acelaşi timp un şef de sală se opri în uşa salonului, şi spuse:

— Doamna este servită!...

Era ora opt! Fanny petrecuse întreaga după-amiază combinând şi meditând.

Intră în sufragerie, foarte calmă în aparenţă.

„Există un expres pentru Paris la ora zece, se gândi ea; îl voi lua."

După cină, se retrase în camera ei şi se îmbrăcă meticulos.

Nu luase nimic cu sine, de altfel: nimic altceva decât un mic săculeţ în care era pe punctul de a-şi închide bunurile şi bijuteriile ei.

La Paris, îşi va umple cuferele cu ceea ce este necesar şi nu vor trece trei sau patru zile până să ajungă la frontieră.

Odată îmbrăcată călduros şi acoperită cu o mantie mare îmblănită, Fanny îşi puse în săculeţ toate bijuteriile care erau în camera ei. Ea luă micuţa cheie cu care putea să deschidă plăcuţa care ascundea mecanismul seifului.

Apoi se duse în camera lui Lemercier şi intră.

Deschise plăcuţa şi începu să manevreze diferite butoane ale seifului.

Ultimul cuvânt secret pe care Lemercier i-l dăduse era tocmai numele ei: FANNY.

Curând, butoanele erau în poziţia de a permite mecanismului să funcţioneze. Fanny n-avea decât să deschidă folosind aceeaşi micuţă cheie. O introduse în încuietoarea mică şi încercă să o rotească, foarte liniştită, foarte sigură că va deschide seiful: cheia nu se roti!...

Fanny crezu că greşise şi verifică poziţia butoanelor.

Nu! ea nu greşise!

Dacă cheia nu funcţiona, însemna că acel cuvânt secret fusese schimbat!...

Fanny simţi că păleşte...

Cu toate acestea, nu-şi pierdu încă curajul. Credea că Lemercier folosise probabil cuvântul secret anterior. Cu nerăbdare, rearanjă butoanele într-o nouă ordine...

Cheia mică nu funcţionă nici de astă dată!...

Apoi simţi o sudoare rece la rădăcina părului. Pentru o clipă îşi strânse fruntea în ambele mâini ca şi cum i-ar fi fost frică de o criză de nebunie.

Unul câte unul, începu să încerce cuvintele anterioare care fuseseră folosite.

Speranţe zadarnice: seiful rămase închis.

Lemercier luase secretul cu el!

Apoi, Fanny se retrase, căzând pe un fotoliu.

— Oh! nenorocitul! bombăni ea. Sunt pierdută!... Ce să fac?... Am să poruncesc să se spargă seiful! Voi găsi o explicaţie... Ah! mizerabile... dacă vreodată te voi mai vedea...

— Bună seara, draga mea! spuse o voce în acel moment.

Fanny ridică privirea şi-l văzu pe Lemercier stând în uşă...

Era acolo de cinci minute, privind-o încercând mecanismul

seifului…

Capitolul XIV – „AMOUR”

Fanny se ridică în picioare, plină de groază, deschise gura pentru a striga şi căzu înapoi zdrobită…

— Căutai cuvântul secret? întrebă Lemercier, cu o linişte sinistră. Într-adevăr, am omis să ţi-l spun. Dar sper că îmi vei ierta această uitare. Vreau, de altfel, să rezolv imediat. Cuvântul secret este AMOUR. După FANNYY, AMOUR. Ce ar putea fi mai logic şi mai natural? Nu ne iubim? Nu ne adorăm? FANNY… AMOUR… aceste două cuvinte s-au chemat şi trebuia în mod inevitabil să fie unul după altul. Sunt uimit că nu te-ai gândit la asta.

Lemercier se duse repede la seif, aranjă mecanismul pe cele cinci litere ale cuvântului AMOUR, iar seiful se deschise imediat.

— Vezi cât este de simplu? Vai! draga mea, dar ai un aer încremenit? Este o întâmplare că tu chiar mă aşteptai? Este bucuria care te înăbuşeşte?… Dar nu mă înşel?… eşti îmbrăcată ca pentru o călătorie. Săculeţul tău, marea ta haină îmblănită, voal gros, haine sobre… Vei lua trenul?… expresul de Paris?…

— Da, răspunse clar Fanny. Voiam să plec, dar nu mergeam la Paris.

— Şi unde te duceai, fără indiscreţie?

— În Dunkerque.

— Ah! Ah!… Te îmbarci la bordul iahtului?

— Da! răspunse Fanny, cu aceeaşi claritate.

— Bine, bine! mormăi Lemercier. Şi spune-mi… tot fără indiscreţie… încercai să scoţi nişte bani? Apropo de dragoste… bani… aici se ţin… bijuteriile tale, nu?

— Totul! spuse Fanny; bijuteriile, aurul, acţiunile, titlurile, totul, cum spui!

— Cum, chiar aşa?… n-ai fi lăsat nimic?

— Nimic!…

Se lăsă linişte. Lemercier merse să închidă uşa. Uşor, Fanny făcu să-i alunece mâna spre buzunarul în care îşi pusese revolverul. Lemercier se întoarse spre ea. Un minut, cei doi soţi, palizi, se priviră.

. . . . . .

Lemercier, reuşise el să scape de Torquato şi Jean Lannoy? Consimţise el să semneze? Asta nu vom întârzia să aflăm. Deocamdată se întorsese la hotel, atent, speriat, torturat de gelozie şi nestăpânit de bucurie. Ce făcuse Fanny în timpul celor câteva zile de absenţă? Toate ideile lui, toate suspiciunile sale, reveneau dintr-odată. Şi totuşi, la gândul de a o revedea, o emoţie puternică îl cuprindea.

În această stare ajunse la hotel. Prima persoană pe care o întâlnise a fost Jacques Maing, care nu manifestă nicio surpriză că îl revedea.

Lemercier îl întrebă:

— N-aţi fost îngrijoraţi? Nu m-aţi căutat?

— Doamna mi-a interzis asta, spuse Jacques Maing cu răceală.

Răspunsul a fost o lovitură de măciucă pentru Lemercier. El întrevăzu hidoasa realitate.

— Unde este doamna? întrebă el, răguşit şi supărat.

— Cred că e pe cale să plece, răspunse Jacques Maing, cu aceeaşi linişte îngrozitoare.

— Pleacă?!... răcni Lemercier. Unde?...

— Cred că este un expres pentru Paris, peste o oră.

Lemercier nu mai auzi mai mult.

Se grăbi spre camera lui Fanny... Goală... Alergă spre camera lui, deschise uşor uşa şi o văzu pe Fanny.

Cuvintele lui Jacques Maing îi vâjâiau încă în cap. De ce acest om îi vorbise astfel?

Se opri, privind-o cu atenţie pe Fanny, care, înverşunată pe seif, nici nu-l văzuse şi nici nu-l auzise.

Era, deci, foarte adevărat! Fanny se pregătea să plece!

Şi plecând, încerca să ia cât mai mult aur posibil, fără îndoială...

Atunci el avansă, ironic şi rece. Căci, în el, furia se transforma întotdeauna în ameninţări voalate, rareori prin zgomot.

Am văzut cum a răspuns Fanny.

Fanny, femeia cu toate resursele, văzându-se prinsă, într-o expresie banală, dar dreaptă, cu mâna în geantă, juca totul. Cu o fulgerătoare promptitudine de decizie, îşi întocmise planul.

Şi ca întotdeauna la femei, ca la toate fiinţele puternice şi despotice, care se adăpostesc sub o slăbiciune convenţională, acest plan era unul de atac, nu de apărare.

De aceea, Fanny, chiar în clipa în care se văzu descoperită, nu căută deloc posibilitatea să se justifice, ci cum ar putea să-l înfrângă pe Lemercier. Ea găsi soluţia sau credea că a găsit-o.

Răspunsurile ei, absurde în aparenţă, cinice, curajoase, nu erau decât ochiurile plasei pe care urma să o arunce asupra omului.

. . . . . .

— Adică, recunoşti, doamnă? strigă Lemercier, stăpânit de o furie rece.

— Mărturisesc tot ce vrei, spuse Fanny, cu un fel de sensibilitate.

În acelaşi timp, ochii îi erau învăluiţi în lacrimi.

— Recunoşti că pleci?

— Da, da... asta e...

— Că vrei să renunţi la toate?

— Da, da... nu las nimic, nimic... oh! nimic!...

— Schimbarea cuvântului secret trebuie să te fi surprins neplăcut? râse Lemercier.

— Spun că m-a disperat. Of! de mult timp, de foarte mult timp, nu am mai experimentat disperarea ca adineauri... când am văzut că nu pot deschide... şi când a trebuit să repet... şi când ai dispărut din nou.

Fanny îşi puse mâna pe piept ca şi cum s-ar fi sufocat.

— Ei bine, şi dacă dispărusem?... zise Lemercier.

— Ei bine! jur că nu voi încerca să deschid din nou! Ah! nu, am suferit prea mult! O asemenea spaimă mă va ucide! Da, aş muri!

Se ridică, privindu-l pe Lemercier drept în faţă.

— Şi e pentru tine... pentru tine am riscat asta! Ah! nu, ţine, sunt prea proastă! Credeam că te cunosc... am greşit. Nu ştiam că eşti aşa de laş şi de prost ca să faci ceea ce tocmai ai făcut! Adio!...

Lemercier vru s-o oprească în treacăt.

— Lasă-mă în pace, bombăni ea. Nu mă atinge! Sau îţi jur că te omor, atât de mult mă îngrozeşti! Ah! De trei ori nebună! Imbecilă ce am fost! Lucrează, fata mea! Caută să salvezi averea acestui vrednic om! Acea avere care, în opt zile, nu va mai aparţine lui! Străduieşte-te, pentru că tu crezi că îţi va fi recunoscător, du cu tine aurul său pentru a-l pune în siguranţă pe nava lui! Să iei bine toate precauţiile, fată! Odată ce averea este la bord, dă poruncă să se aprindă focurile în cazanul navei, astfel încât acest om să trebuiască doar să sară pe punte şi să fugiţi!... Şi când acest om, acest mizerabil, te va revedea, el te va insulta! Pentru a te coborî la nivelul unui hoţ!... Prostul!... Nici măcar nu credea că i-ar putea folosi titlurile!... Trebuie să acuze! Gândul lui abject trebuie să mă înnebunească!

Cu un gest violent, îl respinse pe Lemercier şi se repezi în camera

ei.

„Bun! gândi ea, i-am ţinut piept!”

În acelaşi timp cu ea, Lemercier intră în camera lui Fanny şi o văzu prăbuşindu-se pe o canapea, izbucnind în lacrimi.

— Fanny, zise el, explică-mi... Ultimele tale cuvinte m-au bulversat... Să vedem... despre ce-i vorba?... Vorbeşte-mi!...

Ea se răsucea ca într-o criză teribilă.

— Un doctor! Repede! strigă Lemercier. Să meargă cineva să caute doctorul!

Fanny se ridică în picioare, cu ochii rătăciţi... şi cu o voce de nebună:

— Doctorul? Oh! nu!... Fără acest om!... Ai grijă!... El te vrea mort!... Ai grijă de Montigny!

— Montigny? murmură Lemercier, îngrozit de tot ce auzea.

Deja Fanny era reaşezată pe canapea; dar acum părea să fi căzut într-un fel de prosternare.

Lemercier, la întâmplare, desfăcu un flacon cu parfum de toaletă puternic şi frecă tâmplele şi fruntea lui Fanny.

— Îşi revine, murmură el, văzând-o că-şi deschide ochii.

— Dragul meu, murmură Fanny, tu eşti, nu-i aşa?

— Da, da, Fanny... eu... soţul tău...

— Oh! te-ai întors în sfârşit? continuă ea, ca într-un vis. Doamne, cât am suferit în absenţa ta. Oh! Să nu mă mai părăseşti! Unde ai fost... ce ai făcut? Oh! Am suferit prea mult, vezi...

Apoi, deschizându-şi ochii larg, scoase un strigăt de parcă în acel moment l-ar fi recunoscut pe Lemercier...

— Tu?... Tu aici?... Ce vrei de la mine, nenorocitule?

— Fanny, Fanny, revino-ţi! murmură Lemercier, înspăimântat de ultimele cuvinte care păreau scăpate din delirul soţiei sale.

Ea se linişti, pieptul da senzaţie de sufocare, ochii i se umplură cu lacrimi.

— Nu mă recunoşti? repetă cu înflăcărare Lemercier.

Apoi ea izbucni în lacrimi. Şi, cu o voce frântă, începu să bâlbâie explicaţii:

— Da... pentru nenorocirea mea... eu nu te recunosc prea bine... Dar s-a terminat... nu mai putem trăi împreună, domnule... Voi pleca, voi părăsi casa asta, săracă aşa cum am intrat... dar voi lăsa în urma mea remuşcarea care îţi va bântui acum nopţile tale...

— Vei rămâne, Fanny! strigă Lemercier, scos din sărite. Iartă-mi atitudinea mea nedemnă...

— Niciodată!... Pentru că văd că ai păstrat împotriva mea ciudate prejudecăţi... Şi totuşi te-am iubit!... Mi-ai apărut ca un om cu adevărat puternic, mai presus de toate prejudecăţile. Da, asta este adevărat, cândva, ţi-am dorit averea mai mult decât pe tine însuţi... Dar, din nefericire, am început să te iubesc... şi văd bine că nu ai uitat nimic!

— Totul, Fanny, totul este uitat! Te ador!

— Tu nu mă iubeşti! Dacă m-ai fi iubit, nu ţi-ar fi venit niciodată ideea că m-aş gândi să fug... decât pentru a-ţi face un serviciu suprem.

Exista astfel o luptă în urma căreia Lemercier sfârşi prin a cădea în genunchi.

Fanny, convinsă de victorie, se lăsă în sfârşit să i se smulgă iertarea.

Şi cei doi respectabili soţi pecetluiră reconcilierea cu un sărut lung.

— Să nu mai vorbim niciodată despre asta, spuse Fanny. Dar trebuie să ştii...

— Nu, nu, spuse afectiv Lemercier, nu în seara asta... mâine! Această seară vreau să fie toată veselă.

— Vai! oftă Fanny, pericolul care a motivat hotărârea pe care am luat-o, acest pericol nu este mai mic, ci devine mai ameninţător cu fiecare oră.

— Dar în sfârşit, strigă Lemercier, ce este, aşadar?

— Este aceea că am fost vizitată de doctorul Montigny.

— Da, tot timpul, când ţi-ai pierdut cunoştinţa... din propria mea vină... tu ai pronunţat acest nume... Dar eu nu văd... Omul ăsta nu s-a implicat prea mult în viaţa mea şi de atunci el a dispărut.

— Ei bine! prietene adună-ţi tot curajul...

— Tu mă înspăimânţi!

— Ai de ce, şi vei înţelege imediat că am dorit să pun titlurile cât mai repede posibil în siguranţă, prevăzând o fugă.

— Crezi că voi fi obligat să fug? strigă Lemercier, roşind.

— Sunt sigură că Montigny ştie că Pierre Latour a fost nevinovat de crima pentru care a fost condamnat. Montigny ştie că ai dat pe micuţa Marie-Rose unei trupe de nomazi... Cum a aflat aceste lucruri? Mister! Ce interes îi poate purta lui Pierre Latour şi lui Marie-Rose? Încă un mister!... Ceea ce este sigur, este că îţi cere să începi imediat demersurile necesare pentru a-l elibera pe condamnat şi pentru a găsi copilul!

Aceste cuvinte îl loviră puternic pe Lemercier şi îl demoralizară.

— Dar, bâlbâi el, căzând într-un fotoliu, ar însemna să mă acuz eu însumi, să mă predau!

— Asta am crezut şi eu, spuse Fanny. Imediat mi-am făcut planul: să mă refugiez la bordul *Pescăruşului* pentru a fi gata pentru orice eveniment, transportând acolo tot ceea ce era transportabil şi aşteptând acolo. Odată ce ai fi aflat, ai fi vândut titlurile şi proprietăţile, chiar şi cu oarecare pierdere, ai fi obţinut cinci sau şase milioane de franci şi am fi plecat fără să lăsăm urme…

— Fanny! dragă Fanny! strigă Lemercier, m-ai salvat! Planul tău este admirabil!… Şi eu, care am putut să cred…

— Linişte! prietene, am spus că nu vom mai discuta niciodată despre asta!

— Ei bine, să nu mai vorbim despre asta; dar ai spus cuvântul: eu sunt într-adevăr un mizerabil…

— Deci, răspunse Fanny, acest demers ciudat al acestui Montigny, îţi pare ţie, ca şi mie, atât de important şi ameninţător?

— Mai mult decât crezi, draga mea, spuse Lemercier, cu agitaţie crescândă. Este vorba despre cu totul altceva cu Montigny, altfel nu aş fi tulburat… Dacă este necesar… tu ai spus… sunt puternic şi fără prejudecăţi… dispariţia unui inamic nu mi se pare o acţiune imposibilă… Dar acest Montigny, eu îl cred capabil de orice! Dacă eu… l-aş face să dispară, este sigur că nu ne-ar servi la nimic… Trebuie să-şi fi luat măsuri de precauţie… trebuie să aibă confidenţi, care, dacă ar muri, i-ar continua munca sa infernală… Există o singură cale de scăpare: aceea de a fugi!

— Este într-adevăr un om de temut? întrebă Fanny, surprinsă să-l vadă pe Lemercier profund impresionat.

— Nu ştiu, dar eu n-am avut niciodată încredere în el. Când a îngrijit-o pe Hélène de Champlieu, trebuie să fi ghicit multe lucruri… Este un ipocrit… Cine ştie dacă nu a folosit aceşti unsprezece ani pentru a pregăti complotul care trebuie să mă piardă?… Sunt sigur că mă invidia… Invidia trebuie să-i fi inspirat una dintre acele duşmănii reci şi teribile care durează ani până să explodeze, dar care lovesc ca fulgerul atunci când izbucnesc…

Fanny, atât de stăpână pe ea însăşi, nu se putu stăpâni să nu tremure.

— Deci adopţi planul meu? întrebă ea.

— Da, şi-l vom pune în executare cât mai curând posibil. Acum, draga mea, încă nu ştii totul! Nu ştii cât de mult se apropie demersul

lui Montigny de anumite evenimente. Da, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult mă conving că Montigny coace de mult timp un plan a cărui execuţie o vedem în curs de desfăşurare. El este, Fanny, cel care ni i-a trimis pe Torquato şi pe Jean Lannoy!

Ochii lui Fanny se măriră de groază.

— Dacă este aşa, spuse ea, trebuie, într-adevăr, că acest om este un bandit de temut.

— Aşa este, Fanny! Sunt sigur! Ştii de unde vin?... Ştii de ce nu m-am întors la hotel în zilele astea? Şi în această privinţă, Fanny, acum înţeleg de ce l-ai oprit pe Jacques Maing să mă caute...

— Cine ţi-a spus? întrebă Fanny, tresărind.

— El însuşi... Te-ai temut să-l pui în gardă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, dragul meu, răspunse Fanny, care în acest moment se întreba dacă Lemercier nu juca o teribilă comedie.

Dar Lemercier era sincer. El răspunse:

— Ghiceşte de unde vin, haide!... Şi vei vedea cât de gravă este situaţia...

— Cum aş putea, dragul meu? În timpul absenţei tale am plâns şi am tremurat, asta-i tot.

— Ei bine! am scăpat din mâinile lui Torquato şi ale lui Jean Lannoy! M-au prins, m-au târât în ascunzătoarea lor şi nenorociţii m-au sechestrat.

— Trebuie să fie arestaţi!... strigă Fanny.

— Imposibil! spuse Lemercier, cu voce sumbră. Şi acum mai mult ca niciodată! Dacă ar fi arestaţi, Montigny ar acţiona imediat. Căci este clar că aceşti doi escroci sunt instrumentele acestui om... Dar asta nu e tot! Ştii pe cine am văzut?... văzut cu proprii mei ochi?... în puterea lui Torquato şi a lui Jean Lannoy?...

— Mă înspăimânţi, dragul meu! Pe cine ai văzut?

— Pe Marie-Rose!...

— Este un vis! Deci, să mergem!...

— Am văzut-o, ţi-am spus. Şi am vorbit cu ea!

— Este o falsă Marie-Rose, ca cea pe care le-am arătat-o eu.

— Am recunoscut-o!... Este portretul viu al mamei sale...

Lemercier îi făcu apoi lui Fanny o istorisire detaliată a tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat din momentul în care a părăsit clubul. El îi spuse despre pretenţiile celor doi bandiţi de a smulge un milion, în primă fază, şi apoi cinci sute de mii de franci.

— Dar, spuse Fanny brusc, dacă Montigny este în cârdăşie cu aceşti oameni, trebuie să ştie că Marie-Rose este la ei?

— Fără îndoială!

— Atunci de ce m-a întrebat unde este?

— Pentru a te descoperi şi, poate, în plus, a venit numai pentru a verifica ce gândeşti despre absenţa mea.

— Atunci Montigny căută pur şi simplu să smulgă o sumă mare? spuse Fanny pe gânduri.

— Eu aşa cred. Cele cinci sute de mii de franci sunt răscumpărarea secretului lui Marie-Rose… Şi pentru secretul lui Pierre Latour, el mi-ar mai cere, fără îndoială, încă un milion… Şi asta nu ar fi totul!… Ar continua cu ameninţări până m-ar ruina complet.

— Şi cele cinci sute de mii de franci? zise Fanny.

— Cei doi escroci mi-au dat nişte bilete pentru a le semna.

— Şi tu le-ai semnat?

— Ei bine, a trebuit. Erau hotărâţi să mă omoare mai degrabă decât să renunţe… M-am opus atât cât am putut… şi am semnat…

— Atunci, spuse în mod hotărât Fanny, trebuie să grăbim plecarea.

— În cel mult două săptămâni, vom fi plecaţi. Şi iată cum trebuie să procedăm, draga mea: cât mai curând posibil, în cel mult trei zile, vom pune planul în execuţie…

— Ce plan? întrebă Fanny, tresărind profund.

— Acela de a transporta la bordul *Pescăruşului* toate titlurile şi toate bijuteriile şi să mă aştepţi. Între timp, îmi voi negocia veniturile la Paris: îmi pun proprietăţile în vânzare şi voi lua pe ele cea mai mare sumă posibilă. Şi de îndată ce aceste operaţiuni vor fi terminate, eu vin la Dunkerque, *Pescăruşul* îşi va întinde aripile… şi vom pleca…

„Dacă mă mai găseşti!” mormăi Fanny în sinea sa.

În acelaşi timp, ea se aruncă în braţele lui Lemercier, care în curând începu să uite temerile sale pentru a nu se mai gândi decât la splendida creatură care era împotriva lui.

— Rămâi cu mine, îngăimă Fanny. Să nu ne mai despărţim pentru cele două sau trei zile.

— Da, dragul meu înger! spuse Lemercier încântat; aceste ultime zile pe care le vom petrece în Lille vor fi zile de dragoste…

Cu toate acestea, pentru câteva momente, Lemercier trebuia să se desprindă din braţele lui Fanny.

— Ne vom întâlni în zece minute, spuse el. Trebuie să-i poruncesc lui Jacques Maing tăcere absolută despre întoarcerea mea şi despre

tot ceea ce se va întâmpla aici.

— Du-te… dar grăbeşte-te să revii…

Lemercier, nebun de iubire, ideile lui de gelozie fugind, porni spre camera lui Jacques Maing.

Dar îl găsi în salon, răsfoind liniştit ziarele.

În câteva cuvinte, Lemercier îl rugă să recomande servitorilor să nu scoată niciun cuvânt despre absenţa sau despre întoarcerea sa. El făcu acest lucru în termeni indiferenţi, astfel încât să nu trezească suspiciuni în mintea lui Jacques Maing.

Apoi făcu o mişcare pentru a se retrage.

În acest moment Jacques Maing trase un plic mare, pe care îl ţinea într-unul dintre buzunarele de la piept.

— Vă rog să citiţi asta, domnule, spuse el cu răceală.

— O scrisoare?… De la cine?…

— Veţi vedea, domnule.

— E urgentă?

— Deloc! zise Jacques Maing pe un ton perfect liniştit.

Şi, salutând, el se retrase.

Lemercier intră în camera lui, se uită la scrisoare câteva momente, apoi, punând-o într-un sertar, mormăi:

— E vreun memoriu. Am să-l văd mâine!

Şi se grăbi să se întoarcă la Fanny…

Capitolul VX – DOI PUŞCĂRIAŞI

Vom lăsa să se desfăşoare în hotelul din strada Regală drama care se pregăteşte şi vom reveni la Pierre Latour şi la George.

Ei şi-au stabilit cartierul general la Lille, în timp ce Giovanna, închiriind o bucată de teren lângă câmpul de manevră, îşi amenajase tabăra acolo.

Îi regăsim după opt zile de la scena care a făcut obiectul capitolului precedent, adică după opt zile de la întoarcerea lui Lemercier la hotelul său.

Pentru a se călăuzi în căutarea lor, aveau doar o singură idee: trecerea lui Torquato pe drumul spre Seclin, lângă remorcă.

Era el cel care o răpise pe Zita?

Dacă era el, era încă în Lille?

Pe scurt, zilele au trecut fără a aduce nicio informaţie.

George se descurajase. El devenise posomorât, taciturn.

Pierre Latour, care avea atâtea motive de disperare, era obligat să pretindă o încredere care era foarte departe de el. Nu mai vorbea despre ideile sale de sinucidere.

Poate că pasiunea pe care o pusese în acest tip de vânătoare îi reda o viaţă nouă. Poate că el simţea o amară plăcere în a asigura fericirea lui George şi a Zitei, înainte de a căuta în neant uitarea veşnică a nenorocirii sale.

Dar până acum această vânătoare nu a dat niciun rezultat.

Acest vânat, ca să-i spunem astfel lui Torquato, rămânea imperceptibil, invizibil.

Într-o noapte, când rătăceau fără rost pe străzi, George, pentru a sută oară, oftă şi bombăni:

— Dacă aş avea mizerabilul în dreptul pumnilor mei măcar pentru un singur minut!...

Trecând prin faţa cafenelelor şi cabaretelor, Pierre Latour arunca o privire rapidă înăuntru.

Deodată, spre ora nouă, se opri în faţa unei taverne pe care tocmai venise s-o cerceteze.

Faţa lui nu se schimbă. Nu tresări.

— Nimic, nu-i aşa? întrebă George cu amărăciune. Tot nimic?

Pierre îl însoţi câţiva paşi, fără a pierde din ochi uşa tavernei, şi cu voce calmă, spuse:

— Omul este acolo...

George sări înainte şi vru să se grăbească.

Pierre îl prinse de ambele încheieturi şi-l ţinu cu asprime.

— Niciun cuvânt, niciun strigăt, niciun gest inutil... Lasă-mă s-o fac sau totul este pierdut...

— Da, da! se bâlbâi George, simţind că-i arde capul, ai dreptate, dar ce ai de gând să faci?

— Intru şi vorbesc cu bărbatul. Tu vei face de pază aici. Dacă ies împreună cu el, ne vei urma. Dacă intrăm undeva, vei intra. Dacă te strig, vei veni. Înţelegi asta?

— De la un cap la altul, spuse George, recuperându-şi tot sângele rece.

— Calm şi curaj. În zece minute o să ştiu dacă suntem pe drumul cel bun.

Imediat, Pierre Latour porni spre tavernă şi intră.

Era Torquato, în sfârşit, cel care se găsea acolo.

Rânduindu-se cu Jean Lannoy, el făcea de pază pe lângă Marie-Rose: era tura sa liberă.

Rezemat de o masă în faţa unui pahar cu rachiu de ienupăr, Torquato era absorbit de visele sale de aur…

Lemercier semnase!

Erau două sute cincizeci de mii de franci pentru el, şi tot atât pentru Jean Lannoy.

Lemercier a impus totuşi o condiţie pentru semnătura lui: ei trebuiau s-o facă să dispară pentru totdeauna pe Marie-Rose. Şi aceasta era obligaţia la care visa nenorocitul.

Acum că urma să fie bogat, el dorea să rămână un om cinstit, adică să nu rişte nimic, să nu aibă de-a face cu justiţia, să trăiască, în ciuda tuturor lucrurilor, ca un bun burghez.

Şi trebuia să găsească o cale de a face ca fetiţa să dispară – adică să o ucidă – înainte de sfârşitul lunii, deoarece la sfârşitul lunii Lemercier trebuia să plătească primul lui contract. Or, Torquato, ticălos, era capabil să jefuiască şi să omoare. Torquato, bogat, începea să simtă farmecul onestităţii. Mulţi oameni cinstiţi sunt cinstiţi în acest fel.

Torquato, reflectând asupra acestor lucruri, se privea într-o oglindă şi începea să arate mai puţin aspru, când, în această oglindă, el văzu o figură care îl făcu să pălească.

Se întoarse: Pierre Latour era lângă el!

Banditul se înfioră… Pierre Latour, era evocarea fulgerătoare a închisorii.

Cu toate acestea, el zâmbi şi, confuz, îi întinse mâna.

Pierre nu văzu gestul, se aşeză de cealaltă parte a mesei şi spuse cu voce tare:

— Bună seara, Torquato…

— Mai încet, pe sângele lui Hristos! mârâi banditul. De ce să ne spunem numele nostru, ce dracu'!… Te ascunzi, deci, în împrejurimi? Ce faci aici? Haide, îţi plătesc un rachiu de ienupăr… Un rachiu de ienupăr la domnul! comandă el.

Pierre Latour tremura. Ticălosul, tutuindu-l, îi amintea de ceea ce era: un condamnat evadat. Şi pentru el, de asemenea, figura lui Torquato era o evocare directă a închisorii.

Servitorul tavernei veni şi puse în faţa lui un mic pahar…

El se aplecă spre fostul său tovarăş de infamie şi spuse:

— Ce fac în Lille?… Caut pe cineva…

— Ia te uită! rânji Torquato, şi eu de asemenea am venit să caut pe cineva. Cum se întâmplă… Şi l-ai găsit?

— Nu, spuse Pierre Latour.

— Ghinion. Eu l-am găsit… De fapt, între vechi camarazi trebuie să punem umărul. Vrei să te ajut?

— Am venit să te întreb, spuse Pierre.

— Ah! ah….. M-ai văzut din afară? Diavole!…

Şi se aşează astfel încât să-şi întoarcă spatele la uşa cu geamuri. Apoi reluă neatent:

— Te voi ajuta: nu-ţi cer nimic. Pe cine cauţi?

Pierre Latour răspunse:

— O tânără fată care se numeşte Zita şi pe care ai răpit-o de la rulota Giovannei.

Torquato deveni palid şi începu să tremure. Rapid, îşi stăpâni această emoţie. Dar Pierre văzuse destul de mult pentru a fi sigur că a prevăzut corect. Un val de bucurie i se ridica spre cap.

— Eşti nebun? şuieră Torquato. Eu am răpit… eu… cum poţi spune asta?…

— Zita: o tânără fată pe care hidoasa Torquata a torturat-o ani de zile…

Dintr-o dată nenorocitul încetă să râdă. Evident, Pierre Latour era bine informat. Ştia prea mult! Torquato se pipăi, constatând că pumnalul era la locul lui şi spuse:

— Să ieşim. Aici nu se poate conversa în linişte.

— Rămânem, spuse Pierre. Eu cred că este foarte bine aici. Vom ieşi când îmi vei răspunde.

— Fie! mârâi banditul. Cine ţi-a spus că am răpit-o?

— Nimeni: eu te-am văzut, asta-i tot. Eram lângă rulotă. Atunci mi-am zis că aş putea avea puţin dreptul să cer o parte din afacerea ta.

— Ah! ah!… dacă asta e… ne putem înţelege, spuse Torquato.

— Nu cer mai mult… Spune-mi mai întâi pentru ce ai răpit-o pe micuţa aia?

— Pentru a face bani, rânji banditul.

— Cum asta?

— Eşti foarte curios, vechiul meu camarad.

— Atât de curios, spuse Pierre Latour cu răceală, atât de curios – ascultă-mă, bine – că în cazul în care refuzi să-mi răspunzi, dacă înţeleg că minţi, strig şi spun cine eşti… şi ne vom relua împreună drumul spre închisoare… Acum, gândeşte-te!

Torquato se uită în jur, măsură distanţa care îl despărţea de uşă şi îşi spuse:

„O să-l ucid pe loc, apoi voi sări înainte de a mă prinde, şi bună

seara!”

O idee bruscă îl opri: gândul că poate Pierre Latour avea complici care îl aşteptau pe stradă.

Făcu o mişcare să se ridice.

— Nu te mişca, zise Pierre, sau strig!

Această conversaţie cu voce joasă, aproape de nişte paşnici jucători de cărţi, avea ceva sinistru.

Torquato îşi scrâşni dinţii de furie.

— Ce vrei să ştii? întrebă el, înfrânt.

— În primul rând, cum speri să faci bani cu Zita?

— Dând-o înapoi tatălui său…

— Îl cunoşti, deci, pe tatăl ei?

— Da.

— Cine este?

— Numele lui este Lemercier…

De-abia fusese pronunţat acest nume că Torquato văzu o ciudată tulburare se produse în trăsăturile lui Pierre Latour.

De o paloare de moarte, buzele tremurând, cu ochii măriţi de uimire sau de vreun sentiment teribil, Pierre Latour era de nerecunoscut.

— Lemercier? horcăi el. Ai spus Lemercier?…

— Da: Lemercier de Champlieu… Zita are de cine să ţină!…

— Lemercier care locuieşte în strada Regală?

— Oh! oh… dar tu îl cunoşti?

Pierre Latour rămase zdrobit, gâfâind şi murmură: „Fatalitate!”

Minutele care au urmat au fost pentru pictor unele dintre acele ameţitoare minute în care toate sentimentele dispar, în care forţele se anihilează înaintea unei senzaţii unice: senzaţia că visăm, că suntem în prezenţa unui lucru ireal, de necrezut, exasperarea sentimentului de uimire.

Totuşi, era clar o realitate imposibil de pus la îndoială.

Acest Torquato, care îl privea, stupefiat de efectul pe care îl produsese, spunea adevărul. De ce ar fi minţit?

— S-ar spune, spuse banditul, că ceva te-a tulburat, din ceea ce tocmai am spus.

— În sfârşit… Eu cunosc un pic familia Lemercier, şi nu ştiam că aveau o fată… Eşti sigur de ceea ce avansezi?

— Ce? Că Zita şi Marie-Rose sunt una şi aceeaşi persoană? Bineînţeles.

— Şi de unde ştii? întrebă Pierre, devorându-l pe Torquato cu

privirea.

— Drace! este chiar Lemercier cel care mi-a dat copila… Torquata a fost cea care a crescut-o în timp ce eram acolo – cu tine. Ştiam că Torquata o vânduse pe cea mică lui Giovanna… Şi iată!

— Fatalitate! repetă Pierre Latour.

Prin urmare era adevărat! Zita, această Zita de care se ataşase, această Zita care devenise singura lui afecţiune, era fiica lui Lemercier!

Da! erau acolo ciudate şocuri ale destinului, din acele întoarceri de şanse care uimeşte mintea şi totuşi sunt mai frecvente decât toate imaginaţiile.

Pierre se întreba singur: ar merge atât de departe încât să iubească copila, pentru că era fiica nenorocitului care l-a trimis la închisoare?

Nu, nu!… Dimpotrivă, cu bucurie şi copleşit de emoţie, îşi dădu seama că simţea pentru Zita o afecţiune mai profundă.

Ah! era aceea că Zita era în acelaşi timp fiica lui Lemercier şi copilul lui Hélène!

Fiica aceleia pe care a adorat-o atât… şi care l-a iubit, de asemenea, din moment ce ea a murit de disperare în ziua condamnării sale…

— La ce dracu' te gândeşti? întrebă Torquato.

Inima lui Pierre Latour bătea violent. Se produsese în el o răvăşire… Simţea că se întoarce la viaţă. Hotărârea lui de a se sinucide dispăru. Era necesar un tată pentru Zita… pentru Marie-Rose: el va fi acest tată!

Încet, îşi ridică capul palid pe care-l lăsase să cadă în mâini.

Torquato de-abia îl recunoscu. Simţi pentru el un respect greu de definit. Nu mai era colegul de închisoare cel din faţa lui, era o figură nouă.

— Hai să vedem, reluă dintr-o dată Pierre Latour, cu o voce foarte moale, spune-mi cum intenţionezi să faci bani – aşa cum ai spus – prin vânzarea Zitei tatăl său.

— S-a terminat! spus Torquato. Lemercier ne-a semnat bilete.

— Şi i-ai dat copila? bâlbâi Pierre, devenind palid.

Pentru o clipă, banditul se gândi să răspundă „da". Scăpa astfel de Pierre Latour. Dar văzu în ochii lui o transformare sumbră. Era înspăimântat.

— Nu, spuse el ezitant. Copila este încă în puterea mea…

— Şi ai promis că i-o vei preda?

— Uite! spuse brusc Torquato. Eu nu ştiu cine eşti, nici ceea ce vrei. M-ai impresionat întotdeauna. Mai întâi acolo. Apoi, în timpul asprelor etape ale evadării noastre. M-ai speriat mereu. Sau mai degrabă mi s-a părut tot timpul că ghicesc în tine o fiinţă superioară mie. Mă încred în tine, ca şi în mine însumi.

— Poţi face asta fără nicio problemă, spuse Pierre Latour.

Lui Torquato îi veni brusc ideea că dorea să se destăinuie. El răspunse:

— Nu i-am promis lui Lemercier să-i dăm înapoi fiica; el nu vrea s-o vadă.

— Nenorocitul! bombăni Pierre.

— Deci... pentru banii pe care ni-i dă, suntem obligaţi să facem să dispară micuţa pentru totdeauna... Stai liniştit! Lasă-mă să merg până la capăt. Într-o zi trebuie să mă duc la Hotelul Lemercier şi să zic: «Iată! nu mai aveţi de ce să vă temeţi. Copila nu mai este. Tot ce trebuie să faceţi este să vă plătiţi biletele în mod regulat...» După ce Lemercier a semnat, Jean Lannoy şi cu mine...

— Jean Lannoy?...

— Da: partenerul meu. Am dat lovitura împreună... Ei bine! ne întrebăm cum să facem să dispară copila. Şi nu am găsit...

— Ei bine?...

— Ei bine! dacă vrei să ai grijă de ea...

— Să fac copila să dispară?

— Da... Asta ar rezolva totul. Dar trebuie s-o iei cu tine pe Zita şi să plecaţi din Lille... cel puţin câteva luni, adăugă banditul, chicotind. Mă încred în tine... Dacă îmi juri s-o faci să dispară pe micuţă şi că Lemercier nu va mai auzi de ea... până când termină de plătit... Ce se poate întâmpla după...

Torquato îşi completă gândul cu un gest sugestiv.

Apoi încheie cu aceste cuvinte:

— Numai că tu nu vei primi niciun ban. Ai ceva de zis?

— Accept, spuse Pierre Latour, cu toată răceala de care era capabil. Încredinţează-mi copila. Şi jur că Lemercier nu o va mai vedea niciodată şi nu va mai auzi de ea. Chiar de mâine, plec cu ea şi cu Giovanna şi am spus totul.

— Ah! dar o cunoşti pe demna Giovanna?

— Fac parte din trupa ei, spuse pur şi simplu Pierre.

— Ei bine! îmi convine. Când vrei s-o iei pe copilă? Vrei să te duc mâine dimineaţă?

— Te înşeli, viteazul meu, sunt hotărât să nu te părăsesc nicio

secundă. Acum, ascultă-mă: dacă apare vreo piedică oarecare, strig şi vei fi arestat... Dacă încerci să fugi, te omor ca pe un câine...

El îşi arătă revolverul.

— Nu-ţi face griji, spuse Torquato, cu un aer sumbru. Haide, vino cu mine: în zece minute o vei vedea pe Zita.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi plecară.

În stradă, George aştepta, tremurând, în acelaşi loc.

Pierre îl atinse în treacăt, făcându-i un semn imperceptibil.

Acest semn făcu să-i sară inima lui George. Exista ceva nou, era sigur!... Începu să-i urmeze la distanţă, cu mâna încleştată, în buzunar, pe mânerul revolverului său.

Îl văzu pe Pierre şi pe însoţitorul său apucând pe o alee întunecată şi tristă; ajunse la timp pentru a-i observa pe cei doi bărbaţi, trecând printr-o curte şi intrând într-o căsuţă mică din fundul curţii.

George se aşeză lângă uşa căsuţei şi aşteptă.

Pierre intră în urma lui Torquato.

Dintr-o privire, Pierre cercetă sinistrul interior, iar ochii lui se fixară pe chipul încă şi mai sinistru al lui Jean Lannoy.

Ultimul, văzând acest străin intrând, sări.

Dar, aproape imediat, recunoscu în acest străin pe pictorul care o însoţea pe domnişoara Hélène de Champlieu în plimbările ei.

— Domnul Latour! exclamă el.

— Ia te uită! spuse Torquato cu uimire. Se pare că îl cunoşti pe domnul!

— Unde este Zita? întrebă Pierre, fără să-şi facă griji cu privire la numele său astfel dezvăluit.

— Vrei să spui Marie-Rose? râse vechiul valet, încercând să se posteze între uşă şi Pierre.

— Stai unde eşti, zise Pierre cu răceală, scoţându-şi revolverul.

— Drace! ai argumente feroce! zise Jean Lannoy. Cu toate acestea, zgomotul nu convine la toată lumea!... Aşadar, ascultă! adăugă el, făcând un semn imperceptibil lui Torquato.

Iată ce tocmai gândise Jean Lannoy: „Marie-Rose nu este fiica lui Lemercier. Marie-Rose este fiica pictorului. Cum a ieşit el din închisoare? Nu ştiu. Dar iată-l şi o vrea pe fiica sa. Acum, dacă i-o dau lui, nu mai am arma împotriva lui Lemercier!”

— Unde este Zita? întrebă Pierre Latour cu asprime.

— Un minut, domnule! Să vorbim puţin, mai întâi...

— Nu este nevoie! Partenerul tău mi-a spus totul. Vreţi să luaţi bani de la Lemercier. Nu-mi pasă şi nu vă voi deranja. Promit s-o duc

pe Zita departe. Asta e tot. Nu este nevoie de discursuri…

— Fapte, atunci! strigă Jean Lannoy, care sări la uşă s-o închidă, în timp ce Torquato, scoţând pumnalul, se repezi spre Pierre.

Dar, în aceeaşi clipă, uşa pe care Jean Lannoy voia să o închidă se deschide larg, iar George apăru.

Dintr-o lovitură teribilă cu mânerul pistolului, Pierre îl doborî pe Torquato.

Jean Lannoy se găsi în faţa ţevii pistolului lui George, care împinse uşa în urma lui.

— Zita! sau muriţi amândoi! spuse Pierre.

— Zita! spuse George, gâfâind. Doamne! ea este acolo!

— George! George al meu! strigă o voce ce părea în delir, din camera vecină.

Tânărul bărbat, dintr-un salt furios, trecu peste Torquato, leşinat pe podea, în timp ce Pierre îl ţinea la respect pe Jean Lannoy, buimac de spaimă şi de uimire.

Cu o lovitură de umăr, George sparse uşa spre cealaltă cameră…

Şi Zita îi căzut în braţe, pe jumătate leşinată de fericire.

— O ducem cu noi departe, îi spuse Pierre Latour lui Jean Lannoy. Iată ultimul meu cuvânt: faceţi cu Lemercier ceea ce vreţi; vă promit că Zita va dispărea. Dar la prima tentativă de a face ceva împotriva ei, nu mai este loc de milă!

— Ei bine, fie! spuse Jean Lannoy. În plus, dacă Lemercier nu o mai vede, asta e tot ce trebuie…

Câteva minute mai târziu, Pierre Latour şi George erau pe stradă cu Marie-Rose între ei, nebună de bucurie, îmbrăţişând când pe unul când pe celălalt…

Ea le povesti cum fusese răpită de Torquato şi de Jean Lannoy, cum îl văzuse pe tatăl ei… George asculta în extaz. Cât despre Pierre Latour, acum că ştia cine era Zita, găsi în ea trăsăturile lui Hélène şi, mişcat profund, îşi spuse:

„Voi trăi pentru ea!”

— Sper că vom fugi, zise veselă Marie-Rose. Îmi place mai mult Italia…

— Zita, zise Pierre Latour, e adevărat că nu vrei să-l mai revezi pe tatăl tău?

Ea făcu un gest de groază. Apoi, o umbră de milă trecu prin ochii ei minunaţi.

— Dacă ar fi amărât, spuse ea, ei bine! da, aş învinge groaza pe

care mi-o inspiră şi m-aş oferi să-l consolez; dar el este bogat, fericit, eu nu pot fi decât o stânjeneală, un obstacol pentru el... Dacă l-aş întâlni, el ar crede că vreau banii lui... În scurtele momente când ne-am văzut, am înţeles că va încerca încă să mă omoare...

Ea se înfioră. Şi Pierre Latour nu mai insistă.

Curând, toţi trei ajungeau în câmpul de manevră, lângă care Giovanna îşi instalase tabăra.

Pierre şi George îi făcuseră oferta Zitei să o instaleze într-un hotel; dar ea le spusese că-i era prea frică, chiar dacă îi ştia pe cei doi mari prieteni în apropierea ei.

Şi apoi... şi apoi poate că avea nostalgia pentru rulotă.

Capitolul XVI – TESTAMENTUL LUI LEMERCIER

Când rămase singur, uimit de ceea ce i se întâmpla, Jean Lannoy începu să profereze toate înjurăturile pe care le ştia. Apoi trase o serie de lovituri cu pumnii în masă şi mobilier. Mergând şi venind furios, lovi uşor cu piciorul pe Torquato care era leşinat.

— Hei, tu! zise el scuturându-şi partenerul, trezeşte-te, ce dracu'!

Torquato persistând să nu se trezească, fostul valet îi aruncă în cap conţinutul unui vas de apă.

Torquato, datorită apei, se trezi buimăcit. Strănută, îşi puse mâna pe cap, unde simţi o enormă umflătură de la lovitură şi se ridică în picioare, mormăind:

— Pe toţi dracii, iată un voinic care are tupeu! N-aş fi crezut niciodată. Dar răbdare, răzbunarea mea e gata pregătită!

— Să vedem? spuse Jean Lannoy.

— Pur şi simplu voi scrie procurorului Republicii că Pierre Latour, un condamnat evadat, se află în acest moment în Lille!

— Idiotule! Se vor face cercetări. Se va găsi autorul scrisorii. Şi te vei întoarce acolo!

— Asta este adevărat, *per Bacco*[3]!

— Apropo! zise Jean Lannoy – care se căia deja de acest gest bun şi ar fi dorit să-şi retragă sfatul pentru a rămâne singurul care să atingă banii lui Lemercier – de fapt, poate că ar fi bine, totuşi...

— Nu, nu... am avut prea multe greutăţi în a-mi redobândi libertatea.

---

[3] Per Bacco! (italiană), înjurătură, traducere aproximativă: pe Bahus!

— Fie! Explică-mi acum cum şi pentru ce mi-ai adus aceşti doi turbaţi…

Torquato îi povesti ce se întâmplase în tavernă.

— Bine! răspunse Jean Lannoy, când povestea a fost terminată. Între timp, cea mică ne-a scăpat…

— Cu atât mai bine! Pentru că noi trebuia s-o facem să dispară şi eram foarte încurcaţi! Crezi că Zita sau Marie-Rose va avea ceva mai important de făcut decât să o ia la sănătoasa? Niciodată nu va mai fi văzută în Lille! Putem, deci, mâine să-l anunţăm pe Lemercier că nu are de ce să se mai teamă de fiica sa şi că trebuie să plătească.

— Ia te uită! este adevărat! spuse Jean Lannoy gânditor.

— Totul este cât nu se poate mai bine! concluzionă Torquato, isprăvind de bandajat capul.

Prin urmare, a doua zi, cei doi asociaţi, îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, semeţi şi fericiţi, ca doi buni burghezi, care vor atinge primul lor trimestru de chirie, s-au îndreptat spre strada Regală şi au mers direct la hotel.

S-au oprit în faţa uşii şi Torquato îşi întinsese braţul spre ciocănelul clopotului.

Dar, în acest moment, Jean Lannoy îi prinse braţul şi, foarte palid, îi arătă asociatului o pancartă mare care se balansa deasupra uşii. Pe această pancartă, se puteau citi aceste cuvinte:

„Hotel de vânzare.
Luaţi legătura cu domnul Bréval, notar.”

Jean Lannoy se cutremură. Torquato stătea nemişcat, părul i se ridică de groază. El scoase un grohăit de furie şi lovi atât de violent încât ciocănelul clopotului îi rămase în mână.

Uşa se deschise instantaneu.

Ei îl recunoscură pe valetul care îi mai primise deja şi răsuflară uşuraţi… Nimic nu părea să se fi schimbat în casă: Lemercier era încă acolo, fără îndoială.

— Domnii vin să viziteze? întrebă valetul, care nu-i recunoscu pe cei doi bandiţi îngrijit îmbrăcaţi.

— Vrem să-l vedem pe domnul Lemercier, spuse Jean Lannoy, cu vocea sufocată.

— Nu este aici, domnilor.

— Ah! ah! Şi când se va întoarce?

— Niciodată!

— Poftim? Ce spui?

— Am spus: niciodată!

Cei doi bandiţi se priviră unul pe altul şi păreau atât de palizi ca şi cum fulgerul ar fi căzut la picioarele lor.

Jean Lannoy făcut un ultim efort:

— Cel puţin, ştii unde e?

— În privinţa asta, nu, domnilor. Stăpânul meu este plecat, este deja o săptămână – a plecat cu doamna şi fără ca cineva să ştie ce s-a mai întâmplat. Notarul ne-a avertizat că avem o lună să mai stăm în casă. În ceea ce mă priveşte, eu rămân pe loc pentru a păzi hotelul până când se vinde. Asta e tot ce ştiu... Dacă domnii doresc să viziteze?...

Jean Lannoy şi Torquato schimbară o privire sumbră: valetul era singur şi existau bogăţii în hotel.

— Da, răspunse Jean Lannoy, vrem să vizităm!

Servitorul se retrase: ei intrară.

Trecură prin vestibul şi intrară în salon.

Asociaţii tresăriră de furie: Salonul era gol! Goală era sufrageria! Goale, toate camerele! Doar o piesă de mobilier, un tablou şi un bibelou, nimic mai mult!

— Mobilierul trebuie vândut separat, explică valetul, iar notarul ridică totul după inventar.

Torquato şi Jean Lannoy s-au retras; le tremurau picioarele.

— Suntem la pământ! mârâi Jean Lannoy.

— Jefuiţi! Omorâţi! gemu Torquato.

Cei doi nenorociţi se uitau unul la altul cu o inexprimabilă groază.

— Cât ţi-a mai rămas? întrebă Torquato.

— Şaizeci de franci. Şi, ţie?

— O sută... Vom muri de foame... dacă nu găsim o afacere bună... Şi în primul rând... ascultă, vreau răzbunare...

— Pe cine? Pe Lemercier? întrebă Jean Lannoy, ridicând din umeri.

— Nu, nu. Pe cei doi nenorociţi care au luat-o pe micuţă. Trebuie să-i omor. Mă asculţi?

— Da. Asta nu va servi la nimic, de altfel...

— Cine ştie?

Când ajungeau la Grand Place, Jean Lannoy scoase un strigăt teribil.

— Ce este? întrebă Torquato, privind în jur îngrozit.

— Suntem salvaţi! spuse Jean Lannoy, cu voce întretăiată.

— Salvaţi? Îţi pierzi capul!...

— Nu! Lemercier a dispărut… sau a murit, poate! În orice caz, notarul operează ca şi cum ar fi mort. Îi lichidează proprietatea…

— Aşa, şi?…

— Avem biletele semnate de Lemercier, pe care le putem prezenta la succesiune!

— Să alergăm la notar! strigă Torquato, revenindu-şi cu o imensă speranţă.

Zece minute mai târziu, intrau în biroul de notar al domnului Bréval şi, după o lungă aşteptare, au fost introduşi la notar.

— Domnule, spuse Jean Lannoy, suntem creditori ai domnului Lemercier pentru o sumă importantă. Venim de la hotelul său din strada Regală şi am fost informaţi că domnul Lemercier a dispărut, că hotelul este vândut… Vă imaginaţi neliniştea noastră. Puteţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat cu domnul Lemercier?

— Este mort, domnilor. Sau cel puţin, presupunem astfel.

— Dar atunci… înseamnă că noi… suntem păgubiţi?…

— Nicidecum… dacă puteţi să ne oferiţi dovadă oficială a creanţei voastre. În legătură cu lichidarea, am anunţat chiar şi în ziarele din Lille că creditorii, dacă ei există, pot să se prezinte la biroul meu notarial. Deci, domnilor…

— Avem bilete la ordin purtând semnătura domnului Lemercier, spuse Jean Lannoy, strălucind de bucurie.

Şi cei doi parteneri, căutând în acelaşi timp, îi prezentară biletele notarului, care începu să le examineze.

— Aceste bilete sunt complet în ordine, spuse în cele din urmă Bréval. Aşadar, am în faţa mea pe domnul Torquato şi pe domnul Jean Lannoy?

— Absolut! spuseră ei cu voce tremurândă, cu chipurile lor înfundate de lăcomie.

— Domnilor, spuse notarul, aşteptam vizita domniilor voastre. Pentru că în testamentul domnului Lemercier există un paragraf unde tocmai este făcută o menţiune în legătură cu această creanţă. Vă rog să fiţi atât de amabili să aşteptaţi aici pentru o clipă. Voi căuta imediat pasajul care vă priveşte.

Domnul Bréval ieşi.

Torquato şi Jean Lannoy străluceau.

— Cu condiţia ca Lemercier să nu ne înşele! murmură ultimul.

— Notarul ne-a spus deja… zise Torquato.

Şi se puseră să aştepte, fremătând, într-o astfel de chinuitoare emoţie, că un sfert de oră de absenţă a notarului li se păru că

durează o oră.

După cincisprezece minute, domnul Bréval se întoarse, zâmbind.

Ţinând o hârtie în mână, se aşeză în spatele marelui său birou şi spuse:

— Este bine, nu-i aşa, domnilor, să vă întreb din nou dacă sunteţi creditorii domnului Lemercier, adică domnul Torquato şi domnul Jean Lannoy?

— Noi suntem, răspunseră din nou cei doi bandiţi.

— Aici este pasajul din testament pe care domnul Lemercier a avut grijă să-l adauge special pentru dumneavoastră.

— Acest bun domn! se smiorcăi Jean Lannoy.

— Acest vrednic prieten! adăugă Torquato, care credea că era de datoria lui să-şi şteargă ochii.

— Vă rog să mă ascultaţi, domnilor, spuse notarul. Iată cuvintele debitorului vostru:

„Biletele la ordin, purtând semnătura mea, pot fi prezentate la succesiune. Sunt semnate de mine şi perfect în ordine. Totalul este de cinci sute de mii de franci, două sute cincizeci de mii, la ordinul lui Torquato şi două sute cincizeci de mii la ordinul lui Jean Lannoy…”

Jean Lannoy, cu unghiile înfipte în palme, îşi încleşta fălcile pentru a nu striga de bucurie.

Torquato, palid ca un mort, se întreba dacă visează.

Notarul, care până atunci fusese impasibil, avea un zâmbet ciudat şi tuşea uşor în timp ce privea spre uşă.

Apoi continuă:

„Eu avertizez justiţia că aceste note au primit semnătura mea prin viclenie, prin violenţă şi sub ameninţarea cu moartea…

— Nu este adevărat! strigă Torquato cu voce tare.

Cât despre Jean Lannoy, acesta se ridică dintr-odată şi se uită în jur, pregătindu-se să fugă.

Notarul, în acelaşi moment, termină:

„Aceşti doi oameni sunt bandiţi de temut. Unul este un ucigaş, este cel care a ucis-o pe Jeanne Maing, al cărei corp va fi găsit în pădurea Wahagnies… celălalt, Torquato, este un condamnat care a evadat… Deci, trebuie…”

Cei doi parteneri nu mai auziră nimic.

În aceeaşi clipă, ei se năpustiră spre uşă şi o deschiseră.

Dar se opriră, trăsniţi de groază, tâmpiţi de uimire… În faţa lor, o duzină de agenţi, dintre care primii doi având câte un revolver în mâinile lor, îi aşteptau…

Se întoarseră să caute o altă cale de ieşire… Dar deja agenţii se aruncară asupra lor.

A fost o luptă scurtă. Curând, Torquato şi Jean Lannoy se găseau legaţi, cătuşe pe mâini, împiedicaţi de picioare, victime ale ultimei răzbunări a lui Lemercier – victime puţin interesante, de altfel.

Capitolul XVII – ULTIMA VIZITĂ A LUI JACQUES MAING LA MORMÂNTUL SURORII SALE

Jacques Maing, după ce, cum am văzut, i-a înmânat lui Lemercier scrisoarea pe care o pregătise, a intrat în salon şi s-a aşezat cu capul pe mâini. Avea febră. Fruntea lui ardea…

Îşi închise ochii şi toată atenţia lui nervoasă dusă la paroxism era concentrată în simţul auzului.

Ce se va întâmpla?…

Lemercier citea el scrisoarea? Va veni să-i ceară explicaţii? Sau o va omorî pe Fanny imediat?

Jacques Maing asculta din tot sufletul său, în acea obositoare suferinţă a nervilor care precede explozia unei lovituri de tunet, după ce cineva a văzut strălucind fulgerul. Aştepta detunătura unui revolver sau strigătul de disperare al femeii care era ucisă.

Auzi câteva strigăte şi se ridică în picioare.

Repede, se apropie de camera cu seif.

— Dacă se atinge de Fanny, îl omor!

Acesta era exact gândul lui Jacques Maing în acel moment.

Uitase toate aranjamentele trecute făcute de el însuşi… Scrisoarea odată transmisă, el trebuia să fugă – dar rămăsese… Scrisoarea producându-şi efectul, trebuia să-l ajute pe Lemercier, – şi, totuşi, el se arunca să o salveze pe Fanny…

Dragostea, încă una dintre legi, era foarte puternică în el.

Din coridor putea să asculte conversaţia dintre Fanny şi Lemercier şi înţelese că bărbatul nu citise încă scrisoarea. Apoi o văzu pe Fanny fugind şi refugiindu-se în camera ei. Îl văzu pe Lemercier urmând-o…

Apoi începu să asculte la uşă…

Înţelese că Lemercier urma să petreacă noaptea cu Fanny.

Apoi se retrase în camera lui.

Dragostea dispărea din nou. Gelozia reîncepea să-l tortureze. A petrecut o noapte la fel de cumplită ca cea în care scrisese scrisoarea către Lemercier.

Dimineaţa, către ora nouă, un pic de sânge rece îi reveni în sfârşit.

Se hotărî să fugă din casă. Condamnarea lui Fanny era inevitabilă.

S-o salveze? Pentru ce? Pentru a reîncepe suferinţa? Nu. Suferise destul...

Se hotărî să plece imediat de acasă şi să rămână suficient de aproape pentru a putea urmări ce se va întâmpla... Voia să asiste la agonia lui Fanny, şi, poate la cea a lui Lemercier.

Îşi puse în buzunar câteva bancnote pe care le ţinea ca rezervă – un pachet de zece mii de franci; lângă acestea, o fotografie a lui Fanny, o scrisoare ce nu a fost ataşată la dosarul predat lui Lemercier, apoi, aruncând o ultimă privire plină de disperare în jurul lui, se îndreptă spre uşă.

În acel moment uşa se deschise. Lemercier apăru şi îi spuse:

— Înainte de a părăsi hotelul, trebuie să vorbim.

Pentru oricine, cu excepţia lui Jacques Maing, Lemercier ar fi părut în starea sa normală. Vorbea cu sânge rece, după obiceiul său, fără să facă gesturi, cu privirea înceţoşată.

Dar pentru Jacques Maing, acest calm însemna chiar culmea furiei sau a disperării.

Înţelese că Lemercier citise scrisoarea.

Se trase înapoi din faţa lui, şi cu aceeaşi îngrozitor sânge rece, spuse:

— Sunt gata să vă ascult... şi să vă răspund.

. . . . . .

Da, într-adevăr, Lemercier tocmai citise teribilă scrisoare.

În timpul nopţii, terminase împreună cu Fanny planul de fugă al amândurora.

Părăsise mai devreme camera soţiei şi intrase în propriul său birou.

Se aşezase la masă şi era pe punctul de a-l suna pe Jacques Maing, al cărui ajutor îi era necesar, când regăsi dintr-odată scrisoarea pe care o abandonase cu o zi înainte.

O deschise de îndată şi o parcurse până la capăt.

Ceea ce s-ar fi văzut la Lemercier în acel moment ar fi fost groaza de pe acest chip de culoare cenuşie, acel fel de horcăit sec care şuiera pe buzele sale, şi acea privire de animal rănit de moarte pe care o

arunca în jurul lui.

Dar el n-avu nicio explozie de mânie sau durere.

Timp de zece minute se luptă împotriva sincopei sau poate chiar a congestiei cerebrale.

Se pare că ora sa nu venise… el nu muri, nu leşină.

Când învinse această stare de uluire comatoasă în care tocmai se prăbuşise, se ridică, merse pentru a pune zăvorul astfel încât nimeni să nu-l poată surprinde, apoi se întoarse şi se aşeză.

Atunci reciti cu o atenţie scrupuloasă infernala hârtie.

Apoi examină cu atenţie documentele pe care Jacques Maing le ataşase: scrisori delirante, bilete de întâlniri amoroase, fotografii… Avusese cincisprezece amanţi: atât de mulţi!… Pentru fiecare amant, Jacques obţinuse câte o dovadă incontestabilă: de ce-l lovise atât de violent, Fanny, fără nici o discuţie posibilă?!…

Când Lemercier termină, făcu un gest de dezgust îngrozitor. Viaţa devenea prea grea pentru el.

El visase fericirea. S-a luptat pentru asta. S-a năpustit în cucerirea tuturor plăcerilor pe care le poate procura averea. Ei bine, nu s-a oprit. A fost, pe scurt, un admirabil jucător.

Toate acestea aveau drept consecinţă un dezastru, care depăşea cu mult, tot ce şi-ar fi putut imagina mai cumplit.

Concluzia reflecţiilor sale era foarte clară:

— Nu mai pot trăi!…

Scoase atunci un răcnet – singurul gest de furie pe care îl scăpă în această oră gravă.

Furie împotriva lui însuşi…

— Ar fi trebuit să-mi smulg inima, se gândi el. Am uitat că o pasiune m-ar putea ucide…

Îşi reluă imediat calmul şi arse în şemineu scrisoarea denunţătoare şi toate celelalte documente.

Când totul era consumat, răscoli cenuşa, astfel încât niciun indiciu să nu rămână.

Nu se temea că vreun slujitor ar afla de nenorocirea lui: asta îi era indiferent, numai că nu voia ca Fanny să ştie.

Trebuia să-şi păstreze tot calmul.

Apoi se gândi ce să facă cu Jacques Maing.

Ideile sale erau de o extraordinară limpezime. Imediat se opri la ceea ce trebuia să facă. Se îmbrăcă, merse la Fanny, o anunţă că va ieşi toată ziua; apoi, întorcându-se în camera lui, închise seiful schimbând cuvântul secret, îşi strecură un revolver şi un pumnal în

buzunarul hainei şi plecă să-l găsească pe Jacques Maing.

Când l-a găsit a început astfel, cu o voce paşnică:

— E o glumă, nu-i aşa?

— Ce anume, domnule? întrebă Jacques Maing, care începea să se îndoiască de faptul că scrisoarea sa fusese citită.

— Dar… ceea ce mi-ai scris… Trebuie să fi fost nebun!

Jacques Maing îşi deschise larg ochii, tulburat: nu înţelegea.

— Să vedem, reluă Lemercier… aduci împotriva doamnei Lemercier acuzaţii stupide, fără dovezi.

— V-am dat dovezi…

— Zdrenţele alea de hârtii? Le-am ars… Ah? Alea erau dovezi?…

— Dovezi, da. Le-aţi citit?…

— Nu, nu. Şi apoi, acelea erau făcături… dovezile. Recunoaşte că eşti un ticălos greu de înţeles.

— Aşadar, nu mă credeţi?

— Nu.

Această ciudată conversaţie se făcea în cuvinte laconice, sacadate. Jacques simţea că nebunia îl învăluia. Nu luase în calcul că Lemercier ar refuza să-l creadă!

— Jur, zise el, jur că am spus adevărul!

Lemercier ridică din umeri.

— Juri… e în regulă… dar pe ce?… Pe Dumnezeu? Nu crezi în el. Pe onoarea ta? Nu cred că ai!

— Sunt gata, spuse Jacques Maing să fac jurământul pe care-l vreţi.

— Jură-te pe mormântul surorii tale! spuse Lemercier, cu voce joasă. Ah! Ai pălit, nu-i aşa? Asta ţi se pare teribil… ai avea puterea de a minţi, aşa cum minţi de obicei, cu neruşinare? Vezi bine că nu îndrăzneşti!

Jacques Maing se gândi:

„De ce vrea să jur pe mormântul lui Jeanne? El! omul fără scrupule fără superstiţii?”

Lemercier aştepta cu un zâmbet sinistru.

— Sunt gata! repetă Jacques, în sfârşit.

— Să juri… acolo?… în pădure?… Oh! ai grijă!… Pentru că atunci, aş putea să te cred!

— Haide, veniţi! scrâşni furios Jacques Maing. Dacă asta vă face să credeţi, veniţi! Căci toată speranţa mea, ultima mea speranţă, este de a vă convinge şi de a vă face să suferiţi amândoi, ea şi dumneata!

— Să mergem imediat, atunci! spuse Lemercier, care în acelaşi

timp sună clopoţelul şi porunci ca să fie pregătită cabrioleta sa.

Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi luau loc în micul vehicul, unul aproape de celălalt.

În timpul călătoriei nu şi-au spus niciun cuvânt.

Nu au schimbat o privire.

La Wahagnies, Lemercier lăsă cabrioleta la singurul han din sat.

Seara începea să se lase când au ajuns la pădure…

Apoi, o luară, pe picioare, prin pădure.

Se făcuse frig. O umiditate îngheţată cădea pe umerii celor doi bărbaţi.

Dar ei nu păreau să observe asta. Mergeau în pas grăbit, fără să vorbească.

— Ştii unde *este ea* acum? întrebă dintr-odată Lemercier.

Jacques făcu semn că da.

Corpul nefericitei tinere fete fusese pur şi simplu mutat la vreo treizeci de paşi de vechiul fag sub care fusese îngropată iniţial.

În acest loc, arborii erau mai deşi.

Pe timpul verii, era plin de mărăcini şi de lăstari tineri care formau acolo un hăţiş cu un aspect încântător.

Dar acum era dezolant; ramuri uscate, un teren acoperit cu frunze roşii şi umede, trunchiuri care păreau moarte.

La această oră, căderea nopţii, pădurea, prin acest peisaj de iarnă, luau o tentă funebră şi formau un tablou de o sfâşietoare tristeţe.

Jacques Maing se cutremură.

Poate că vedenia scenei înspăimântătoare se ridica înaintea imaginaţiei lui… sora lui luptându-se în strânsoarea lui Lemercier, Jean Lannoy şi a marchizului de Champlieu… apoi sora lui moartă!… în timp ce el, nenorocitul, asculta ofertele procurorului care-i cumpăra tăcerea…

Coliba apăru pe neaşteptate.

Coliba, unde, într-o zi de iarnă, când zăpada cădea, îi spusese lui Fanny totul!

Îşi scutură capul, tremurând.

În cele din urmă se opri şi spuse:

— Aici este…

În acelaşi moment, Lemercier se aruncă pe el şi îi împinse pumnalul în gât.

Jacques Maing căzu ca o masă peste grămada de pământ care acoperea cadavrul surorii sale…

Nu putu scoate nici un singur strigăt.

Degetele lui se încleştau pe pământ; începu să geamă, deschizându-şi ochii îngroziţi.

Lemercier se aplecă peste el şi râse.

Acest râs, chiar mai mult decât spaima morţii, făcu se i ridice părul lui Jacques.

Încerca să rostească un cuvânt, dar nu putea.

— Nu eşti mort? întrebă Lemercier. Asta era ceea ce voiam... Lovitura a fost aplicată perfect... Ascultă acum, ascultă, prietene... Ai vrut să mă faci să sufăr?...

Râsul lui teribil izbucni din nou în tăcerea tristă a pădurii.

El continuă:

— Ei bine! te-ai înşelat! Tot ce mi-ai spus în scrisoare, eu ştiam, deja!

Ochii lui Jacques Maing, în lipsa vorbelor sale, exprimau spaima şi greaţa.

— Ştiam, înţelegi asta? Ce vrei, dragul meu? O iubesc destul de mult pe Fanny pentru a-i tolera amanţii... O iubesc astfel, eu!... Şi chiar adineauri, când mă-mbătam cu sărutări, în braţele ei, spunându-i stupidităţile tale, am râs amândoi...

Se ridică în picioare, împinse cu piciorul pe muribund, care făcea incredibile eforturi pentru a se trage mai departe.

Lemercier chiar făcu câţiva paşi, cu un aer liniştit.

Când reveni la rănit, acesta reuşise în cele din urmă să se îndepărteze puţin de colţul de pământ care o acoperea pe sora lui.

Lemercier îl împinse din nou cu piciorul, spunând:

— Nu, nu... stai unde eşti, dragul meu. Eşti aici pentru a muri.

O îngrozitoare expresie de durere se desena pe trăsăturile convulsive ale lui Jacques Maing.

Dintr-odată se ridică aproape în picioare, apoi recăzu greoi, cu capul înclinat pe umăr.

Lemercier îngenunche.

Îşi puse urechea pe inima lui Jacques pentru a surprinde o bătaie de viaţă.

Dar Jacques Maing era mort.

Apoi Lemercier spuse:

— Cealaltă, acum!

. . . . . .

Cine l-ar fi văzut pe Lemercier în momentul în care arunca o ultima privire spre Jacques Maing ar fi fost lovit de brusca

descompunere a trăsăturilor lui. El era, cum s-ar spune, la fel de livid ca şi cadavrul. Această execuţie, care pe scurt, trebuia să-i aducă o oarecare uşurare, sfârşea, din contră, prin exasperarea nervilor. Avea tentaţia de a face ceea ce fac unii asasini care se înverşunau împotriva cadavrului victimei lor…

Reuşi, cu toate acestea, să se stăpânească.

Şi lăsând cadavrul fără a avea vreo grijă să-l acopere, plecă cu un pas liniştit, cu alte cuvinte, ferm şi fără ezitare.

Se făcuse noapte întunecată atunci când se întorsese la Wahagnies.

Hangiul la care îşi lăsase cabrioleta îl recunoscu numai după haine.

Expresia de pe faţa lui era atât de schimbată încât nu mai era acelaşi om. Cu toate acestea, acest hangiu nu puse nicio întrebare, nu se tulbură, şi propuse simplu lui Lemercier un pahar de rachiu de ienupăr, pe care îl acceptă şi-l înghiţi pe nerăsuflate.

Lemercier îi oferi un ludovic hangiului şi, imediat acesta merse să caute şi să aducă mărunţiş pentru rest, pregăti cabrioleta şi înhămă calul.

Întoarcerea la Lille a fost extrem de rapidă.

— Sper că nu s-a speriat! Cu condiţia să nu ghicească! Cu condiţia ca ea să nu fie plecată!…

El nu avu nici un alt gând pe parcursul întregii călătorii.

Când se opri în faţa hotelului, calul era epuizat. Când ajunse la staulul său din grajd, căzu.

Lemercier reintră dintr-un salt.

— Doamna? întrebă el pe slujitori.

— Doamna îl aşteaptă pe domnul în salon…

Oftatul pe care îl scoase Lemercier se asemăna atât de mult cu un geamăt, că valetul îl privi uimit. Dar Lemercier trăia în clipa aceea în sfera tragediilor. El nu văzu nimic.

Trecu aşadar, fugind în camera lui, constată că nu se încercase să se deschidă seiful, şi în faţa oglinzii, se străduí timp de o jumătate de oră pentru a da feţei sale o expresie pe care o voia.

În timp ce se privea în ea, văzu pete de sânge pe cămaşă.

— Trebuie să schimb hainele, îşi spuse el.

Dar se răzgândi dintr-odată şi un zâmbet cu adevărat hidos îi crispă buzele.

— Orice aş face – mârâi el, – nu voi putea lua o fizionomie acceptabilă. Ea este capabilă să ghicească, târfa! Eh! acest sânge va

explica totul! Asta cade de minune.

Apoi se îndreptă spre salon, făcând un efort incredibil de a rămâne cât de calm se putea.

Când apăru, Fanny se ridică dintr-odată şi deveni aproape la fel de palidă ca şi el, gândindu-se: „El ştie totul!”

Erau înfiorătoare aceste două capete livide care schimbau priviri fără expresie umană.

— Ce s-a întâmplă cu tine? reuşi ea să bolborosească.

— Îţi voi spune, spuse Lemercier, destul de mulţumit de tonul vocii sale, vino, draga mea.

Când ajunseră în camera lui Fanny, traseră zăvorul, închiseră draperiile:

— Tocmai l-am omorât-o pe Jacques Maing, spuse el.

În acest moment, ea era sublimă în îndrăzneală.

— Oh! săracul băiat! spus ea, şi de ce?

În acelaşi timp, privirea ei căuta în jurul ei un mijloc de scăpare. Pentru că era convinsă că Lemercier o să o omoare.

Deodată ea se linişti.

— Imaginează-ţi, reluă Lemercier, că acest nenorocit m-a ameninţat. M-a condus în pădurea din Wahagnies…

Fanny tresări.

— Sub pretextul că avea lucruri importante să-mi dezvăluie… Dar acolo, a înnebunit. M-a ameninţat că va povesti despre moartea surorii lui… Atunci, l-am omorât…

— Şi dezvăluirile lui? întrebă Fanny, gâfâind.

— Asta era, fără îndoială! Înţelegi că n-am înţeles mai mult. Nu avea nicio ezitare, nu-i aşa? L-am lovit. O singură lovitură a fost de ajuns…

— Atunci, n-a spus nimic?

— Crezi că nu a fost de ajuns?

— Oh! Nefericitul!

— Trebuie să fugim, Fanny.

— Am convenit asta…

— Da! dar trebuie să fugim imediat… adică în această noapte… mâine dimineaţă…

— Da, da, mâine dimineaţă…

— Înţelegi… voi lăsa instrucţiunile notarului meu… fac totul să vând…

— Dar nu vei fi bănuit?

— De ce?

— De uciderea lui Jacques Maing!

— Nu, nu... Mi-am luat măsuri de precauţie... Treaba nu va fi descoperită înainte de două sau trei luni...

— Atunci de ce ne grăbim să fugim?

— Mi-e teamă, Fanny... mi-e teamă... mă vei consola, mă vei susţine... voi trimite în străinătate fonduri lichide... şi apoi vom alege un punct de pe glob unde să putem trăi în pace.

— Ei bine! ia primul tren de dimineaţă pentru Paris şi mergi în Italia...

— Nu, draga mea... avem iahtul...

— Ah! da... iahtul...

— E mai bine, nu-i aşa?

— În mod sigur!... Hai, îmbracă-te... asta este ultima alertă... Haide, prietene, du-te şi lucrează la instrucţiunile tale pentru notar: eu voi pregăti lucrurile indispensabile pentru plecarea noastră.

Lemercier se repezi în camera lui, luă câteva foi de hârtie timbrată şi se aşeză la masă pentru a scrie. Dar aproape imediat sări în sus:

— Dacă ea m-ar ghicit! mârâi el. Dacă o să scape de mine!?...

Se întoarse grăbit la Fanny, care, aşa cum spusese, era deja ocupată să pună într-o valiză lucrurile indispensabile pentru ea şi pentru el.

Ea făcu un gest de surpriză.

— Mi-e teamă să fiu singur, spuse Lemercier, cu o voce răguşită. Voi lucra în budoarul tău... Închide uşa, pune zăvoarele...

Fanny se grăbi să-l asculte. Îl văzu într-o stare de surescitare, care o tulbura adânc. Dar, din nou, această exagerare, ea o atribui unei temeri aproape superstiţioase.

Ridică din umeri şi se gândi:

„Iată ce a devenit acea energie care odată era cât pe ce să mă copleşească. În plus, totul este în avantajul meu. Mulţumită acestei temeri, el este în puterea mea... Să-şi lichideze averea, să-şi ducă banii în oraşul în care ne vom refugia... Voi şti apoi cum să-mi iau partea mea, şi bogată, voi pleca... Liberă şi bogat cu două sau trei milioane, pot să fac o viaţă bună într-un oraş de plăceri precum Viena sau Petersburg... Vom vedea."

Lemercier, în acest timp, era închis în budoar şi scria pe hârtie timbrată:

„Aceasta este testamentul meu.

La ora la care scriu, mă port în mod admirabil şi mă bucur de toată raţiunea mea. Prin urmare, sunt în cele mai bune condiţii pentru a-mi face testamentul conform voinţei mele exprese.

De-acum în trei zile, cel mult, voi fi mort.

Şi soţia mea va fi, de asemenea, moartă.

Prin urmare, nu va exista niciun motiv pentru a amâna executarea dorinţelor mele, cu excepţia întârzierilor legale.

Soţia mea va fi moartă, pentru că o voi ucide.

Şi eu voi fi mort pentru că după această execuţie necesară, mă voi sinucide.

Îmi ucid soţia pentru că m-a înşelat. Şi mă ucid eu însumi, pentru că nu pot trăi fără ea. Această femeie abominabilă, pentru care adulterul a devenit un obicei, o simplă distracţie, a pus pe mine o stăpânire pe care nu o mai pot scutura. O iubesc cu frenezie… Voi muri adorând-o…

Domnul Bréval, notarul nostru, va găsi în seiful meu toate documentele în perfectă regulă pentru a-mi stabili averea la zi: titluri de proprietate şi titluri de rentă, etichetate la locul lor.

Vreau ca toată proprietatea imobiliară, inclusiv hotelul meu, să fie vândută, astfel încât să nu mai rămână nici o urmă din viaţa mea de nenorocire. Totul trebuie să valoreze aproximativ şase milioane.

Iată cum pretind să se dispună în mod riguros această sumă:

Institui ca legatarul meu universal, pe doctorul Montigny, care va fi găsit cu uşurinţă în Lille sau în vecinătate, căruia îi încredinţez:

1. Să verse o sumă de cinci sute de mii de franci pentru acele opere de spitalizare care îi sunt convenabile;

2. Să verse notarului meu cincizeci de mii de franci pentru osteneala pe care o va face pentru lichidarea situaţiei mele;

3. Să-şi păstreze pentru el însuşi trei sute de mii de franci ca despăgubire pentru relele gânduri pe care le-am avut şi proiectele pe care aproape că le-am executat împotriva lui;

4. Să verse cincizeci de mii de franci, primarului din Wahagnies pentru ca să întreţină mormântul primei mele soţii, Hélène de Champlieu. Îmi doresc ca acest mormânt să fie mereu înflorit;

5. Toţi ceilalţi, în jur de cinci milioane, vor constitui zestrea fiicei mele Marie-Rose, căreia doctorul Montigny îi va fi tutore.

În scrisoarea anexată cu adresa domnului Procuror al Republicii, se găsesc informaţiile necesare cu privire la cei ce se numesc Jean Lannoy şi Torquato, în ale căror mâini se află fiica mea.

O rog pe fiica mea Marie-Rose să-i fie milă de tatăl ei şi să nu-şi păstreze în memoria ei niciun fel de sentiment de repulsie pe care mi

le-a arătat.

Mor disperat, blestemând viaţa."

Lemercier a adăugat câteva codicile[4], în special cele referitoare la pretenţia lui Jean Lannoy şi Torquato.

Apoi scrise două sau trei scrisori.

El închise totul într-un plic mare, pe care îl sigilă cu roşu, şi pe care scrise dedesubtul adresei notarului: *„Să fie deschis mâine"*.

Apoi reveni s-o găsească pe Fanny.

Era aproape ora două dimineaţa. Fanny era culcată de mult timp, dar nu dormea.

— Pari calm, dragul meu, zise Fanny zâmbind.

— Da, răspunse liniştit Lemercier, m-a uşurat faptul că mi-am aranjat treburile. Mi se pare că acum am o conştiinţă mai uşoară…

— Conştiinţa? spuse Fanny neliniştită.

— Oh! este un mod de a vorbi… Dar ce vânt!… cum suflă şi urlă!…

— Da, este o furtună care tocmai a venit în timp ce scriai. Mi-e milă de nenorociţii care sunt pe mare în astfel de timp…

Lemercier tresări.

Se duse să deschidă fereastra. O rafală violentă izbucni în cameră şi stinse lampa.

Fanny scoase un ţipăt de groază. Lemercier, apoi, închise fără să se grăbească, în timp ce Fanny, cu mâna tremurândă, reaprindea lampa.

— Acum trebuie să faci să ajungă scrisoarea ta la notar, spuse ea pentru a vorbi, pentru a spune ceva, zdruncinată de groaza bruscă care o prinsese.

Căci groaza, în acelaşi timp cu rafala de vânt, intrase în cameră.

— Inutil, spus Lemercier, mâine dimineaţă, în trecere, îi voi înmâna eu însumi scrisoarea.

Şi începu să o contemple cu ochi de nebun.

Fanny tremura. Ceva ca o suspiciune îngrozitoare se ridica în mintea ei şi o lumină de moarte strălucea în privire. Braţul se strecură sub pernă şi atinse pumnalul.

— De ce te uiţi la mine aşa? întrebă ea, încercând să zâmbească.

— De ce? zise el zâmbind pentru zâmbet… De ce? E prima oară când te privesc aşa?

---

[4] Codicil – act întocmit în formă testamentară prin care se modifică sau se completează conţinutul iniţial al unui testament. (n.tr.).

Fanny închise ochii. Mâna ei crispată slăbi din strânsoare pumnal, îşi întinse braţele şi, liniştită, cu vocea ei cea mai ameţitoare, şopti:

— Vino… vezi că te aştept…

Era o noapte ciudată, teribilă pentru Fanny. Uneori era convinsă că omul o va sufoca şi că era pe punctul de a o ucide… Acum convinsă că un delir de pasiune o înspăimântase, ea încercă să ducă această pasiune la paroxism…

Afară, urla furtuna ale cărei rafale furioase de vânt păreau din când în când să scuture hotelul.

Lungile gemete de-a lungul coridoarelor, îşi amestecau vocile lor funebre cu sunetul săruturilor pasionale ale lui Lemercier şi Fanny.

Era ca o agonie de iubire violentă.

Către şapte dimineaţa nu adormiseră încă.

Cu toate acestea, ei s-au spălat şi s-au îmbrăcat.

— Sunt frântă, spuse Fanny.

— Ne vom odihni noaptea următoare, răspunse Lemercier.

Părăsiră hotelul, spunând servitorilor că-şi vor continua drumul până într-un loc de pe lângă Dunkerque şi că se vor întoarce a doua zi în timpul zilei. Trecând prin faţa biroului notarial, Lemercier intră pentru a-i da el însuşi scrisoarea. Dar, o împrejurare care păru ciudată pentru Fanny: el insistă că ar trebui să intre şi ea. Curând, de altminteri, ea uită acest incident. Lemercier părea calm, aproape voios.

Ajunseră la gară, fără să fi întâlnit niciun chip cunoscut.

Douăzeci de minute mai târziu, un tren îi ducea la Dunkerque.

Capitolul XVIII – YACHTUL „PESCĂRUŞUL”

Călătoria de la Lille la Dunkerque nu a prezentat niciun incident.

Lemercier duse până la capăt acest miracol de a fi vesel. Deşi îmbrăcat sobru, era vorbăreţ. Dacă Fanny ar fi avut vreo suspiciune, această suspiciune trebuia să dispară.

Prima lor grijă la coborârea din tren a fost de a merge imediat la căpitanul iahtului lor, care ocupa pe cheiuri o cameră modestă.

Lemercier îl invită la masa de prânz, o onoare cu care nu îl obişnuise.

Căpitanul era un vechi căpitan de cursă lungă, ale cărui idei de independenţă îl obligaseră să părăsească compania, care până atunci îi încredinţase comanda.

Căpitan de iaht de agrement, se simţea mai confortabil, atât din punct de vedere al conducerii navei, cât şi din punct de vedere al profitului, pentru că Lemercier îl plătea din belşug.

În timp ce aştepta masa de prânz, Fanny îşi exprimă intenţia de a vedea unul sau doi prieteni.

Lemercier o lăsă să plece, sigur fiind, că acum nu mai avea umbra vreunei suspiciuni.

Împreună cu căpitanul s-a îmbarcat într-o barcă, cu care, zece minute mai târziu, a acostat la iaht.

Acesta era o foarte frumoasă navă cu vele ca o goeletă şi dotată cu maşină cu aburi care transmitea mişcarea unei elice.

Era nevoie de un echipaj de zece oameni, fără a socoti mecanicul, fochiştii şi slujitorii.

Toată lumea locuia pe uscat, în timp ce iahtul se afla ancorat, dar aparţinea *Pescăruşului* de la un capăt la altul al anului: o fantezie costisitoare a lui Fanny, care voia să se îmbarce de îndată atunci când voia, fără a se mai deranja să recruteze personal pentru fiecare călătorie.

În acel moment erau la bord doar doi oameni.

Lemercier, urmat de căpitan, se duse în cabină, o luxoasă cameră de dormit, întotdeauna pregătită să-l primească.

Deschise un mic dulap de fier aşezat la capul patului.

Se afla acolo, întotdeauna şi cu toate riscurile, o sumă care varia de la cincizeci la şaizeci de mii de franci.

Lemercier începu să numere bancnote şi aur. Luă aurul şi-l puse în buzunar şi întrebă cu glas sincer:

— V-a trimis domnul Jacques Maing ceea ce vi se cuvine pe acest trimestru?

— Da, domnule, răspunse căpitanul, totul este în ordine.

— Foarte bine, dar eu nu sunt, dragul meu prieten, şi de vreme ce se prezintă ocazia…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că de şase ani, dragul meu, nu v-am dat nicio gratificaţie serioasă nici dumitale, nici oamenilor dumitale. Însă este dificil să găseşti o echipă mai abilă şi un căpitan mai familiarizat cu meseria sa… Ţine, dragul meu!

Îi întinse un portofel.

În portofel erau şaizeci şi două de mii de franci.

— Veţi da marinarilor atât cât doriţi, continuă Lemercier; fiecăruia după meritul pe care îl recunoaşteţi; dar nu trebuie să vă spun că

trebuie să vă păstraţi o parte… o bună parte.

Căpitanul nu ştia suma din portofel.

De aceea, îl puse în buzunar, mulţumind simplu în numele său şi al echipajului.

Apoi trecură pe punte.

— Ce credeţi despre această vreme? întrebă Lemercier agăţându-se de o parâmă.

Într-adevăr, *Pescăruşul* era zguduit ca o coajă de nucă şi greementul[5] său gemea.

— Eu zic, răspunse căpitanul, să aduc oamenii la bord pentru a consolida parâmele.

— Eh! credeţi că este necesar?

— Da, domnule. Căci iată, se pregăteşte o furtună serioasă. Sper că nu aţi venit la Dunkerque cu intenţia de a ieşi în larg.

— Şi dacă aş avea?

— Ar fi imposibil…

— Atunci vom aştepta, dragul meu căpitan. Pentru că intenţionez să plec cât mai curând posibil.

Cei doi bărbaţi coborâră apoi în barcă şi se întoarseră la chei, unde o găsiră pe Fanny aşteptându-i.

Lemercier îşi informă soţia despre necesitatea de a aştepta acalmia şi-o anunţă că vor fi cazaţi la hotel în timp ce vor aştepta. Au luat apoi prânzul, care a fost vesel şi cordial. După masă, căpitanul dori să-l părăsească pe Lemercier ca să meargă la bord pentru a lua unele măsuri de precauţie pentru furtună.

Însă vântul slăbise atunci, iar Lemercier nu voia ca vrednicul marinar să-l părăsească în această zi.

Seara, furtuna părea a fi în plină descreştere.

De fapt, parâmele Pescăruşului erau solide, iar excesul de precauţie ar fi fost inutil: căpitanul, după ce luă masa cu patronii săi, se culcă, nu fără a stabili o reîntâlnire pentru a doua zi.

De asemenea, se conveni ca echipajul să fie adunat.

Lemercier s-a dus apoi spre chei.

— Unde mergem, dragul meu? întrebă Fanny.

— La bord.

— La bord? La ora asta? Pe o astfel de vreme?

— Mă vei aştepta, draga mea, dar eu trebuie să merg. Mi-am lăsat

---

[5] Greement – ansamblu format din catargele, velele şi parâmele unei nave sau ale unei ambarcaţiuni cu pânze. (n.tr.).

geanta în cabină şi… nu ştim ce se poate întâmpla.

— Ai dreptate…

— Atunci mă vei aştepta? întrebă Lemercier cu indiferenţă.

În el însuşi tremura.

— Nu, te voi însoţi, spuse Fanny. Nu mi-e teamă, după toate astea!…

— Oh! nu este niciun pericol… Şi chiar…

— Ce, dragul meu?

— O idee… o idee de sfidare şi provocare, dacă vrei, dar ştii cum îmi place să provoc cerul şi pământul…

— Ei bine… ideea ta?

— Dacă noi am petrece noaptea la bord?

Fanny era îndrăzneaţă. Iubea pericolul. Deşi nu simţise niciodată cel mai mic sentiment pentru Lemercier, gândul unei nopţi de dragoste pe mare, pe iahtul scuturat de valuri, o făcea să se înfioare.

— Da! spuse ea dintr-o suflare, răspunzând la presiunea braţului lui.

În următorul moment, Lemercier dezlega barca.

— Ce faci? întrebă Fanny.

— Nu vezi? iau această barcă. La această oră, nu vrem să fim conduşi. Mâine dimineaţă, barca va fi în locul ei, iar stăpânul ei va fi fericit să primească un ludovic.

Fanny se puse pe râs şi sări în barcă. Lemercier apucă vâslele. Era îndemânatic. Era puternic. Fanny nu se putea abţine să nu admire viguroasa sa siluetă care ieşea în evidenţă în noaptea întunecată.

Căci noaptea era venită deja demult, şi devenise mai opacă încă, sub norii grei care alergau pe cer. Lemercier îşi îndreptă barca aproape în linie dreaptă spre felinarul de semnalizare al *Pescăruşului*, la care, în cele, din urmă acostă.

Curând el se afla pe punte cu Fanny, spre stupefacţia celor doi mateloţi de serviciu. Ajutat de ei, în timp ce o sprijinea pe Fanny de braţ, reuşi să ajungă la cabină.

Fanny intră în cabină.

— Voi reveni imediat, spuse Lemercier.

Închise uşa şi o încuie, răsucind zăvorul de două ori.

Fanny şi-a dat ea seama că era încuiată? Dacă a făcut-o, nu a dovedit-o prin niciun strigăt. În plus, strigătele s-ar fi pierdut în vuietul vântului.

Lemercier le făcu semn celor doi marinari să-l urmeze pe

interpunte[6].

— Ştiţi cum să puneţi în funcţiune maşina cu aburi? întrebă el. De altfel eu ştiu. Urmaţi-mă să vă spun…

— Dar, domnule…

— Vreau să plec în această noapte. Căpitanul adună echipajul. Dar nu vreau să pierd timpul până atunci… veniţi!…

Din ce în ce mai surprinşi, dar înrobiţi de disciplină, mateloţii s-au supus şi l-au urmat pe Lemercier în camera fochiştilor. La indicaţiile sale, au aprins cuptorul şi au început să-l umple cu cărbune…

Lemercier, foarte calm, consulta manometrul.

La ora unu dimineaţa, el văzu că era sub presiune. Apoi, permanent urmat de cei doi marinari, urcă pe punte. Hornul arunca torenţi de fum şi o trepidaţie clătină iahtul.

Lemercier le arătă celor doi marinari barca ancorată de partea de jos a deschiderii de parapet.

— Acum, le spuse el, plecaţi!

Cei doi oameni se uitară unul la celălalt aproape cu groază: stăpânul lor înnebunise, aceasta a fost ideea pe care au schimbat-o din priviri.

— Domnule, spuse unul dintre ei, nu putem să părăsim nava.

— Cu toate acestea eu aşa vreau, eu sunt stăpânul aici. Plecaţi! Mă angajez să vă scuz mâine căpitanului.

Lemercier îşi scoase revolverul.

— E nebun, murmură unul.

— Trebuie să-l prevenim pe căpitan înainte de a se ajunge la o nenorocire.

Grăbiţi, au coborât în barcă.

Apoi Lemercier porni înainte şi, cu câteva lovituri de topor, tăie frânghiile celor două ancore.

Apoi făcu la fel şi la spate.

Lemercier coborî apoi în sala maşinilor, şi ştiind să le manevreze, acţionă pârghiile necesare. Elicea începu să bată valurile, iar *Pescăruşul* porni înainte cu oarecare viteză.

Tot atât de repede cât îi permiteau salturile dezordonate ale navei, el urcă apoi pe punte şi luă în mână roata cârmei… Era şi timpul… *Pescăruşul* plutea drept spre un bric ancorat care bătea toate clopotele de alarmă, înspăimântat de acest tip de navă-fantomă care părea să se deplaseze la întâmplare…

---

[6] Interpunte – spaţiu cuprins între două punţi ale unei nave. (n.tr.).

Lemercier, de multe ori, exersase la cârmă.

Ştia suficient pentru ceea ce voia să facă. Evită abil bricul şi alte câteva nave, părăsi portul, şi ieşi în larg în acelaşi moment în care pe chei căpitanului înconjurat de mai mulţi marinari ajungeau pentru a manevra iahtul... Prea târziu!...

Ieşit în larg, Lemercier se îndreptă spre vest.

Vântul bătea dinspre est şi mărea încă viteza iahtului.

Violent scuturată, nava făcea devieri bruşte care ar fi înspăimântat marinarii. Deja violente valuri de mare spărseseră bordajul în mai multe locuri.

Dar Lemercier nu se îngrijora în legătură cu niciunul dintre aceste locuri. El avea o figură pietrificată, gesturi de nebun, ochi rătăciţi, zguduit insistent de rapide frisoane sau de un hohot de râs.

Cam pe la trei dimineaţa, el se încrucişă cu un mare transatlantic, lung de cel puţin de trei ancabluri[7] care ţinea piept vântului cu greutate şi aştepta un moment bun pentru a încerca să intre în Le Havre.

Acest transatlantic îl salută; dar Lemercier nu răspunse; iahtul său trecu, rapid şi fantastic ca o umbră.

La ora cinci, elicea încetă să mai bată apa, maşina, din lipsă de combustibil, era moartă.

Iahtul nu mai plutea decât sub impulsul vântului.

La stânga, în depărtare, Lemercier crezu că poate distinge o masă întunecată: era peninsula Cotentin. Iahtul plutea spre ea la întâmplare, aruncat, scuturat şi înclinat spre coastă.

În acest moment Lemercier lăsă roata cârmei şi ajunse la cabină. El deschise.

Spumegând de furie, lividă, Fanny îşi întinse braţele şi strigă:

— În numele cerului, ce se întâmplă?

— Vei afla, spuse Lemercier.

Capitolul XIX – LOGODNICII

Pierre Latour, George şi Zita – sau mai degrabă Marie-Rose – se întorseseră la rulota Giovannei. Nomazii îşi salutaseră balerina cu o bucurie care îl uimise pe Pierre Latour, şi cu aceeaşi uimire o văzuse

---

[7] Ancablură – unitate de măsură pentru lungime egală cu a zecea parte dintr-o milă marină. (n.tr.).

pe Zita aruncându-se în braţele lor, cu lacrimi în ochi.

Evident, aceşti oameni sfârşiseră prin a o iubi pe frumoasa Zita. Şi Zita se ataşase de ei mai mult decât crezuse ea însăşi.

În ceea ce-o priveşte pe Giovanna, ea şi-a exprimat pur şi simplu satisfacţia spunând cu răceala obişnuită:

— A dat Dumnezeu! Nu prea te-ai grăbit să te întorci, fata mea; dacă mai întârziai, aş fi fost ruinată, eu!

— Da, Giovanna, zise Zita cu bucurie, ne vom relua spectacolele, dar nu la Lille.

— Unde vrei tu. Vom pleca mâine.

— Nu, nu... trebuie să mai aşteptăm câteva zile, acum.

Marie-Rose se gândea că ea aflase cine este şi că îl văzuse pe tatăl său.

Pe acest tată, care nu-i inspira decât un fel de milă şi groază, nu dorea să-l mai revadă. Bogat, fericit, nu avea nevoie de ea.

Dar mama ei!?...

Voia să o regăsească cu orice preţ. Lemercier, fie din reţinere, fie din milă sau uitare, nu-i spusese că Hélène a murit. Cei doi asociaţi, Jean Lannoy şi Torquato, se abţinuseră amândoi să anunţe această moarte, de vreme ce Marie-Rose le arătase o certă docilitate, doar în speranţa de a-şi vedea din nou mama.

Pierre Latour, din partea lui, se gândea că Marie-Rose era copilul lui Hélène de Champlieu; i se părea că era datoria lui să-i servească ca tată, s-o smulgă din periculoasa meserie în care fusese antrenată.

Dar el rămase încă prins de durere şi teamă când Zita, întorcându-se spre el şi aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, spuse:

— Acum, trebuie s-o regăsim pe mama!...

Cum să-i spui acestei sărmane micuţe că mama ei era moartă de mult timp!

El răspunse prin câteva cuvinte evazive, promiţând s-o ducă pe copilă departe de Lille, cât mai curând posibil.

Cât despre George, el era pur şi simplu în extaz. Şi totuşi, Zita de-abia îl privea. Dar el simţea că toate schimbările sale, în care ea punea eleganţa afectată pe care o învăţase, erau pentru el.

. . . . . .

Încă de a doua zi, Pierre Latour se angajă să clarifice situaţia din toate punctele de vedere. De la început, vru să părăsească Lille, tremurând ca Lemercier să n-o ceară pe fiica sa.

Pierre, care venise la Lille, în primul rând pentru a se răzbuna pe

Lemercier, renunţa la răzbunarea sa pentru a se consacra micuţei Marie-Rose. În ceea ce priveşte averea lui Lemercier, nu avea nicio nevoie de ea. Cu talentul său, el se angaja să asigure viitorul şi fericirea copilei. Tot atât de mult pe cât avusese dorinţa cu ardoare de a-l întâlni faţă-n faţă pe Lemercier, la fel de mult, în acest moment se temea să-l întâlnească…

Trebuia, aşadar, să plece cât mai degrabă, şi să se ducă cât mai departe posibil, astfel ca niciodată Lemercier să nu poată şti ce s-a întâmplat cu fiica lui.

El începu prin a o lua deoparte pe Giovanna şi a-i spune adevărul despre Marie-Rose.

— Acum înţelegi, adăugă el, că cea pe care-o numeşti Zita nu mai poate fi o balerină nomadă.

— Totuşi, m-am bazat pe ea…

— Te voi compensa, vrednica mea Giovanna. Dar Marie-Rose nu va mai apărea niciodată în public. Ţi-ar conveni mai bine ca eu să intervin la tatăl său… şi la lege?

Giovanna dădu înapoi, dar scoase un mare oftat pentru speranţele năruite.

— Asta nu e tot, spuse atunci Pierre; intenţia mea este să mă stabilesc împreună cu George şi Marie-Rose în Italia; vom călători împreună. Până la Milano, nimic nu se va schimba în obiceiurile noastre, cu excepţia faptului ca nu vor exista reprezentaţii pentru Zita. Dacă vor exista curioşi, vei fi acolo pentru a răspunde. Şi în ceea ce priveşte cheltuielile tale generoase, îmi asum eu răspunderea. Ştii că pot câştiga bani, dacă vreau.

Acest punct convenit, Latour a luă cu sine pe Zita, pentru a face o plimbare, în cursul căreia copila vorbi numai despre mama ei.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Această întrebare îi reveni de o sută de ori.

— S-a despărţit de tatăl tău, spuse Pierre, cu un oftat de durere.

Dar depăşind durerea care-i strângea inima la gândul că Hélène era moartă:

— Tatăl tău, sărmana mea copilă, este un om rău.

— Vai! o ştiu prea bine… dar mama mea?

— Cea mai dulce şi mai nobilă femeie…

— Ştiam asta! strigă Marie-Rose, tremurând. Şi ea s-a despărţit de el?

— Da. De o lungă perioadă de timp. El a făcut-o să sufere prea mult.

— Şi apoi?... Of! Vorbeşte... mă faci să mor...

— Ea a părăsit Lille... şi chiar Franţa... o s-o regăsim în Italia... fără îndoială... Am fost asigurat că trebuie să se fi adăpostit lângă Milano.

— Trebuie să plecăm... să plecăm imediat! strigă Marie-Rose.

— Da, plecăm, spuse Pierre Latour cu un licăr de bucurie; dar, copila mea, îţi voi cere să-ţi potoleşti puţin nerăbdarea: vom pleca poimâine dimineaţă, dacă vrei. Am ceva de făcut mâine la Lille.

— Ce anume, bunul meu prieten?

— Un pelerinaj, spuse Pierre, cu o voce înăbuşită.

— Fie! vom pleca poimâine.

Apoi, cu o uşoară ezitare, întrebă:

— Şi George?

— Vine cu noi, fii liniştită! Dacă tu ai fi la capătul lumii el ar veni după tine. Ei poftim! Iată-l acolo, zise Pierre, care tocmai se întorcea. Vezi tu, te urmăreşte ca şi umbra ta... ca acolo, pe drumurile Italiei.

Marie-Rose lăsă braţul lui Pierre şi alergă la George, care-i urmase. Acest frumos tânăr, puternic, energic, viguros şi înzestrat cu inteligenţă, devenea timid ca o fată în prezenţa celei pe care o adora. Văzându-se descoperit, el roşi şi bâlbâi o scuză pe care tânăra fată o întâmpină cu un hohot de râs.

Deci, în faţa Mariei-Rose însăşi, Pierre Latour îl informă pe George care încă nu ştia nimic. Cu alte cuvinte, îi spuse că Zita avea o familie, un tată foarte bogat, şi în cele din urmă, toate detaliile pe care cititorul le cunoaşte.

George tremura.

Sărac, fără tată sau mamă, fără relaţii, fără sprijin în viaţă, fără măcar un nume, el putuse spera să devină soţul Zitei, balerina nomadă... Dar Zita era Marie-Rose; îşi regăsise familia... ea va fi, poate, bogată într-o zi... El îşi coborî capul şi plângea.

Marie-Rose scoase un strigăt. Înţelegea ce se întâmpla în inima logodnicului ei; se aruncă în braţele lui.

— Nimic nu ne poate despărţi, bunul meu George, şopti ea, plângând ea însăşi.

— Da? Este adevărat? întrebă George îmbătat. Tu mă mai vrei încă?

— Pentru tine, eu sunt şi voi fi întotdeauna sărmana micuţa Zita pe care o iubeşti şi care te iubeşte...

Pentru prima dată de când se iubeau, se îmbrăţişară unul pe celălalt, iar acolo, pe drum, sub privirea lui Pierre Latour, îşi

schimbară săruturile lor.

. . . . . .

A doua zi, devreme, totul era stabilit pentru plecarea, care urma să aibă loc a doua zi, la prima oră. Pierre Latour, lăsând-o pe Marie-Rose în grija lui George, plecă, anunţând că va lipsi toată ziua. George ghici că prietenul său mergea să-şi ia rămas bun de la mormântul din cimitirul din Wahagnies. Dar acum era sigur că Pierre nu va mai încerca să se sinucidă... El îl lăsă să meargă fără teamă.

Capitolul XX – MONTIGNY IERTAT

În acea zi, doctorul Montigny veni la Lille. Precedenta sa încercare nereuşită cu Fanny nu-l descurajase. De altfel, el observase în mod clar că vizita şi atitudinea sa făcuseră o profundă impresie asupra soţiei lui Lemercier. Spera, prin urmare, ca să impresioneze spiritul lui Fanny prin lovituri redutabile, pentru a obţine mai multe informaţii importante. Poate că, de asemenea, avea să pună mâna pe Lemercier însuşi.

Când intră în oraş, spre amiază, vânzătorii ambulanţi de ziare strigau titluri care anunţau un arest senzaţional.

Dar doctorul, preocupat de propriile sale gânduri, nu acordă nicio atenţie acestor strigăte.

După masa de prânz, se înapoie la hotelul din strada Regală şi se izbi de răspunsul valetului care-i contrariase pe Jean Lannoy şi Torquato.

Lemercier dispăruse! Fanny dispăruse, de asemenea! Hotelul era de vânzare!

Ce însemna asta?

Montigny consternat avu intuiţia că precedenta sa vizită a însemnat ceva în această prăbuşire sau mai degrabă în această fugă. Evident, Lemercier se întorsese. Fanny îl informase şi vechiul procuror, fără îndoială terorizat, fugise.

O descurajare profundă punea stăpânire pe doctor. Ceea ce smulsese de la Fanny era o informaţie vagă. Ştia că Lemercier o dăduse lui Marie-Rose unei trupe de ţigani al cărei şef era numit Torquato. Asta era tot.

Dacă avea vreo speranţă de a o găsi pe fiica lui Hélène, această speranţă pleca odată cu Lemercier.

Doctorul Montigny se întoarse la hanul unde îşi lăsase cabrioleta, gândindu-se deja cu ce cuvinte ar putea s-o consoleze pe sărmana Hélène.

— Cereţi *Arestarea a doi îndrăzneţi prinşi de justiţie!*

Era un vânzător ambulant de ziare care îi striga sub nas acest melodramatic titlu şi, în acelaşi timp, îi înmâna un ziar larg deschis.

Montigny îl luă…

Pe manşeta acestui jurnal erau două nume cu litere groase, iar aceste nume erau: Jean Lannoy… şi Torquato!…

Doctorul achită ziarul şi căută cu lăcomie detaliile care-l priveau pe acest Torquato. Era oare Torquato al lui, acesta?…

Marele articol de fapt divers relata pe larg arestarea celor doi bandiţi în biroul notarial al domnului Bréval, dar rămânea tăcut în cazul special al lui Lemercier. Redactorul se mărginise să insinueze că, fără îndoială, va apărea a doua zi o poveste care va consterna oraşul Lille, şi că o personalitate importantă a oraşului, căreia nu i se putea spune numele, dar care a fost amestecat cu această curioasă afacere, dispăruse…

— Cereţi *Scandalul zilei!* strigă un al doilea vânzător de ziare.

Şi de data aceasta, Montigny văzu numele lui Lemercier pe manşetă.

Un ziar mai îndrăzneţ şi mai bine informat publica o ediţie specială şi relata ciudata poveste a testamentului lui Lemercier, deschis de domnul Bréval, notarul. Editorul acestei noi foi de ziar avansa categoric că Lemercier era complicele celor doi bandiţi arestaţi, şi că el îşi zburase creierii.

Această ştire adusese în Lille o rumoare.

Putem ghici efectul pe care l-a produs asupra doctorului Montigny.

El nu făcu decât un salt până la notar, pe care îl cunoştea de mult timp.

Uimirea sa crescu şi deveni aproape neliniştit, când văzu dorinţa grefierilor de a-l primi şi curiozitatea cu care îl priveau.

Abia dacă numele său fusese transmis notarului, că acesta apăru, apucă pe doctor de mână şi îl târî în cabinetul său, închizând cu atenţie uşa.

— Pregătiţi-vă, spuse el, pentru a primi noutăţile cele mai extraordinare.

— Să vorbim mai întâi despre domnul Lemercier, îl întrerupse Montigny, am un interes imens să ştiu dacă ceea ce spun ziarele este adevărat.

— Adevărat de la un capăt la altul... Dar asta nu e tot... Ghiciţi... ceva nemaiauzit...

— Grăbiţi-vă, să vedem...

— Ei bine! îl moşteniţi!

— Eu...

— Dumneata! O sumă fantastică: câteva milioane!

— Este interesant, spuse Montigny cu răceală, dar să vorbim mai întâi despre Lemercier; vă spun că sunt interesat...

— Oh! dar nu înţelegeţi deloc? Chiar pe el îl moşteniţi!

— Pe Lemercier?...

Şi Montigny, de data aceasta, se aşeză, uimit de lovitură.

Notarul alerga deja la dosarul care conţinea testamentul şi, fără întârziere, începu să citească acest document, pe care Montigny îl asculta cu emoţie profundă.

— Salvată! murmură el într-o mişcare de bucurie puternică.

— Despre cine vorbeşti? întrebă notarul. Despre acest copil al cărui tutore deveniţi?

— Nu... sau mai degrabă, da... este acelaşi lucru...

Şi doctorul se gândea că Hélène va afla în acelaşi timp: 1. că fiica ei era vie şi regăsită; 2. că ea însăşi era liberă, Lemercier fiind mort.

— Dar, spuneţi-mi, copilul, spuse el, copilul al cărui tutore sunt?

— Ah! pentru asta trebuie să-l vedem pe procurorul care, fără îndoială, a găsit-o deja pe acea micuţă.

Montigny se ridică, anunţă că se va întoarce să vorbească mai mult timp cu notarul despre această nouă situaţie şi se duse la procurorul Republicii.

Acolo el află că Marie-Rose nu a fost găsită, dar că, datorită indicaţiilor lui Torquato, se afla pe urmele ei. Procurorul îl felicită pe Montigny pentru imensa avere pe care-o primise prin testament.

— Dar, domnule, răspunse simplu, eu sunt doar depozitarul.

— Asta e adevărat, zise procurorul, dar în sfârşit... Pe scurt, credeţi că demersul de a vi se încredinţa pupila s-a făcut sub o anume presiune?

Montigny ieşi şi-şi spuse:

— Acest procuror o fi din şcoala lui Lemercier?

Dar, fără să mai reflecteze prea mult timp, nu vru să mai întârzie informarea Hélènei despre marea veste. Apoi îşi luă cabrioleta de la han şi se avântă pe drumul spre Wahagnies, unde ajunse în momentul în care începea să se întunece.

Când sări din cabrioletă, văzu un bărbat care se sprijinea de

grilajul gardului şi părea că priveşte înăuntru.

Fără îndoială, că acest om era adâncit puternic în reflecţii profunde, pentru că el nu auzise cabrioleta.

Doctorul sări pe pământ examinând curios acest străin.

După un minut, îl auzi scoţând un oftat profund.

Apoi omul se întoarse cu faţa.

Montigny îi văzu chipul palid, scăldat în lacrimi.

Această faţă îi era necunoscută.

Dar un gând brusc se transformă într-o emoţie extraordinară.

Omul, ruşinat de a fi surprins, încercă să se îndepărteze murmurând:

— Scuzaţi-mă, domnule!…

Dar Montigny, atingându-l pe braţ, îi spuse cu o voce tremurândă:

— Înainte de a pleca, un cuvânt, vă rog.

— Vorbiţi, spuse necunoscutul, cu un aer de uimire.

— Sunteţi dumneavoastră, cel care, cu câteva zile în urmă, într-o dimineaţă, v-aţi sprijinit de această poartă?

Omul ezită.

Lacrimile îi curgeau din ochi.

În cele din urmă îşi coborî capul şi murmură:

— Da, domnule, şi în acea zi, mai fericit decât în seara asta, am avut o iluzie pentru o secundă.

— Adică, credeai că ai văzut pe cineva?

Omul se cutremură şi se întoarse, de parcă se îngrozi.

Montigny îi prinsese ambele mâini, îl privi adânc în ochi şi spuse:

— Dumneata eşti Pierre Latour…

Pierre nu făcu niciun gest de uimire.

Tocmai trăise nişte minute atât de crude şi atât de dulci în acelaşi timp în faţa acestui grilaj, că el nu mai avea nicio putere.

— Eu sunt un prieten, continuă Montigny, cu o voce înflăcărată. Şi vă rog să-mi răspundeţi. Sunteţi cel pe care tocmai l-am numit?

— Eu sunt, spuse Pierre.

— Şi ziceţi că aţi avut o iluzie?… Credeţi că aţi văzut pe cineva… o femeie, nu-i aşa?… Oh! Ghicesc totul… aţi fost în cimitir… şi aţi văzut numele acestei femei gravat pe unul dintre morminte…

— Domnule! gemu încet Pierre Latour.

— Şi apoi, continuă Montigny, v-aţi întors aici, în speranţa că Hélène vă va reapărea ca o dulce fantomă.

— Ce nume aţi pronunţat? se bâlbâi Pierre. Cine sunteţi?

— Ascultaţi!… Sunteţi acel om? Da! văd asta pe faţa dumitale… Ei

bine… dacă v-aş spune că nu aţi văzut o fantomă în dimineaţa în care v-aţi rezemat de grilajul ăsta?…

Pierre scutură din cap cu durere.

— Atunci am văzut o femeie care seamănă cu ea?

— Dacă v-aş spune, reluă cu nerăbdare Montigny, că dala care poartă numele lui Hélène de Champlieu acoperă doar un sicriu gol!?…

Vorbind astfel, doctorul era pregătit să-l ajute pe Pierre, în cazul în care şocul moral a fost prea violent.

Veştile pe care le primise în acea zi, vizita sa la notar, moartea lui Lemercier, această poveste cu moştenirea, Marie-Rose pe cale de a fi găsită, toate acestea formau o înlănţuire fantastică, dar atât de naturală totuşi, care îl scoseseră pe Montigny şi îl scoteau încă din acel sânge rece obişnuit.

Abia dacă rosti aceste ultime cuvinte că îi şi păru rău.

Pentru că, departe de a părea deprimat şi copleşit de bucuria pe care urma să fie declanşată în el, Pierre se năpusti la grilaj scuturându-l frenetic şi pe care începuse să-l escaladeze, atunci când doctorul, apucându-l de talie, îl trase, îi puse mâna pe gură pentru a-i opri strigătele, şi îi spuse:

— Linişteşte-te, nefericitule, vrei să o omori? Ea e acolo!… Ea a fost cea pe care ai văzut-o…

— Da, da, aveţi dreptate! se bâlbâi Pierre, sunt un nefericit nebun.

— Duceţi-vă la colţul zidului şi aşteptaţi-mă!…

Pierre ascultă, tremurând, docil ca un copil, luându-şi fruntea cu ambele mâini…

Doctorul sună. În acest moment, bătrâna Gertrude apăru şi deschise, atrasă de zgomot…

Montigny îi înmână cabrioleta, o anunţă că se va întoarce după zece minute şi îi ceru bătrânei să plece şi să lase poarta întredeschisă.

Apoi merse să i se alăture lui Pierre.

— Cine sunteţi? îl întreba acesta din urmă, iar lacrimile începură să-i curgă din ochi; cine eşti dumneata, dumneata, care mi te arăţi ca un înger salvator, dumneata, care m-ai readus la viaţă?

— Unul dintre prietenii dumitale, fără să-l bănuieşti… Să mergem, trebuie să vorbim…

Doctorul îşi trecu braţul pe sub cel al lui Pierre şi îl trase în direcţia pădurii.

Şi acolo, pe drum, Pierre Latour a fost informat în câteva cuvinte

de întreaga istorie a lui Hélène.

Când Montigny îşi termină povestea, pictorul i se aruncă în braţe, plângând.

Doctorul lasă criza să treacă.

Când îl văzu pe Pierre aproape calmat, dori să se întoarcă acasă. Dar Pierre îl opri la rândul său.

— Înainte de a-i spune că sunt aici, zise el cu un glas tremurător, spuneţi-i că a fost găsită fiica ei.

— Marie-Rose? exclamă Montigny. Ştiţi unde e copila?

— Da, în trei ore ea va fi aici. Trebuie să plec şi să o iau…

— Veniţi, veniţi! strigă Montigny, plin de emoţie.

În câteva momente ajunseră acasă. Şi atunci, Pierre se opri, picioarele i se înmuiară, bucuria reacţionând cu violenţa teribilă. Dar acest lucru dură puţin, şi în curând reuşi să-l urmeze pe doctor.

Intrară în casă şi făcură un tur al acestei case atât de familiară pentru Pierre Latour.

Montigny îl făcu să pătrundă într-o cameră fără lumină.

— Aşteptaţi-mă, murmură el. Şi mai presus de toate, niciun cuvânt, niciun strigăt, care să vă trădeze înainte de a vă chema.

Apoi se duse în salonul unde îl aştepta Hélène.

Văzându-l, se ridică repede şi alergă să-l întâmpine.

— A trecut mult timp, prietene!… Ce veşti ai?… Cât de palid eşti!…

— Veşti bune, spuse doctorul cu bucurie. Dacă sunt palid, este pentru că mor de foame…

— Cina s-a răcit de douăzeci de minute, observă Gertrude.

— Bine, bine… ei bine! vom mânca, dar mai întâi…

— Veşti bune, ai spus! exclamă Hélène, împreunându-şi mâinile. Fiica mea…

— Ei bine… Lemercier a vorbit… a vorbit, acest om… chiar vorbe de aur… în sfârşit, ştiu de la el că copilul trăieşte şi, pe scurt, nu a suferit, acesta este esenţialul…

Montigny se strădui să dea cuvintelor un aer calm şi aproape indiferent.

Hélène căzu în genunchi, cu capul în mâini, plângând şi bâlbâind aceleaşi cuvinte:

— Fiica mea… fiica mea…

„Iată, gândi Montigny, că cel mai greu lucru s-a făcut.”

Şi îi făcu un semn bunei Gertrude, care se grăbea s-o ajute pe Hélène.

— Trebuie să plângă, spuse el, aceste lacrimi sunt de fericire.

Timp îndelungat, Hélène plânse.

În cele din urmă, încetul cu încetul, se linişti.

— Trăieşte! spuse ea, aruncându-se în braţele doctorului. Trăieşte! Ah! nu-mi spui mai multe despre asta deocamdată. Trăieşte! Dragă prietene, dacă aş putea să îţi spun tot ce am în inima mea!…

— Aşadar, eşti foarte fericită?

— Atât de fericită că eu cred că visez, zise ea, cu chipul transfigurat de o radiere a fericirii.

Doctorul rămase îngândurat şi murmură:

— Nu este această fericire opera mea? N-aş putea crede acum că sunt iertat pentru crima tinereţii mele?

Capitolul XXI – MARIE-ROSE

După aceste prime efuziuni, Hélène insistă ca doctorul să meargă în sufragerie. Dar Montigny refuză, spunând că nu terminase de vorbit. Hélène, care avea o mie de întrebări pe buzele ei, aştepta răbdătoare, cu un fel de îngrijorare. Căci bucuria are îngrijorarea ei, ca şi durerea.

— Nu m-ai întrebat, spuse doctorul, cum am avut certitudinea că Marie-Rose trăieşte.

— Tu mi-ai spus, prietene; prin… el!

— Prin Lemercier? Da, ţi-am spus asta, Hélène, dar nu e întru totul exact… nu l-am văzut pe Lemercier, dar am auzit veşti. Ele sunt de-a dreptul uluitoare, copila mea. Îţi închipui că acest om s-a pocăit… da, s-a pocăit de tot răul pe care l-a făcut, mai ales fiicei sale… Căci testamentul lui…

— Testamentul lui? exclamă Hélène.

— Zăpăcit mai sunt!… am spus cuvântul… Ei bine, da, el şi-a făcut testamentul înainte de a muri…

— Deci, spuse Hélène grav, acest om a murit?

— Da… S-a sinucis, spuse doctorul, fără a se mai îngriji s-o menajeze.

Urmă un moment de linişte, timp în care Hélène îi acordă celui al căruia nume îl purta o amintire mai puţin amară şi poate un gând de iertare. Dar ea suferise prea mult din cauza lui: ştirea despre moartea acestuia nu putea să-i aducă nicio emoţie dăunătoare.

— Continuă, dragă prietene, răspunse ea curând.

— Iată ceva extraordinar: Lemercier m-a numit legatarul său

universal, cel care se ocupă de împărţirea averii sale sau mai degrabă a ta... către o persoană pe care o desemnează, cu excepţia câtorva dispoziţii testamentare. Şi ştii cine este această persoană?

— Cea cu care era căsătorit, fără îndoială? exclamă Hélène, fără regret.

— Nu! Şi iată ceea ce îmi permite să spun că s-a pocăit... Cea care trebuie să-l moştenească, cea de a cărei bogăţie mă ocup, este fiica ta, este Marie-Rose!

— Oh! Doamne! Există dreptate! murmură Hélène înflăcărată. Dar, continuă ea, acest testament dezvăluie fără îndoială ceea ce s-a întâmplat cu fiica mea?

— Nu suficient, dar aproape. Ştim că Marie-Rose este în stare bună de sănătate, nu departe de Lille...

— Să mergem, doctore, să mergem acum, strigă Hélène, cu o voce tremurândă.

— Şi unde să mergem? Nu cunosc locaţia exactă.

— O voi găsi! O voi găsi!

— Încă un pic de răbdare, copila mea. Locul ăsta este ştiut!

De data aceasta, Hélène scoase un strigăt puternic şi deveni foarte palidă. Pentru o clipă presupusese că doctorul o adusese pe Marie-Rose cu el şi, în imposibilitatea de a rosti un cuvânt, îşi strânse mâinile.

— Nu, nu! strigă doctorul, care-i ghici gândul din atitudinea ei. Nu e aici. Dar repet, ştiu unde este, şi dacă nu îţi propun să mergi şi să i te alături de îndată, trebuie să ştii mai întâi cum şi de la cine am aflat...

— Da, da, vorbeşte!... iartă-mă!... sunt nebună!...

Doctorul ezita să aducă ultima lovitură, care, după atâţia alţii, ar fi putut fi teribilă.

Cu toate acestea, era necesar să facă acest lucru.

— Haide, spuse el, cred că vei fi înţeleaptă şi nu-ţi vei pierde raţiunea, fiindcă totul e mai bine acum. Hélène, copila mea, am întâlnit pe cineva în Lille pe care-l cunoşti...

— Oricine ar fi, îl cunosc?

— Te-ai ascuns din cauza emoţiei tale, într-o altă zi... în dimineaţa când ai crezut că l-ai văzut...

— Pierre? strigă Hélène, bâlbâind. L-ai văzut-o pe Pierre? Deci el a fost? Nu m-a înşelat inima? Unde este? De ce nu s-a întors? Ah! Doctore, poate că este o blasfemie... dar sunt tot atât de fericită să ştiu că el e la Lille, pe cât sunt că am s-o revăd pe fiica mea!...

— Ei! nu, nu este blasfemie, spuse doctorul vesel. Îl iubeşti... e totul normal!

— Da, îl iubesc, spuse simplu Hélène. Şi cum aş putea să nu-l iubesc după eroicul său devotament? Dar tu spuneai, dragul meu?...

— Am spus că el a fost cel care m-a informat unde este Marie-Rose.

— Cum? Prin ce împrejurare?

— Asta îţi va explica el.

— Deci va veni? întrebă Hélène tremurând.

— L-am întâlnit pe drum, pentru că trebuie să-ţi spun totul! Într-o oră va fi aici... în câteva minute poate...

— Doctore, el este aici!

— Ei bine, da! spuse doctorul, năpustindu-se afară.

Hélène se ridică, palidă.

Câteva momente mai târziu, apăru Pierre Latour, la fel de alb ca şi ea.

Ea nu putu face niciun pas. El avansă, aproape împleticindu-se. Când se apropie de ea, Hélène îşi întinse mâinile pe care el le prinse. Şi, ca în vremurile vechi, cu o voce foarte slabă, şopti:

— Hélène...

Aproape în acelaşi timp amândoi izbucniră în suspine şi Hélène se lăsă în braţele lui Pierre.

Doctorul făcu un semn bătrânei Gertrude, şi amândoi se retraseră pe vârfuri.

Când au revenit după o oră, i-au găsit în acelaşi loc, mână-n mână.

Pierre era transfigurat, printr-o strălucire de bucurie puternică.

Hélène alergă la doctor, îl luă de mână, îl aduse lângă Pierre şi spuse:

— O, tu care ai fost mântuitorul meu, tatăl meu, binecuvântează pe logodnicul meu!

Doctorul îşi întins braţele spre Pierre, care se aruncă în braţele lui:

— Dragul meu fiu, spuse el, îţi pot spune astfel, nu trebuie să-ţi recomand fericirea celei pe care am dreptul s-o numesc fiica mea, căci acea fericire aţi câştigat-o amândoi, şi este cea mai bună din lume: dragoste curată şi devotată, care rezistă absenţei, despărţirii şi nenorocirii.

. . . . . .

Au trecut două ore fermecătoare, pline de întrebări şi răspunsuri

repetate de o mie de ori de o parte şi de alta.

Doctorul spuse teribila povestea a lui Hélène. Pierre spuse povestea anilor de închisoare şi a evadării sale.

Montigny se angajă să ia măsurile necesare pentru revizuirea procesului şi reabilitarea lui Pierre.

La un moment dat, însă, Hélène imploră să fie dusă la Marie-Rose.

Când doctorul crezu, în cele din urmă, că ar putea suporta fără pericol această nouă emoţie, făcu un semn şi se pregătiră de plecare, deşi era aproape de miezul nopţii.

Dar, în momentul în care urcau în cabrioletă, Hélène leşină.

— Nu-ţi face griji, spuse doctorul lui Pierre, care deveni palid; am eu grijă de ea; du-te singur şi adu-i copila înapoi…

Pierre urcă în cabrioletă şi porni în plină noapte.

Era o neplăcută ceaţă umedă şi frigul era glacial.

Dar el nu observa.

Alerga, cu dorinţe de a striga, de a plânge, de a râde…

O viaţă intensă creştea în inima şi în mintea sa.

El renăştea; reînvia…

Anii de nenorocire nu mai existau…

Era viaţa, era dragostea, cea care îl făcea să zboare acum…

Şi acolo departe, dincolo de ceaţă, traversând spaţiul dintre nori, o stea strălucea pe cer…

O privi, încântat, extaziat, murmurând cu inexprimabilă fericire acest nume, pe care de atâtea ori îl murmurase cu disperare, numele ei adorat: Hélène…

Nimic nu-i mai despărţea decât câteva formalităţi legale: revizuirea procesului, reabilitarea… apoi va fi căsătoria, fericirea…

. . . . . .

Când Pierre sosi la rulota Giovannei, îi găsi pe Marie-Rose şi pe George vorbind încetişor. Acolo, de asemenea, exista fericire. Acolo nimeni nu mergea la culcare.

— Vino copila mea… fiica mea, spuse Pierre.

— Unde mă conduci?

— La mama ta, răspunse Pierre.

Marie-Rose se întoarse spre George şi spuse:

— Atunci, trebuie să vii şi tu, de asemenea…

George îl consultă pe Pierre Latour din ochi; pictorul îi făcu semn să vină.

Giovanna, care dorea să asiste la această încercare supremă, nu

putea să se stăpânească, simplu comerciant cum era, murmură cu emoţie:

— Adio, visurilor mele de noroc! Iată o bună stea care mă părăseşte!

— Eh! na! făcu Zita, vei face avere, totuşi!

— Te voi mai revedea, Zita? întrebă directoarea *Teatrului Ambulant şi Cosmopolit*, ascunzând cu greu o emoţie dezinteresată, necunoscută până acum, şi care, spre uimirea ei, îi înăbuşea bătăile inimii.

— Fără îndoială, zise Zita, sărutând-o.

Apoi, Pierre, George şi ea urcară în cabrioletă şi părăsiră caravana.

Şi Zita, care plângea, se întreba dacă-şi vărsa lacrimile de fericire la ideea de a-şi vedea din nou mama sau erau lacrimi de tristeţe la gândul de a-şi părăsi tovarăşii şi munca grea de balerină.

Drumul se făcu în linişte. Pe măsură ce se apropiau, Marie-Rose simţea că inima îi bătea cu mai multă violenţă. George se întreba cu nelinişte dacă n-o va pierde pe draga sa Zita, atunci când îşi va regăsi familia… Ce era el, dacă nu decât un copil sărman, fără nume?

Se revărsau zorile când cabrioleta se opri în faţa fostei case de vânătoare a marchizului de Champlieu.

Câteva momente mai târziu, Hélène şi Marie-Rose se aflau una în prezenţa celeilalte.

Prima senzaţie a lui Hélène a fost cea a unei surprize violente.

În fond, ea şi-o imaginase întotdeauna pe Marie-Rose, aşa cum o văzuse în ultima zi: micuţa pe care o luase în braţe, pe care o culcase ea însăşi seara în micuţul ei pat garnisit cu borduri…

Ea se găsea acum în faţa unei fete mari, frumoase, a cărei meserie şi viaţă în aer liber „o dezgheţase”, mult mai mult decât pe majoritatea tinerelor fete de aceeaşi vârstă. Ea avea ochii îndrăzneţi, un fel de sinceritate fermă în mersul şi în gestul viu; ea vorbea în franceză, este adevărat, dar într-o proastă franceză…

Cât despre Marie-Rose, senzaţia ei se datora respectului şi adoraţiei. Dacă frumoasă şi-o imaginase pe mama sa, previziunile ei erau depăşite.

Rămase surprinsă, roşind şi bâlbâindu-se, neîndrăznind încă să pronunţe cuvintele „mama mea”, care-i veneau pe buze.

Şi când, în cele din urmă, Hélène îşi deschise braţele plângând, când ea o îmbrăţişă, scuturată de frisoane, amândouă, mamă şi fiică, simţeau, în ciuda bucuriei lor, un fel de nelinişte surdă.

Această nelinişte nu s-a împrăştiat decât după câteva ore.

Îngrijorată de acea tulburătoare neliniște care o apucă pe ciocârlie când găsește în cuibul său un alt pui decât cel pe care l-a lăsat acolo, Hélène își puse brațul în jurul taliei fiicei sale și o duse cu sine, conducând-o în camera sa.

Nu se făcuse amiază, când ele reapărură, strâns îmbrățișate.

Ce și-au vorbit ele pe durata acestor ore lungi? Ce întrebări? Ce răspunsuri?...

Ce lacrimi – foarte dulci, de data asta! – au vărsat?

Între timp, o scenă ciudată se petrecuse în salonul unde rămăseseră doctorul Montigny, George și Pierre Latour. Acesta din urmă îl prezentase pe George doctorului ca fiind logodnicul lui Marie-Rose, îi vorbise despre dragostea celor doi tineri și doctorul, studiind acel băiat înalt, frumos, care cu siguranță părea mai timid decât Zita, recunoscu în ochii lui loialitatea masculină, inteligența frumoasă a unei naturi de elită.

El află că George era pictor, ca și Pierre Latour.

— Credeți că voi fi acceptat de mama Zitei? îl întrebă atunci George cu acea naivă sinceritate, care îl făcea să meargă drept în tot ceea ce spunea.

Doctorul răspunse evaziv.

Fiind tutorele lui Marie-Rose, își propunea să studieze bine logodnicul și găsea, pe scurt, extraordinar că acest tânăr necunoscut, la prima vedere, se anunța ca un pretendent.

Marie-Rose avea o avere de cinci milioane!

Montigny simțea întreaga responsabilitate.

Această aventură trecătoare începută pe marile drumuri părea a-l obliga să fie pus la încercare. Prin urmare, era destul de jenat să răspundă.

George scoase un oftat: el prevăzuse obstacole serioase în calea iubirii sale și regreta fericirea din timpul când era liber să iubească.

— Dacă voi fi refuzat, murmură el la urechea lui Pierre, voi muri.

Și, în sfârșit, el deveni palid dintr-odată, se clătină și căzu pe o canapea, pe jumătate leșinat. Doctorul sărindu-i în ajutor, îi dezbrăcă hainele ca să-l îngrijească și văzu medalionul pe care George îl purta în jurul gâtului.

El văzu fotografia unei tinere femei care era încadrată în acest medalion și deveni palid. Cu toate acestea, nu spuse nimic și își păstră impresiile pentru el.

Dar, când George își reveni din această semi-sincopă în care-l aruncase spaima, îl văzu pe doctor, care îl privea cu ochi plini de

nelinişte.

Conversaţia a fost reluată între cei trei bărbaţi pe subiectul inepuizabil: Marie-Rose.

Doctorul, studiindu-l pe George cu colţul ochiului, povestea istoria testamentului lui Lemercier: Marie-Rose era bogată cu câteva milioane!

George primi lovitura cu un zâmbet de natură eroică. Dar el îl luă pe Pierre la o parte şi îi zise:

— Dragă prietene, ia-ţi adio!...

— Pleci?

— Da. Mă întorc pe drumuri. Categoric, cred că m-am înşelat...

— Cum aşa? În legătură cu ce te-ai înşelat?...

— Cred că nu-mi place Zita...

— Şi eu, zise Pierre, cred că Zita te iubeşte, că vă adoraţi şi că dacă vă veţi despărţi, veţi muri amândoi. Domnule, zise el, adresându-i-se lui Montigny, iată George, o inimă de aur, un suflet de artist pur, vrea să plece, pentru că Marie-Rose este bogată!

— Eh! făcu doctorul, cu atât mai bine dacă e bogată, vei fi liber să lucrezi la arta ta.

— Domnule, spuse George, cu voce tremurândă, fiţi atent la ceea ce spuneţi; pentru că acum îmi daţi speranţă...

— Ei! da... speră, ce dracu'! De ce Marie-Rose să nu se căsătorească cu domnul George... George şi mai cum, apropo?

Şi Montigny aştepta răspunsul cu o imensă neliniştită.

George îşi coborî capul şi murmură:

— Mă numesc George... şi asta e tot... Nu am un nume de familie...

Aceeaşi paloare de adineauri s-a extins încă o dată pe faţa lui Montigny.

— Nu ai un nume de familie, spus el, cu o stranie dulceaţă care s-ar fi putut crede veselă. Asta se poate întâmpla celor mai buni oameni. Vino, copile, lasă-mă să-ţi spun aşa. Cum ţi s-a întâmplat nenorocirea asta?

George îşi spuse povestea, aşa cum i-o spusese deja lui Pierre Latour.

Doctorul îl ascultă cu o atenţie profundă şi făcu eforturi evidente pentru a-şi ascunde emoţia.

De-a lungul acestei povestiri, el nu încetase nicio clipă să se uite la George cu o expresie care părea de neînţeles lui Pierre, martorul acestei scene.

Când George termină, doctorul Montigny se întoarse, spuse bâlbâit câteva cuvinte care nu se auziră; apoi aproape că fugi şi, în camera vecină, se întâlni cu vechea servitoare, Gertrude.

El îi căzu în braţe, plângând ca un copil.

— Acest tânăr… bâigui el, atunci când putu vorbi în cele din urmă.

— Ei bine?…

— Este fiul meu!

. . . . . .

La numai o lună după aceste evenimente, Montigny avea curajul să îi dezvăluie lui George că este tatăl său. A fost pentru el o oră teribilă şi dulce, în acelaşi timp, când s-a confesat fiului.

Dar trebuie să insistăm asupra acestui deznodământ ciudat în aparenţă, şi totuşi simplu, al istoriei lui George Montigny?

Hazardul întâlnirii, coincidenţa conjuncturilor a dus la acest deznodământ.

Consecinţa acestor evenimente a fost o dublă căsătorie.

Prima a avut loc după şase luni între Hélène de Champlieu şi Pierre Latour.

Este de la sine înţeles că a fost necesar să i se restabilească Hélènei existenţa legală şi, cu această ocazie, demnul doctor datora relaţiilor şi influenţelor sale faptul de a nu fi urmărit penal.

— Am fost aproape condamnat pentru non-omucidere, a spus el.

Este de la sine înţeles, de asemenea, că procesul lui Pierre a fost revizuit şi casat.

Cea de-a doua căsătorie a avut loc la un an după reîntregirea familiei lui Marie-Rose.

George Montigny se căsători cu Marie-Rose Latour de Champlieu.

O donaţie de o sută de mii de franci fusese făcută de Zita pentru Giovanna.

— Am, în sfârşit, bani pentru marele meu circ, spuse aceasta din urmă în ziua în care Zita i-a înmânat bonul de valoare ca să-l atingă. Dar nu contează, micuţa mea Zita, nu voi găsi niciodată o stea ca tine. Pentru că acum eşti o mare doamnă, este clar că nu vei mai dori niciodată să faci în public dansul panglicilor!…

Şi foarte sincer, visătoarea Marie-Rose răspunse:

— Cine ştie?!…

Capitolul XXII – LA BORD

Această istorie nu ar fi completă dacă nu le-am spune cititorilor ce s-a întâmplat cu Lemercier şi Fanny. Noi i-am lăsat la bordul iahtului *Pescăruşul* în momentul în care naviga, cu maşina de aburi oprită, cu cârma lăsată la capriciile valurilor, mergând spre vest, împins de furtună.

După cum am văzut, la bord, Lemercier o încuiase pe Fanny în cabină şi apoi a organizat plecarea iahtului.

În primul moment, Fanny nu-şi dăduse seama că era închisă.

Dar când a simţit agitaţia cazanului, când şi-a dat seama că nava se mişca, se ridicase de pe canapeaua unde se aruncase şi voise să deschidă.

Ce se întâmpla? De ce *Pescăruşul* pleca?

Fanny nu auzise niciun sunet al marinarilor în pregătirea unei plecări.

În jurul ei, pe navă, era doar tăcere în acalmia furtunii, tăcerea oamenilor devenise mai profundă prin vuietul valurilor şi fluierul vântului.

Îi veni ideea că iahtul şi-a rupt ancorarea şi se îndepărta.

Apoi merse la uşă şi încercă să deschidă.

Uşa era încuiată…

Fanny simţi o sudoare rece curgându-i de-a lungul şirei spinării şi scutură energic uşa, scoţând un strigăt puternic.

Vuietul furtunii îi acoperi strigătul.

Şi o zvârcolire a navei o aruncă, gâfâind pe canapea.

Groaznice idei îi brăzdau în acele momente gândurile, într-o palidă sclipire. Pentru o clipă, era foarte aproape de adevăr şi credea că a ghicit că Lemercier derula planuri sinistre.

Dar acest adevăr părea că nu vrea să-l accepte.

Se crampona de o speranţă supremă, în timp ce cu mâinile se crampona de pielea canapelei; dar mintea ei era zdruncinată de groază, aşa cum iahtul se zdruncina pe mare.

— Sunt eu tâmpită? se întrebă ea, încercând să zâmbească; el a închis uşa ca să nu pot merge pe puntea măturată fără îndoială de valuri…

Şi, proptindu-se în mâini, ascultă cu toată fiinţa ei, încercă să perceapă un alt sunet decât cel al maşinii care gâfâia sau al valurilor mării care izbeau flancurile navei.

Dar nu auzi nimic…

Nicio voce umană…

Şi iahtul alerga cu toată viteza…

Şi asta părea oribil, această cursă în tăcere.

Certitudinea că nu era nimeni la bord, cu excepţia lui Lemercier şi a celor doi marinari, îi dădea frisoane.

Poate că cei trei luptau împotriva furtunii.

Dar nu! Ideea că *Pescăruşul* îşi rupsese ancorele i se părea imbecilă: de ce ar fi pornit motorul? Nu, nu, această plecare fantastică a fost voluntară!

Şi totuşi, cei doi marinari nu au plecat de pe navă?

Lemercier mai era el acolo?

Cum putea să ştie?… Vru din nou să încerce să deschidă uşa cabinei. Dar, la fiecare încercare, o agitare a navei o arunca înapoi pe locul ei.

Se simţea aruncată în abisuri, capul i se învârtea, buzele erau pline de spume, ea era în situaţia visătorului care crede că se prăbuşeşte fără sfârşit… Şi iahtul îşi continua cursul infernal.

Totuşi, la un moment dat îşi dădu seama că elicea nu-l mai împinge.

Trepidaţiile maşinilor încetaseră.

Terorile ei se diminuară puţin, odată ce lumina zilei încerca să treacă prin sticla groasă a hublourilor.

I se părea că iahtul era mai puţin agitat.

Ea se redresă…

În acest moment uşa se deschise şi Lemercier apăru.

Ea aproape că strigă de bucurie, întrebându-l ce se întâmplă.

— Vei afla, răspunse Lemercier, râzând.

Se uită la el. Era ud fleaşcă, hainele sfâşiate, mâinile sângerând. Sânge, de asemenea, pe faţa lui. În teribilele ciocniri ale nopţii, se rănise la cap şi mâinile se sfâşiaseră agăţându-se de frânghii.

Era înfricoşător.

— Doamne, Dumnezeule, bolborosi Fanny, cât eşti de rănit!… lasă-mă să te şterg.

El o împinse cu un gest violent şi ea căzu pe canapea.

— Fanny, tu vei muri…

El rosti aceste cuvinte cu o voce răguşită, aproape de neînţeles.

— Să mor? strigă Fanny, pentru ce?

— Pentru că te iubesc…

Groaznica idee că acest om înnebunise, îi trecuse prin minte.

Lemercier înţelese.

— Nu sunt supărat, spus el. Te iubesc, Fanny…

— Şi pentru că mă iubeşti, trebuie să mor? urlă ea.

— Da, pentru că tu mă faci să sufăr prea mult. Unul dintre amanţii tăi, Jacques Maing, mi-a spus tot…

— A minţit! spumegă Fanny.

În acelaşi timp, încercă să fugă afară.

Dar cu acelaşi gest, Lemercier o împinse din nou pe canapea.

Atunci ea încercă să-l implore. Tot ce avea din dragoste violentă în simţurile sale, ea puse în privirea cu care încercă să-l îmblânzească pentru ultima dată pe acest om.

— Îţi jur că nenorocitul a minţit! spuse ea, împreunându-şi mâinile.

El scutură din cap.

— De aceea l-am ucis, spuse el, cu un fel de calm teribil; voiam să-i omor pe toţi ceilalţi amanţi, dar erau prea mulţi… Mi-ar fi scăpat… Jacques nu a minţit: mi-a dat dovezile… Eu l-am omorât şi vei muri şi tu…

Se uită la el cu ochi rătăciţi.

Certitudinea morţii iminente îi descompuneau faţa.

Încercă să vorbească din nou, dar dinţii ei strânşi de groază nu puteau da drumul niciunui sunet…

Lemercier o înhăţă dintr-odată.

Apoi, simţi împotriva ei, o exaltare de furie care puse stăpânire pe el…

Insulte intraductibile bombăneau buzele lui; începu să-i rupă hainele lui Fanny, dezbrăcând-o; curând e era complet goală…

— Toată goală! urla el, goală complet, pentru că vreau să te arunc în mare! Să evităm munca monştrilor care-şi vor disputa trupul tău…

— Iertare! Nu mă ucide! reuşi ea să scoată un horcăind.

Groaza o paralizase până acum, dar când Lemercier o prinse de păr, o supremă revoltă a instinctului îi dădu o ultimă zvârcolire de curaj.

Îşi văzu pumnalul care căzuse pe podea.

Scoase un urlet de bucurie, apucă arma şi-l lovi pe Lemercier.

Sângele ţâşni, stropind sânii lui Fanny.

Dar Lemercier nu căzu. Se scutură ca un mistreţ şi mormăi:

— Asta e!… Omoară-mă!… Vom pleca împreună!

Fanny îi brăzda carnea cu lovituri de pumnal; dar niciuna dintre aceste lovituri nu era mortală… susţinut de delirul furiei care îi înmulţea forţele, Lemercier, acoperit cu sânge, o târî pe Fanny

traversând puntea pe care valurile o măturau, şi reuşi în cele din urmă s-o împingă până la roata cârmei…

Pregătise o grămadă de funii acolo…

În câteva momente o legă: apoi îşi smulse pumnalul şi îl aruncă.

Fanny scoase strigăt puternic, la care, un hohot de râs, îi răspunse ca o ultimă insultă.

În acelaşi moment, Lemercier căzu, epuizat de sângele pe care-l pierduse.

Un val monstruos se sparse pe punte…

Fanny închise ochii.

Când îi redeschide, corpul lui Lemercier dispăruse.

Apoi căută să vadă dacă nu se putea dezlega… Dar ea era strâns legată… şi când braţele ei căzură neputincioase, iahtul, ridicat de valuri, se înălţase aproape în poziţie verticală, apoi plonjă… şi atunci a fost partea din spate care a dominat oceanul…

Fanny simţi suflarea groazei supreme trecându-i prin gât: în câteva parâme, marea se spărgea în monstruoase vârtejuri de spumă: iahtul alerga direct spre coastă…

Erau stâncile peninsulei Calvados!

Fanny îşi dădu seama că va muri.

Pumnul său se ridică spre cer şi vocea sa domină tumultul valurilor, urlând blesteme…

Aproape în acelaşi timp, vasul se lovi…

A fost un şoc teribil… Iahtul se opri brusc… Carena sa se spulberă, lateralele se sparseră şi începu să se scufunde…

În acest moment, pe punte, femeia goală, legată de roata cârmei, începu să râdă.

Apoi, o viziune supremă îi umplu privirea…

Ea murmură:

— Iertare!

Marea invada puntea… apa ajunse la sânii goi ai lui Fanny, apoi la gura sa…

Curând, în acest colţ furios de ocean nu mai exista decât albul spumei zdrobite, care se răsucea în jurul pietrelor negre… iar pe mare, era numai durerea enormă a vânturilor dezlănţuite şi strigătul ascuţit, strigătul de ironie al marilor albatroşi care se jucau în furtună.

SFÂRŞIT

Traducere: Romania Inedit
August-octombrie 2017

Romania Inedit – 2017